

Chân Thành Thâm Tình

Contents

Chân Thành Thâm Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	36
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11	62
12. Chương 12	66
13. Chương 13	72
14. Chương 14	76
15. Chương 15	82
16. Chương 16	87
17. Chương 17	93
18. Chương 18	98
19. Chương 19	102
20. Chương 20	106
21. Chương 21	110
22. Chương 22	115
23. Chương 23	121
24. Chương 24	124
25. Chương 25	129
26. Chương 26	135
27. Chương 27	141
28. Chương 28	147
29. Chương 29	152
30. Chương 30	157
31. Chương 31	167
32. Chương 32	172
33. Chương 33	178

Chân Thành Thâm Tình

Giới thiệu

Editor: Mr. Downer Tên gốc: Khoản khoản tình thâm Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, ầm áp, HE. Độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-thanh-tham-tinh>

1. Chương 1

Edit: Mr.Downer

Ôn Đình ngồi trên đùi Cận Hàn Bách, hai cánh tay trắng nõn vòng qua cổ anh, đôi mắt màu nâu vô cùng đẹp dễ nhấp nháy, nhìn người đàn ông đang nhướng mày này.

Mặt mày Cận Hàn Bách sắc sảo, đường nét khuôn mặt mạnh mẽ, môi mỏng khê mím. Trông anh có hơi dữ, chỉ nhìn riêng ngũ quan, thật sự không thể nói là đẹp trai.

N ngón tay của Ôn Đình nhẹ nhàng trượt sau gáy của anh, lúc mở miệng mang theo chút ý cười câu dẫn người: “Cận tổng, môi ngài thật mỏng. Em nghe nói người như vậy đều bạc tình... Ngài cũng vậy sao?”

*Mấy chương đầu Ôn Đình dùng kính ngữ để gọi Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách cười nhạt, không trả lời cậu.

“Anh ta ấy hả,” một sếp lớn ở bên cạnh lên tiếng, chỉ chỉ Cận Hàn Bách, cười nói, “Anh ta đâu chỉ bạc tình, người này vốn không có tình. Cho nên tôi mới nói em nên qua chỗ tôi này, em xem em ngồi trên đùi anh ta lâu như vậy, anh ta có để ý đến em không?”

Ôn Đình cười nhìn sang, không đáp lời, lúc cậu quay đầu lại nhìn Cận Hàn Bách, trong ánh mắt mang theo chút tình quái, cậu nhanh chóng đến gần hôn một cái lên môi Cận Hàn Bách, sau đó nhấp mắt một cái nói: “Không để ý sao? Cận tổng, ngài hôn em này.”

Cận Hàn Bách cầm lấy ly rượu trên bàn, nhấp một hớp.

Trên mặt Ôn Đình vẫn là biểu tình kia, nhưng trái tim trong khoang ngực đang nhảy lên kịch liệt, thỉnh

thịch thỉnh thỉnh, cậu thậm chí sợ rằng lồng ngực của chính mình sẽ tiết lộ nhịp tim đập đập trùng.

Cận Hàn Bách đột nhiên nở nụ cười, quay đầu sang trái nói với người kia một câu: “Chu Nham, chất lượng người ở đây của anh thật cao.”

“Ồ, được anh khen ngợi cũng không dễ dàng gì.” Người kia cầm ly rượu chỉ ngón tay vào Ôn Đình, nói với cậu: “Đợi lát nữa đi xuống kên Lâm Đào cho em thêm tiền thưởng, bảo là tôi nói.”

Ôn Đình nở nụ cười: “Cảm ơn Chu tổng.” Sau khi quay đầu lại nhìn Cận Hàn Bách, cắn môi, “Cũng cảm ơn Cận tổng.”

Hôm nay có năm người dùng bữa, tổng cộng có bốn cậu trai đi vào, mỗi người đều xinh đẹp. Chỉ có bên người Cận Hàn Bách không có ghế dựa, vừa nhìn là biết anh không cần ai hầu rượu. Chỉ có Ôn Đình to gan nhất, không cần ghế, trực tiếp ngồi trên đùi của anh.

Sau khi Ôn Đình ngồi xuống, gọi một tiếng “Cận tổng”, rồi chính trực nhìn vào mắt anh.

Không biết vì nguyên nhân gì, Cận Hàn Bách vậy mà không từ chối cậu. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn đôi mắt của Ôn Đình, khẽ nhú mày, không nhìn ra được tâm tình.

Sau đó chỉ có thể gọi thêm một người vào.

Khi Cận Hàn Bách mở miệng nói chuyện mang theo chút giọng mũi, lúc uống rượu Ôn Đình nhìn anh hỏi: “Cận tổng ngài bị cảm sao? Em thay ngài uống, được chứ?”

Cận Hàn Bách còn chưa nói, một ông sắp lớn mập mập bên cạnh đã mở miệng trước: “Cậu bé thật lớn gan, em tính làm sao uống thay hả?”

Ôn Đình đứng lên nói: “Một đổi năm, được không? Cận tổng uống một ly, thì em uống năm ly.”

Cận Hàn Bách dựa vào thành ghế ở đằng sau, nhìn Ôn Đình thay anh cầm ba lần mời rượu.

Thời điểm uống đến ly thứ ba của người thứ ba, Cận Hàn Bách mở miệng: “Được rồi, ngồi xuống đi.”

Một cậu trai đưa tới một cái ghế, đặt bên cạnh Cận Hàn Bách, Ôn Đình ngồi xuống, trong mắt đã mang theo một chút men say.

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Bao nhiêu tuổi?”

Ôn Đình cười cười: “Hai mươi mốt, hai tháng nữa em sẽ hai mươi hai.”

Cận Hàn Bách gật đầu: “Còn rất trẻ.”

Ôn Đình mở to đôi mắt hơi say nhìn anh, dưới ánh đèn, khoé mắt của anh có một nếp nhăn mờ nhạt.

Kỳ thực Cận Hàn Bách thật sự không thể nói là già, người bên ngoài có khi còn muốn gọi anh một tiếng “Cận thiếu gia”. Nhưng Ôn Đình nhìn khuôn mặt của anh, trong lòng vẫn có chút xúc động.

—— Ba mươi lăm tuổi, anh không còn trẻ.

Trên bàn rượu không phải nói toàn chuyện chính sự, chỉ tùy tiện dùng bữa tán gẫu. Mỗi lần Cận Hàn Bách mở miệng nói chuyện, tiếng nói của anh vang lên bên cạnh mình, Ôn Đình đều rất muốn giương mắt nhìn anh.

Nhìn cặp mắt của anh, cùng đôi môi rất mỏng của anh.

Mắt thấy bữa tiệc sắp kết thúc, tốc độ tim đập vào lúc này của Ôn Đình lên đến đỉnh điểm, giống như có thể nhảy ra từ trong cổ họng nếu cậu mở miệng.

Cậu nhìn về phía Cận Hàn Bách, cười cong đôi mắt, hỏi: “Cận tổng, em chỉ biết họ của ngài, còn không biết tên ngài là gì.”

Cậu chạy đến tủ nhỏ trong phòng cầm cây bút, trở lại ngồi trên đùi Cận Hàn Bách, đưa tay đến trước mắt anh, nói: “Ngài viết vào lòng bàn tay em đi.”

Cận Hàn Bách cười, nắm đầu ngón tay của cậu, tùy tiện viết xuống ba chữ vào trên lòng bàn tay.

—— Cận Hàn Bách.

Ôn Đình nhắm mắt, âm thầm nắm chặt bàn tay kia lại. Khi mở mắt ra vẫn là một mảnh ngây ngô, cậu nhìn lòng bàn tay của mình, chậm rãi thì thầm: “Cận Hàn...”

Giọng nói của cậu kẹt ở chữ thứ ba, sau đó quay đầu cười hỏi: “Cận tổng, tên của ngài rốt cuộc đọc là Cận Hàn Bạc (bó)... Hay là Cận Hàn Bách (bãi) thế?”

*Chữ Bách trong tên Cận Hàn Bách là chữ 百, pinyin là [bǎi] hoặc [bó], nhưng tên anh được đọc như chữ [bó].

Động tác chậm điều thuốc của Cận Hàn Bách cứng đờ, khuôn mặt vốn mang theo nụ cười thoáng chốc lạnh xuống.

...

Trong phòng ngày hôm đó có năm cậu con trai, chỉ có một người được mang đi.

Ôn Đình ngồi trên ghế sau cùng Cận Hàn Bách, tài xế ở phía trước im lặng không lên tiếng, bầu không khí trên xe khiến người ta có chút ngột thở.

Bọn họ được đưa đến bên trong một căn biệt thự, tài xế cung kính chúc Cận Hàn Bách ngủ ngon, sau đó đi vào toà nhà nhỏ ở bên cạnh.

Thời điểm Ôn Đình bị Cận Hàn Bách nắm lấy cánh tay ném lên trên giường, trong lòng có chút tư vị không nói được.

Cậu ngẩng đầu nhìn đèn trên trần nhà, chuyển sang nhìn giấy dán tường có hoa văn sẫm màu, cùng chiếc đèn ngủ màu xám bạc ở đầu giường.

Hầu kết Ôn Đình giật giật, chủ động đứng lên, cởi hết đồ trên người mình, sau đó khoả thân quỳ gối bên một chân của Cận Hàn Bách, tháo thắt lưng của anh.

Ngón tay cậu hơi run, cởi quần của Cận Hàn Bách.

Cậu chậm rãi hôn lên dọc theo đầu gối, ôm eo của Cận Hàn Bách, ngậm lấy vật to lớn đang ngủ say kia, vô cùng cố gắng phun ra nuốt vào.

Phân thân của Cận Hàn Bách từ từ trở nên cứng rắn trong miệng của Ôn Đình, Ôn Đình bắt đầu có chút vất vả. Cậu dùng môi lưỡi bao bọc lấy, không chút nào ngần ngại mà ngậm sâu đến tận yết hầu.

Khoé mắt bị kích thích chảy ra nước mắt, Ôn Đình nhắm hai mắt, từng cơn khó chịu thắt chặt trong lòng.

“Cận tổng, ngài ngồi xuống bên giường được không?” Ôn Đình lấy lòng chạm một cái vào đầu ngón tay của Cận Hàn Bách, nhẹ giọng dò hỏi.

Sau khi Cận Hàn Bách ngồi xuống, Ôn Đình quỳ gối ở giữa hai chân anh, không tiếp tục ngậm lấy phân thân để liếm láp, mà hôn lên đùi trong của anh, Cận Hàn Bách theo bản năng muốn rút chân, Ôn Đình lại càng dùng sức mút thêm một chút.

Cận Hàn Bách nắm lấy tóc của Ôn Đình, ép cậu ngẩng mặt lên, ánh mắt anh ác liệt hỏi: “Cậu tên gì?”

“Ôn Đình, em tên là Ôn Đình.” Ôn Đình rũ mắt, bình tĩnh đáp, “Ôn trong ‘ấm áp’, Đình trong ‘sân nhà’”

*Ôn Đình (): Chữ Ôn của , chữ Đình của .

Cận Hàn Bách nhìn vào mắt cậu, giằng co mười mấy giây. Cuối cùng buông cậu ra.

Ôn Đình tiếp tục hết lòng phục vụ người trước mắt, chính cậu cũng cứng lên. Cậu ngẩng đầu, nhẹ nhàng hỏi Cận Hàn Bách: “Cận tổng, ngài muốn làm sao?”

Cận Hàn Bách lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Làm cho bẩn ra.”

“Vâng.”

Hai tay Ôn Đình nắm vật kia, đầu lưỡi đánh vòng trên đỉnh. Cuối cùng, vào thời điểm Cận Hàn Bách bắn ra, động tác của Ôn Đình không ngừng lại, mút hút kéo dài, để cho toàn bộ đồ vật của Cận Hàn Bách bắn vào trong miệng cậu.

Cậu kiên nhẫn phun ra nuốt vào, vì Cận Hàn Bách làm chậm lại khoái cảm. Nuốt xuống toàn bộ nhiệt dịch trong miệng.

Sau đó Cận Hàn Bách vào phòng tắm rửa ráy, Ôn Đình dựa vào bên giường, ngồi đờ người trên tấm thảm trải sàn. Cả cơ thể của cậu dường như bị hút sạch, khí lực để nhấc đầu ngón tay lên cũng không có.

Lúc Cận Hàn Bách đi ra, Ôn Đình đứng lên muốn nhận lấy khăn lông trong tay anh, nhẹ giọng nói: “Em giúp ngài lau tóc một chút.”

Cận Hàn Bách mở miệng: “Không cần. Tùy tiện tìm phòng nào đó bên trái cầu thang, cậu nghỉ ngơi đi.”

Ôn Đình ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Cậu nhặt quần áo rơi trên đất của mình, thân thể trần trụi đi xuống lầu, chọn căn phòng thứ nhất bên trái cầu thang.

Ôn Đình tùy tiện tắm rửa, vốn tưởng mình sẽ có một đêm không ngủ, nhưng nằm trên giường không lâu cậu đã lập tức ngủ say. Ôn Đình không kéo rèm cửa sổ, bên ngoài là vườn hoa nhỏ đằng sau biệt thự, cửa sổ phòng cậu đối diện một khoả cây anh đào.

2. Chương 2

Edit: Mr.Downer

Ôn Đình ở lại trong biệt thự.

Kỳ thực Cận Hàn Bách cũng không khẳng định, rốt cuộc cậu có thể ở lại hay không. Ngày hôm đấy, lúc Ôn Đình tỉnh lại thì người đã đi rồi, nghe đâu phải đi công tác.

Ôn Đình vô cùng tự nhiên ở lại biệt thự, một lần ở lại chính là hai tuần lễ. Khi Cận Hàn Bách trở về cũng chỉ liếc mắt nhìn cậu, không nói gì.

Sau đó, trong vòng một tháng, Ôn Đình cũng chỉ nhìn thấy Cận Hàn Bách ba lần, nói với nhau cũng chưa tới mười câu. Mỗi lần người đàn ông này trở về đều chỉ dùng bữa tối, rồi quay về phòng. Một lần Ôn Đình đi qua, lúc đó Cận Hàn Bách đang dựa vào thành giường đọc sách, ánh mắt hoàn toàn lãnh đạm nhìn về phía cậu. Ôn Đình mím môi, nhẹ giọng hỏi: “Tiên sinh, có cần em làm gì giúp ngài không?”

Ánh mắt của Cận Hàn Bách trở về trên cuốn sách, lạnh nhạt nói: “Không cần, cậu đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Ôn Đình gật đầu, “Đã khuya như vậy rồi, chúc tiên sinh ngủ ngon.”

Cậu chỉ đi qua có một lần, sau đó cũng không chủ động bước vào phòng anh một lần nào nữa.

Thời điểm Cận Hàn Bách vắng mặt, sinh hoạt của Ôn Đình cũng tự do thoải mái. Cậu thích tán gẫu cùng bác Kỷ quản gia, bắt chọt sẽ đi chăm sóc vườn hoa nhỏ. Nhưng phần lớn thời gian, cậu sẽ đắp chăn mỏng, ngồi vùi trên ghế sa lông trong phòng khách cả ngày để đọc sách.

Có lúc cậu cũng sẽ đi phơi nắng, lên gác xếp tìm một chỗ ấm áp, nằm trên tấm thảm len dày mà mơ màng.

Bác Kỷ quản gia đi tới đưa cho cậu một ly nước trái cây, nhìn thấy Ôn Đình nằm dựa người đọc sách trên hai cái gối vuông thật to, chiếc mềm nhỏ lộn xộn quần quanh người cậu hai vòng, khiến ông không khỏi cảm thấy hốt hoảng một chút.

Ôn Đình nhìn về phía ông, cười nói: “Cháu vừa mới muốn kiếm chút gì uống đây, cảm ơn bác Kỷ.”

Bác Kỷ đưa ly nước trái cây cho cậu, nửa ngày mới lắc đầu cười. Ông nói với Ôn Đình: “Thiếu gia chắc là rất thích cháu.”

Ôn Đình nháy mắt, hỏi: “Tại sao bác lại nói như vậy?”

Bác Kỷ không trả lời.

Ôn Đình rũ mắt uống nước chanh, bác Kỷ đã đi xuống lầu, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút. Khí trời có hơi lạnh, ngày hôm qua mới vừa quét tước vườn hoa, bây giờ lại xuất hiện một tầng lá rụng.

Lần thứ hai Cận Hàn Bách trở về biệt thự, tuyết đầu mùa cũng đã rơi. Ngày đó, Ôn Đình nhìn thấy anh trên trang đầu của một tờ báo kinh tế tài chính, viết rằng tài sản khổng lồ của Cận thiếu gia lại được mở rộng, thu mua điện tử Kiều thị.

Mấy năm qua, Kiều thị làm ăn sa sút. Lập nghiệp bằng bất động sản, sau khi mấy khu địa ốc liên tục sụp đổ vào ba năm trước, bây giờ cũng không còn địa vị. Năm ngoái Kiều thị chen chân vào lĩnh vực điện tử, mới vừa có chút vực dậy thì lại bị tuôn ra tin điện thoại di động phát nổ, rồi sau đó phát triển vô cùng gian nan.

Ngày hôm nay, điện tử Kiều thị chính thức bị Cận Hàn Bách nuốt gọn, tập đoàn Kiều thị nổi như cồn ngày xưa bước vào đường cùng.

Quản gia thấy xe của Cận Hàn Bách tiến vào sân trước, lập tức đi mở cửa.

“Thiếu gia đã về.” Bác Kỷ cười, tiếp nhận áo khoác của anh.

“Ừm, gần đây trời lạnh, bác Kỷ nhớ chú ý thân thể.” Cận Hàn Bách đổi giày, điện thoại di động trong túi vang lên, anh vừa nhận điện thoại vừa đi về phía cầu thang.

Lên lầu được một nửa, bước chân của anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú ghế sa lông dưới lầu, tiếng nói cũng ngưng bật.

Trên ghế sa lông, Ôn Đình mặc đồ ngủ thật dày, mang tất len trên chân, co người thành một cục, ngủ ngon lành. Từ góc độ của Cận Hàn Bách, không thể nhìn thấy khuôn mặt của cậu, chỉ nhìn thấy mái tóc màu nâu.

Bác Kỷ nhìn theo hướng mắt của anh, cười nói: “À, là Ôn tiên sinh, cậu ấy rất thích ngồi đọc sách trên ghế sa lông, thế rồi lại ngủ quên.”

Cận Hàn Bách khôi phục tinh thần, nhìn Ôn Đình một chút, con người u ám, sâu không thấy đáy.

Ôn Đình đang ngủ nhưng tựa như có cảm giác, nhẹ nhàng trở mình, lộ ra gương mặt về phía ánh mắt của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách dừng lại, xoay người lên lầu.

Đêm đó, lúc dùng cơm, Cận Hàn Bách hiếm thấy nói một câu với Ôn Đình: “Bình thường không tới trường?”

Ôn Đình sững sốt một chút, sau đó nhìn về phía Cận Hàn Bách, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, cười đáp: “Em không học xong cấp ba, không cần tới trường.”

Cận Hàn Bách gật đầu, “ừm” một tiếng.

Dùng bữa xong, Cận Hàn Bách lên lầu trở về phòng, Ôn Đình yên lặng đi theo sau, anh cũng không từ chối.

Ôn Đình đi vào phòng tắm xả nước, nhỏ hai giọt tinh dầu vào trong bồn tắm. Cậu xắn ống tay áo, thả tay vào trong nước thử độ ấm, ánh mắt có chút thần thờ.

Cận Hàn Bách đi vào, Ôn Đình ngẩng đầu lên nói: “Nước vừa rồi thừa tiên sinh.”

Đôi mắt của cậu rất đẹp, khi nhìn chăm chú sẽ khiến người bị giam hãm bên trong con người màu nâu. Cận Hàn Bách đưa tay cởi cúc áo sơ mi, mở miệng hỏi: “Màu tóc vốn là màu này?”

Ôn Đình lắc đầu nói: “Không phải, là em nhuộm.”

Cận Hàn Bách lạnh nhạt nói: “Về sau đừng nhuộm màu này.”

Lông mi Ôn Đình run lên một cái, lập tức gật đầu: “Vâng.”

...

Ôn Đình cũng cởi sạch quần áo, bước vào bồn tắm. Cậu tách hai chân ngồi trên người Cận Hàn Bách, nửa người trên tới gần, hai tay nhẹ nhàng vòng lấy cổ của anh.

Cậu nhắm mắt lại, kề sát khuôn mặt vào cổ của Cận Hàn Bách.

Trên người Cận Hàn Bách rất ấm áp, Ôn Đình có chút mê luyến.

“Tiên sinh.” Ôn Đình nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Cận Hàn Bách không nhúc nhích, giống như ngủ thiếp đi.

Ôn Đình cọ cọ trên vai anh, như động vật nhỏ dính người làm nũng. Nhưng mà lông mi của cậu một mực

run run.

Đêm đó vẫn không hề làm gì như cũ. Trước khi Cận Hàn Bách sắp ngủ, Ôn Đình đã đi xuống lầu.

Ngày hôm sau, quản gia đưa cho cậu một tấm thẻ.

Ôn Đình nhướng mày: “Đây là gì thế bác?”

Bác Kỷ ôn hoà cười cười: “Thiếu gia nhờ bác đưa cho cháu, cháu hãy nhận đi.”

Ôn Đình mỉm cười, đưa tay tiếp nhận.

Cùng ngày, cậu cầm thẻ đi nhuộm tóc, nhuộm thành màu sô cô la hơi thẫm. Thuận tiện quét thẻ mua chút quần áo, còn mua cho bác quản gia một cái ghế mát xa, không chút nào khách khí.

Cậu cho rằng ít nhất một tuần nữa mình mới có thể gặp lại Cận Hàn Bách, không ngờ rằng tối hôm đó anh đã trở về.

Lúc đấy Ôn Đình đang ngồi tán gẫu cùng bác Kỷ tại đại sảnh, đôi mắt cậu sáng lên một chút khi nhìn thấy anh.

Cậu đi tới, cung kính gật đầu chào hỏi: “Tiên sinh, chào buổi tối.”

Bác Kỷ cười hỏi: “Thiếu gia đã dùng bữa tối sao?”

Cận Hàn Bách nói: “Vẫn chưa.”

Bác Kỷ quay người đi về phía nhà bếp: “Vậy để tôi đi nói một tiếng.”

“Tiên sinh, hôm nay ngài thật đẹp trai.” Ôn Đình tiếp nhận áo khoác của Cận Hàn Bách, chớp mắt nói: “Nhìn thấy ngài, em vô cùng vui vẻ.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, nhướng lông mày. Nửa buổi mới nở một nụ cười hiếm thấy với cậu, trầm giọng nói: “Miệng thật ngọt.”

“Lúc ngài cười lên nhìn càng đẹp trai.” Ôn Đình cười nói.

Sau buổi cơm tối, Ôn Đình xách theo cái túi đi vào phòng của Cận Hàn Bách. Cậu nhéo lỗ tai, nói: “Ngày

hôm nay lúc em đi ra ngoài, cũng mua cho ngài một bộ áo ngủ, em thấy áo ngủ của ngài có hơi mỏng, mùa đông cần phải mặc dày một chút, không thôi lúc đi ngủ sẽ không thoải mái.”

Từ đầu đến chân Ôn Đình đều mặc đến xù lông, Cận Hàn Bách nhìn cậu, gật đầu khẽ nói: “Có lòng.”

“Thật ra cũng đều dùng thể ngài cho em,” Ôn Đình khi nói những lời này cũng mỉm cười, cậu chỉ mái tóc của mình, “Em còn dùng thể ngài cho để nhuộm lại đầu. Màu này có được không?”

Cận Hàn Bách nhìn tóc của cậu, nói: “Rất tốt.”

Một lát sau Ôn Đình xuống lầu bưng lên một ly sữa nóng, đặt ở đầu giường, sau đó nhìn Cận Hàn Bách, cẩn thận hỏi: “Tiên sinh... Ngài muốn làm không?”

Cận Hàn Bách nói: “Không làm, cậu đi nghỉ đi.”

Ôn Đình gãi gãi lòng bàn tay, ngồi ở bên giường, “Vậy em ngồi cạnh ngài một lúc nhé.”

Tính cách của Ôn Đình thật ra không đáng ghét, cậu sẽ không tự cho là thông minh mà dán lên cơ thể người ta, khiến người ta cảm thấy phiền. Ngẫu nhiên lấy lòng đúng lúc sẽ làm cho người khác cảm thấy thân thiết với cậu hơn một chút.

Cận Hàn Bách dựa vào đầu giường đọc sách, Ôn Đình ngồi yên ở góc giường chơi điện thoại, thỉnh thoảng cũng sẽ thay đổi động tác, ví dụ như khom người nằm bên một chân của Cận Hàn Bách. Tóc cậu chạm phải chân anh, có hơi ngứa ngứa khe khẽ.

Mọi thứ đều rất tốt đẹp, cũng rất thoải mái. Nhưng mà đột nhiên xuất hiện tiếng chuông phá vỡ bầu không khí êm đềm hiếm thấy này.

Cận Hàn Bách liếc nhìn màn hình điện thoại di động, sau đó khuôn mặt không hề mang cảm xúc nhận cuộc gọi.

Ôn Đình nghe thấy âm thanh đầu dây bên kia: “Cận Hàn Bách, làm việc đừng quá tuyệt tình, thế nào cũng phải chừa cho chính anh mấy phần đường lui!”

Ôn Đình ngồi dậy, cúi thấp đầu.

“Tôi tuyệt tình sao?” Cận Hàn Bách mở miệng, giọng nói hoàn toàn lãnh đạm, nghe vào thập phần xa cách.

“Anh còn không tuyệt tình sao?” Đối phương hỏi ngược lại, “Miễn cưỡng nuốt một cái, anh ăn được không?”

Trong tay Cận Hàn Bách cầm một cuốn sách, không nhanh không chậm lật ra một trang, “Không cần anh bận tâm.”

“Anh cũng hơn ba mươi, có thể đừng ấu trĩ như thế được không?” Ngữ khí của đối phương trong điện thoại có hơi nóng giận hỏi, “Kiều gia chúng tôi có lỗi gì với anh, mà cần anh trả thù không dứt như thế?”

Khuôn mặt Cận Hàn Bách trong nháy mắt chìm xuống, anh cười lạnh một tiếng: “Nói như vậy, Kiều gia các người rất chính trực ngay thẳng?”

Đối phương bị anh làm cho nghẹn một chút, sau đó mới nói tiếp: “Cận Hàn Bách, mấy năm qua anh nhìn chăm chăm tui tôi không ít, cũng coi như thôi. Anh không nhìn người khác thì tốt xấu gì cũng nhìn mặt mũi của em trai tôi một chút đi.”

Cận Hàn Bách không nói một lời, chỉ có đầu dây bên kia không ngừng lên tiếng.

“Cận gia tổn thất, thì Kiều gia cũng đã chết một người đấy! Em trai tôi còn chưa tới ba mươi tuổi, một mạng đền một mạng cũng đủ rồi! Nó tốt xấu gì cũng hạnh phúc với anh mấy năm, anh đối xử với tui tôi như thế, thật sự một chút tình cũ cũng không nhớ? Con mẹ nó, tâm anh cũng thật đủ lạnh!”

Ôn Đình vẫn cúi đầu, điện thoại di động của Cận Hàn Bách đột nhiên nện lên tường một cái khiến cậu sợ đến run người. Cậu quay đầu nhìn sang, sắc mặt của Cận Hàn Bách khó coi đến nỗi làm cho Ôn Đình có chút sợ sệt.

Cậu mau chóng bò qua, ôm lấy thắt lưng của anh, âm thanh ôn nhu không ngừng nói: “Tiên sinh đừng nên tức giận...”

Cậu chịu đựng cơn hoảng sợ, hôn lên khuôn mặt của Cận Hàn Bách, âm thanh run rẩy tiếp tục lặp lại: “Không nên tức giận.”

Cận Hàn Bách hầu như không nhìn cậu, không có chút phản ứng nào đối với tất cả động tác của cậu. Gương mặt anh bình tĩnh ngồi một chỗ, Ôn Đình lại cảm thấy không khí xung quanh anh thật lạnh lẽo.

Cậu cảm giác trên cổ có hơi nhoi nhói, đưa tay sờ một cái. Điện thoại di động ném vào tường hoàn toàn vỡ nát, không biết mảnh vỡ nào đã văng trúng cổ của cậu.

Có điều Ôn Đình không có tâm tình đi lo cho cái cổ, cậu nhìn linh kiện điện thoại lộn xộn rải rác trên sàn nhà, có chút thất thần.

Kẻ gọi điện thoại đã phạm vào điểm cấm kỵ của Cận Hàn Bách.

Gã ta không nên nhắc đến người kia.

Mấy năm qua, bao nhiêu người muốn dựa vào người kia để lôi kéo mối quan hệ với Cận Hàn Bách, nhưng cuối cùng không đạt được mục đích gì, thậm chí ngay cả chuyện làm ăn cũng đều không thể làm tiếp.

Có lẽ đây là chuyện hoang đường nhất mà Cận Hàn Bách từng làm trong cuộc đời. Tuổi trẻ hấp tấp, yêu đương phải để toàn bộ thế giới biết.

Kết quả ư?

Kết quả bây giờ toàn bộ thế giới đều biết Cận Hàn Bách hận người kia, hận Kiều gia.

3. Chương 3

Edit: Mr.Downer

Lần đầu tiên Cận Hàn Bách nhìn thấy Kiều Nhiên là tại một buổi dạ tiệc. Tiểu thiếu gia nhà họ Kiều mặc một thân âu phục trắng tinh, mái tóc màu nâu chỉnh tề sau gáy, cầm ly rượu đỏ, mang theo chút kiêu ngạo trong thần thái.

Dáng vẻ nói chuyện của cậu với người khác có chút xa cách, sau khi nói xong, lúc quay lưng đi sẽ bất chợt bĩu môi. Cậu không thích chỗ này, những gì cậu không thích sẽ thể hiện ra khuôn mặt. Mọi người đều biết tính ham chơi trời sinh của tiểu thiếu gia nhà họ Kiều, mấy năm qua đi nước ngoài du học càng được chơi cho thoải thích.

Cậu cúi đầu bước đi, đụng phải Cận Hàn Bách, cau mày ngẩng đầu lên, có hơi không kiên nhẫn. Khi thấy rõ người trước mắt là ai, Kiều Nhiên lại bất ngờ chủ động cụng ly cùng Cận Hàn Bách. Hai chiếc ly đụng vào nhau, vang lên một tiếng “keng”.

“Hoá ra tôi đụng phải Cận thiếu gia sao? Xin lỗi nhé.” Tiểu thiếu gia nghiêng đầu mỉm cười nhìn anh, lúc cậu cười lên lộ ra lúm đồng tiền nhỏ bên mép, đôi mắt cong thành một vầng trăng lưỡi liềm. Cận Hàn Bách chưa từng thấy ai cười lên có thể ngọt đến vậy.

Đây là lần đầu tiên Cận Hàn Bách nhìn thấy Kiều Nhiên.

—— Từ đó, vừa gặp đã thương.

...

Ôn Đình nhìn gương, trên cổ dán một miếng băng cá nhân. Vết xước không lớn, trái lại sau khi dán băng càng giống như che lấp dấu vết ám muội.

Buổi sáng, ánh mắt bác quản gia rơi vào trên cổ của Ôn Đình, ông hiểu rõ mỉm cười.

Ôn Đình cũng không giải thích cái gì, cậu chỉ chỉ về phía trên lầu, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh đi chưa bác?”

Quản gia lắc đầu một cái: “Vẫn chưa, hình như thiếu gia còn chưa dậy.”

Ôn Đình ngồi xuống ghế sa lông, tiện tay ôm lấy cái đệm, cậu mới vừa thức giấc, còn chưa tỉnh táo lắm, trông có hơi dờ dẩn.

Nửa tiếng sau, Cận Hàn Bách mới xuống lầu, Ôn Đình đứng dậy chào hỏi: “Tiên sinh, chào buổi sáng, ngài ngủ có ngon không?”

“Rất tốt.” Cận Hàn Bách liếc nhìn Ôn Đình, nói: “Cậu dậy cũng thật sớm.”

Ôn Đình nhàn nhạt mỉm cười, nói: “Cơ hội nhìn thấy ngài không nhiều, em phải tận lực quý trọng.”

Cái lúc Cận Hàn Bách phát hỏa khi nhận điện thoại vào tối hôm qua, không biết có phải là ảo giác hay không, Ôn Đình cảm thấy sắc mặt của anh rất khó coi, khí áp cũng có chút thấp.

“Nhiệt độ gần đây lúc cao lúc thấp, tiên sinh nhất định phải chú ý.” Ôn Đình đổ một ly sữa bò cho Cận Hàn Bách, cười đến ôn hòa, “Lần thứ nhất gặp ngài, hình như ngài bị cảm.”

Cận Hàn Bách nhận lấy ly sữa uống một hớp, khẽ “ừ” một tiếng.

Ôn Đình không nói gì thêm, cậu thỉnh thoảng giương mắt nhìn Cận Hàn Bách, nhưng Cận Hàn Bách lại ít khi liếc mắt nhìn cậu. Ôn Đình không cảm thấy có vấn đề gì, dưới cái nhìn của cậu, cứ yên lặng như vậy dùng bữa sáng cùng anh cũng rất tốt đẹp.

Lúc Cận Hàn Bách muốn đi, Ôn Đình cung kính đứng cạnh cửa đưa tiễn. Trên cánh tay Cận Hàn Bách vắt áo khoác, thay giày xong rồi mở cửa, anh đang tính đi ra thì Ôn Đình đã nhẹ nhàng kéo tay anh lại.

Tay Ôn Đình rất ấm, nhiệt độ đột nhiên truyền tới lòng bàn tay khiến Cận Hàn Bách khẽ nhú mào.

“Tiên sinh,” Ngón cái của Ôn Đình đặt vào giữa ngón trỏ và ngón cái của anh, sau đó mỉm cười nhìn vào mắt anh, “Hi vọng ngày hôm nay ngài có một tâm trạng thật vui vẻ.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, một lát sau mới mở miệng nói: “Tôi biết rồi. Cậu thấy chán thì cứ ra ngoài đi dạo, thiếu cái gì thì nói với bác Kỳ.”

Ôn Đình gật đầu, cười: “Vâng.”

Bác Kỷ ở một bên nhìn hai người hồ động, trong lòng có chút tư vị không nói được. Cảm khái, vui mừng, hoặc là nhớ ra gì đó nên cảm thấy có hơi tiếc nuối. Nhưng mà thật sự, kể từ sau khi Ôn Đình đến, căn nhà này mới thật cuộc có một chút nhân khí.

“Lạnh quá,” Ôn Đình đóng cửa, quay đầu nói với bác Kỷ, “Cháu mặc áo lông đứng đây còn thấy run run.”

Bác Kỷ cười hỏi: “Cháu có muốn uống một cốc sô cô la nóng không?”

Ôn Đình dùng sức gật đầu: “Vâng.”

Cậu thích uống sô cô la nóng, cũng thích sữa bò nóng. Mỗi lần đều dùng hai tay cầm cốc, từ từ uống từng ngụm từng ngụm.

Nhiệt độ trở nên ấm áp, vào buổi chiều, Ôn Đình nâng cốc sô cô la, ngủ quên trên ghế mây tại góc xép.

Còn mơ một giấc mộng.

Sau khi tỉnh dậy, trời cũng đã tối dần xuống.

Cậu dụi con mắt, cảm thấy có hơi lạnh.

Đêm đó Cận Hàn Bách không trở về, ngày hôm sau cũng vậy, tuyết đêm cứ tiếp tục rơi. Buổi tối, Ôn Đình cười đi vào nhà bếp hỏi: “Dì ơi, ngày mai để cho cháu một củ cà rốt được không? Với hai trái nho nữa.”

Dì phụ bếp cười: “Ồ, mấy thứ này, cháu muốn chơi đắp tuyết?”

Ôn Đình cười híp mắt: “Vâng, dì có muốn đắp cùng cháu không?”

“Dì không chơi cùng cháu được, chân dì sẽ bị đông cứng.” Dì phụ bếp liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cười cười lấy ra mấy trái ớt đỏ nhỏ từ trong lọ thủy tinh đưa cho cậu, “Tuyết rơi ít như vậy thì không cần cà rốt đâu, cháu cứ dùng mấy trái này là đủ rồi.”

Ôn Đình nhìn mấy trái ớt be bé cũng cảm thấy buồn cười, nói cảm ơn rồi lên lầu.

Trời sáng, Ôn Đình đã mặc thật dày đi ra ngoài, bản thân ngồi chơi ở ngoài hơn nửa ngày. Cậu còn mang theo dụng cụ, sau đó thấy không dùng được, tuyết rất mỏng.

Dùng hai tay vo một nắm tuyết, vê thành từng quả cầu tuyết nho nhỏ tròn tròn. Đến buổi chiều, không còn tuyết ở sân sau, quần gia thấy cậu ngồi xổm, lấy tay phủi đi chút tuyết mong manh, cảm thấy cậu có chút đáng thương.

Sau đó, Ôn Đình trở về phòng hí hục một trận, cắt cắt dán dán đến nửa ngày.

“Bác Kỷ ơi, bác tìm giùm cháu cái thang được không?” Đôi mắt Ôn Đình sáng sáng, khuôn mặt có chút ửng hồng, không biết là do bị lạnh hay là do chơi vui.

Đắp tuyết thật lâu, sau khi Ôn Đình lấy lại sức mới thấy hơi khó chịu. Hai tay sưng nóng lên, cũng không nói được là đau hay là ngứa, hoặc cả hai.

Ôn Đình giấu hai tay trong túi áo, cố gắng vê tay. Giống như diện tích tiếp xúc với không khí càng ít, càng có thể bớt đau một chút.

Lúc Cận Hàn Bách trở về đã gần mười giờ, Ôn Đình vốn sắp ngủ, nhưng nghe thấy âm thanh, cậu vội mang dép đi ra khỏi phòng.

Cậu nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, ngài ăn cơm tối chưa?”

Cận Hàn Bách nói: “Ăn rồi, cậu ngủ tiếp đi.”

Ôn Đình lắc đầu, theo anh lên lầu: “Không sao, em còn chưa ngủ.”

Khi bỏ tay vào bồn tắm để thử độ ấm có cảm giác ấm nồm, Ôn Đình nhìn bàn tay mình trong nước, cảm thấy rất xấu xí, nhưng cũng có chút buồn cười.

“Đang cười cái gì?” Cận Hàn Bách tiến vào phòng tắm, hỏi cậu.

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn anh, cười đáp: “Không có gì đâu, em vừa nghĩ đến chút chuyện thú vị. Nước được rồi, tiên sinh có thể tắm.”

Cậu nhìn đôi chân của Cận Hàn Bách, con mắt không chút dịch chuyển. Cậu thấp giọng nói: “Cơ thể của ngài thật hoàn mỹ.”

Cận Hàn Bách lập tức cười ra tiếng, anh nhướn mày nói với Ôn Đình: “Cậu nhóc, cậu tính làm gì? Đùa giỡn tôi?”

Ôn Đình mím mím môi: “Là thật, rất rất đẹp đẽ.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, anh chỉ cười, giơ tay sờ đầu của cậu.

Đây là lần thứ nhất Cận Hàn Bách làm ra động tác như thế, thậm chí đây là lần thứ nhất Cận Hàn Bách chủ động tiếp xúc với cậu. Trong lúc nhất thời, Ôn Đình ngây ngẩn cả người.

Cận Hàn Bách làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, anh tiến vào bồn tắm, nhắm mắt lại hỏi một câu: “Không thấy tôi rất xấu sao?”

“Ngài rõ ràng rất đẹp trai.” Ôn Đình có chút nhú mày, “Nhìn mặt để đánh giá một người đẹp hay xấu rất nông cạn. Huống hồ dù gương mặt của ngài coi như không xấu, nhưng dưới cái nhìn của em, ngài rất hoàn mỹ.”

Sau đó Cận Hàn Bách mở mắt ra nhìn cậu một chút.

“Vô cùng, vô cùng, hoàn mỹ.” Ôn Đình lại nhấn mạnh, cố ý nói lại một lần nữa.

Cậu nửa quỳ ở bên bồn tắm, nắm lấy bàn tay đang khoát lên thành bồn của Cận Hàn Bách, mười phần thành kính hôn lên lòng bàn tay của anh.

Đầu ngón tay của Cận Hàn Bách hơi khê co rụt.

Ôn Đình rất thích mỗi lúc Cận Hàn Bách tắm rửa, ánh sáng mang sắc ấm, giống như mang theo một chút ôn nhu trong bầu không khí. Cũng có thể chỉ là ảo giác của một mình cậu.

Sáng hôm sau, Cận Hàn Bách mở cửa phòng, đã nhìn thấy Ôn Đình đang gấp đi tới. Thấy anh, cái miệng đang gấp một nửa liền dừng lại.

“Không cần dậy sớm như thế,” Cận Hàn Bách cười nhạt một tiếng, “Cậu cứ ngủ tiếp đi.”

Ôn Đình lúc này mới hoàn hồn, lắc đầu nói: “Không không, không sao.”

Tóc của cậu vẫn chưa chải, trông thật lộn xộn, nhìn cả người bây giờ có chút ngốc nghếch, nhưng cũng lộ ra một chút lông xù ấm áp.

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Mấy thứ bên ngoài là cậu làm?”

Ôn Đình suy nghĩ một chút, sau đó sờ mũi, nở nụ cười: “Chỉ hi vọng mỗi khi ngài nhìn thấy, tâm trạng có thể vui vẻ hơn một chút.”

Mớ tuyết mà Ôn Đình ngồi chơi cả buổi ngày hôm trước, được đắp thành mười hai người tuyết nhỏ to cỡ hai lòng bàn tay, mỗi bé người tuyết đều tròn trịa đáng yêu. Ôn Đình thậm chí còn cắt hai bộ quần áo của mình, làm vớ mặt cho mỗi bé, một loạt mười hai cái, đủ mọi loại biểu cảm.

Trong đó, đặt ở chính giữa là bé người tuyết lớn nhất với đôi mắt hình trái tim đỏ thắm, đối diện với giường của Cận Hàn Bách.

Khi anh rời giường vào lúc sáng sớm, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ một đoàn người tuyết nhỏ, còn cảm thấy sững sốt một chút, chốc lát sau mới lắc đầu cười cười.

Hôm đó, lúc Cận Hàn Bách đi, Ôn Đình theo thường lệ nắm tay anh một cái, sau đó mỉm cười nói: “Hi vọng ngày hôm nay tiên sinh đẹp trai của em cũng sẽ có một tâm trạng thật vui vẻ.”

Cận Hàn Bách gật đầu, thấp giọng nói: “Biết rồi.”

Ôn Đình nhìn xe của Cận Hàn Bách chạy ra khỏi biệt thự, chậm rãi lười biếng xoay người. Ánh nắng rất đẹp, sáng rõ như vậy, rất thích hợp ngồi đọc sách trên gác xép.

Nếu như có thể ăn cam thì không còn gì tuyệt vời hơn.

Ôn Đình cất bước đi lên gác, đi tới một nửa cầu thang, nghe thấy hai dì quét dọn đang nói chuyện.

“Ông Kỷ chắc đang ở dưới lầu, em vừa mới thấy ông ấy, chị chờ chút rồi hỏi lại xem.”

“Vậy chị chờ chút để hỏi ông ấy chìa khoá, phòng khoá lại như vậy sẽ dễ bị ẩm mốc, ánh mặt trời ngày hôm nay rất tốt, nên mở cửa sổ phơi nắng.”

“Tại sao phải khoá căn phòng đó lại làm gì, chắc.”

Ôn Đình cúi đầu rũ mắt, đứng vài giây mới đi tới, lễ phép chào hỏi hai dì.

Các dì cười cười hỏi thăm vài câu, quét dọn xong rồi đi xuống lầu.

Ôn Đình chống hai cái nệm lớn ở chỗ có ánh nắng chiếu vào, sau đó cầm quyển sách, tùy ý ngồi lên.

Ánh mặt trời sưởi lên người rất thoải mái, một chút tro bụi nhỏ bé nhảy nhót trong không trung, Ôn Đình nhìn chúng nó khiêu vũ vui vẻ trong ánh sáng, một lần nhìn chăm chú nhanh chóng kéo dài đến cả nửa tiếng.

4. Chương 4

Edit: Mr.Downer

Chỉ một cái nhìn, ái tình mãnh liệt liền kéo tới. Cận thiếu gia tâm lạnh lãnh tình, toàn bộ trái tim đều rơi vào trong đôi mắt cong cong kia. Mắt tâm cũng như mất hồn.

Kiều Nhiên cởi mở thích vui chơi, đẹp trai sạch sẽ. Về nước chưa đến hai tháng, các thiếu gia trong thành phố cậu đều thân quen. Kiều gia và Phương gia là người quen cũ, Phương Sính là cậu Ba nhà họ Phương, quan hệ giữa Kiều Nhiên với anh ta cũng quen thuộc hơn một chút.

Cận Hàn Bách dựa vào mối quan hệ với Phương Sính, cấp tốc làm quen với Kiều Nhiên. Lần thứ hai anh nhìn thấy cậu là tại một sơn trang của Phương gia.

Bởi vì mở hộp nên anh tới trễ hơn một tiếng.

Xe chậm rãi chạy vào cửa chính sơn trang, trong lòng Cận Hàn Bách như cất giấu một chú nai con, tâm niệm niệm đến tiểu công tử sắp được gặp kia. Ngón tay của anh vô thức gõ trên vô lăng.

Phương Sính và Kiều Nhiên đang câu cá ở hồ nước, lúc Cận Hàn Bách đi tới, hai người đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Ngày đó, Kiều Nhiên mặc một chiếc áo trắng đơn giản cùng một cái quần cộc, lộ ra một đoạn chân dài thẳng tắp.

Cận Hàn Bách mang theo áy náy nói một câu: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

“Không sao đâu.” Kiều Nhiên cười nói, sau đó cậu đứng lên trong nháy mắt, nét mặt vô tội nhìn có chút đáng thương: “Nhưng mà tôi thật sự rất đói đó.”

Nai con trong lòng kia phá tan lồng ngực chạy ra, rơi vào trước mắt. Cận Hàn Bách nhìn đôi mắt của cậu, một lúc liền bật cười.

...

“Công việc của ngài bình thường rất bận sao?” Ôn Đình ngồi trên người Cận Hàn Bách, ở trong bồn tắm xoa bóp vai cho anh.

“Bình thường.” Tay nghề của Ôn Đình rất tốt, không nặng không nhẹ, Cận Hàn Bách ngồi dựa vào bồn tắm, nhắm hai mắt buồn ngủ.

“Cơ bắp căng ra quá chặt,” Ôn Đình đổ vài giọt tinh dầu lên tay, xoa nóng rồi mới bóp vai cho Cận Hàn Bách, “Ngài cần nghỉ ngơi, thân thể đã rất mệt mỏi rồi.”

Cận Hàn Bách thấp giọng cười, nhưng không nói gì, chỉ “ừ” một tiếng.

Ôn Đình nhìn khuôn mặt của anh, cũng cười hỏi: “Ngài cười em dài dòng quá sao? Như một ông già?”

Cận Hàn Bách cười nhạt không đáp.

“Ngài thật sự nên chú ý,” Ôn Đình nói tiếp, “Thân thể là vốn liếng để làm cách mạng.”

Tâm trạng của Cận Hàn Bách có vẻ không tồi, anh nhắm hai mắt nói: “Biết rồi.”

Ôn Đình nghiêng đầu cười.

Kỳ thực nhìn từ phía sau, tư thế của hai người hết sức ám muội. Cơ thể trắng nõn của Ôn Đình dạng chân ngồi trên đùi của Cận Hàn Bách, hai tay vòng quanh cổ đối phương, hình ảnh rất gợi sức tưởng tượng.

Nhưng trên thực tế, ngoại trừ buổi tối ngày đầu tiên, hai người chưa từng có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào khác. Ôn Đình một bên xoa bóp cơ bắp cho Cận Hàn Bách, một bên tâm tư bay tán loạn. Cậu lén lút cúi đầu, liếc mắt nhìn vào trong nước, sau đó liếm liếm môi.

“Nhóc,” Cận Hàn Bách đột nhiên mở miệng khiến Ôn Đình sợ hết hồn, cậu nhấc mắt nhìn về phía Cận Hàn Bách, chỉ thấy anh liếc khéo mình. Cận Hàn Bách cười nhưng không cười hỏi: “Cậu đang nghĩ gì?”

“À?” Ôn Đình đang hoảng hốt vội trả lời, “Em đang nghĩ gần đây trời rất lạnh, có nên mua thêm cho ngài một cái chăn hay không?”

Cận Hàn Bách nhướn mày, nhìn cậu nói: “Cậu đang nói dối.”

Ôn Đình vừa muốn nói chút gì đó, kết quả đột nhiên ngậm miệng. Cậu nhìn thấy phản thân của chính mình không biết từ lúc nào đã ngẩng cao đầu trong nước, như ẩn như hiện chạm vào bụng dưới của Cận Hàn Bách. Cậu bất đắc dĩ thở dài, sau đó thành thật nói: “Được rồi, em rất muốn thân thể của ngài.”

Lần thứ hai Cận Hàn Bách bị cậu chọc cười, khi anh cười lên bên mắt có một nếp nhăn. Ôn Đình đột nhiên nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên nếp nhăn ấy, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

“Tiên sinh...” Ôn Đình dựa vào trên vai Cận Hàn Bách, ghé vào lỗ tai anh, nhẹ giọng nói: “Em rất khát vọng ngài.”

Biểu hiện trên mặt Cận Hàn Bách không thay đổi, anh vẫn cười nhạt một tiếng, nhưng không nói lời nào.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, chìm vào trong nước, ngậm lấy phân thân đang ngủ say của Cận Hàn Bách, dùng đầu lưỡi liếm láp. Cậu ôn nhu hầu hạ người đàn ông này, mãi cho đến khi đối phương từ từ trở nên cứng rắn trong miệng mình.

Cậu thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên lấy hơi, sau đó cứ tiếp tục vùi đầu vào trong nước hôn môi vật to lớn kia.

Hơi thở của Cận Hàn Bách dần dần nặng nề.

Ôn Đình ngẩng đầu lên, quỳ thẳng người, một tay nắm chặt cửa chính mình, con người thẳng tắp nhìn Cận Hàn Bách, trong mắt có chút mê ly. Cậu thấp giọng nói: “Ngài xem, nhìn thấy ngài loã thể, em như một con dã thú đói khát...”

...

Lúc đó, Cận Hàn Bách vẫn bắn ra trong miệng Ôn Đình, Ôn Đình cố gắng hết sức nuốt xuống tất cả. Thời điểm một dòng nhiệt dịch phun vào trong cuống họng của cậu, Ôn Đình phát ra một tiếng rên rỉ mơ hồ, sau đó thân thể run lên mấy lần, dục vọng ở trong tay được phóng thích.

Cậu thoáng cau mày, trên mặt có vẻ hiện ra một chút khó chịu.

Ánh mắt của cậu nhìn Cận Hàn Bách càng có thêm mê muội cùng khát vọng, cậu như thành kính hôn một cái lên gò má của anh.

“Em lỡ làm càn để lại một vết hôn trên người ngài,” Ôn Đình dùng ngón tay đụng vào dấu vết mình vừa lưu lại lúc động tình, “Ngài sẽ phạt em sao?”

Cận Hàn Bách giơ tay sờ tóc của cậu, âm thanh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, mở miệng có chút khàn khàn: “Nhóc, cậu còn rất nhiệt tình.”

“Em càng có thể nhiệt tình hơn,” Ôn Đình ôm cổ của anh, trong mắt chứa ý cười, “Chờ ngài cho em một cơ hội để em nhiệt tình, hi vọng ngài có thể chống đỡ được.”

Lúc Cận Hàn Bách cười lên, lồng ngực chấn động theo, Ôn Đình kề sát vào người anh, cảm thấy trái tim mình cũng muốn nhảy ra ngoài theo những rung động từ khoang ngực của Cận Hàn Bách.

Ban đêm, Ôn Đình mơ một giấc mộng.

Cậu mơ thấy Cận Hàn Bách tàn nhẫn cắn môi của cậu, cắn ra máu. Con mắt của anh đỏ lên, nắm lấy cằm cậu, để lại dấu ngón tay của mình trên đó.

Khi Ôn Đình tỉnh lại thậm chí còn có cảm giác môi mình hơi đau. Cậu nhìn màu trời ngoài cửa sổ, có chút ảo não.

Ngủ quên, Cận Hàn Bách đã đi rồi.

Ôn Đình không ăn sáng, chỉ uống một cốc sữa bò. Buổi sáng, cậu mặc áo jacket, mang mũ len cùng găng tay dày, đi dạo trong vườn để tu chỉnh cây cối. Các cành cây đã trở nên trọc lóc, không còn đẹp nữa.

“Đừng cắt, chúng nó đã đủ trụ rồi.” Quản gia đi ra, cười nói với cậu từ đằng sau, “Cắt xén làm sao cũng đều xấu, không bằng cháu cứ vào trong dùng bữa trưa đi.”

“Bữa trưa sắp xong?” Ôn Đình hơi kinh ngạc, “Nhanh như vậy đã đến giữa trưa rồi hả bác?”

“Sắp mười hai giờ rồi.” Bác Kỹ thu hồi công cụ trên đất, vừa đi vừa nói, “Trong phòng bếp nấu canh đây, cháu mau tới đi.”

“Vâng.” Ôn Đình nở nụ cười, dọn dẹp đồ đạc đi theo vào nhà.

Mấy ngày tiếp theo, Cận Hàn Bách vẫn chưa hề trở về, mỗi ngày Ôn Đình chỉ đọc sách rồi ngủ, cuộc sống cực kỳ thoải mái, nhưng mà mỗi đêm cậu sẽ đợi đến mười giờ mới chịu đi ngủ. Ngủ sớm một chút cũng không được, mỗi ngày kim giờ nhích đến số mười, Ôn Đình sẽ thở dài, đứng lên trở về phòng.

Bác Kỹ nói với cậu: “Cháu nên quen dần đi, gần đây thiếu gia trở về cũng rất thường xuyên rồi, trước đây có lúc mấy tháng cũng không về nhà được một lần.”

Ôn Đình liếc nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi. Cậu gật đầu, nói: “Cháu biết rồi ạ, cũng đã muộn rồi, bác Kỹ cũng mau đi ngủ đi bác.”

Bác Kỹ đứng dậy, cười cười nói: “Đừng gấp, thiếu gia sớm muộn gì cũng sẽ coi trọng cháu.”

Ôn Đình quay đầu, hơi xấu hổ cười với ông: “Chúc bác Kỹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Bác Kỹ ngáp một cái, từ cửa hông đi tới một toà nhà nhỏ bên cạnh.

Cận Hàn Bách không trở lại, trong biệt thự chỉ có một mình Ôn Đình, những người khác đều ăn ở trong căn nhà nhỏ bên cạnh. Ôn Đình ngẩng đầu nhìn, biệt thự lớn đến mức trống rỗng, ở một mình thật sự rất cô quạnh.

Hèn gì anh không thích trở về.

Sau đó, Ôn Đình từ weibo của trợ lý Cận Hàn Bách mới biết, hoá ra anh mang theo một đoàn ra nước ngoài bàn bạc hạng mục.

Ôn Đình nhìn thấy bức ảnh của Cận Hàn Bách, tuy rằng chỉ chụp bóng dáng nghiêng người. Trong hình, anh mặc áo khoác đen, áo sơ mi xanh lam tơ lụa bao lấy thân thể mạnh mẽ của anh, nhìn càng giống như nhai phách.

*Nhai phách: Chụp người trên đường phố.

Khí tràng của anh quá cường đại, từ trong một tấm hình bất động cũng có thể cảm thấy được.

Ôn Đình nhiều lần nhìn ngắm bức ảnh kia, cuối cùng vẫn lưu lại, đặt thành màn hình điện thoại. Cậu suy nghĩ một chút, cảm thấy không hài lòng, bèn tìm ảnh gốc chỉnh sửa một chút.

Như vậy tổng thể trông nhu hoà hơn rất nhiều.

Cận Hàn Bách phải quay về nước vào mấy ngày trước. Ôn Đình ngay lập tức biết, bởi vì trên weibo trợ lý của anh có đăng một tấm vé máy bay. Ôn Đình hơn nửa tháng chưa được nhìn thấy Cận Hàn Bách, cậu nhìn tấm vé máy bay kia, trong lòng đột nhiên hơi sốt sắng.

Sau khi Cận Hàn Bách về nước còn bận thêm mấy ngày, Ôn Đình phải qua một tuần nữa mới được thấy người.

Trong sân đột nhiên có tiếng xe ô tô, nhịp tim của Ôn Đình bất chợt đập nhanh hơn. Cậu nhanh chóng mang dép chạy xuống gác xép, sau đó đứng ở cửa hít sâu một hồi, rồi mới kéo cửa ra.

Cận Hàn Bách mới vừa bước xuống xe.

Ý cười của Ôn Đình bắt đầu tràn ra từ đáy mắt, đến đuôi lông mày, rồi đến khoé môi. Con ngươi màu nâu của cậu chăm chú nhìn Cận Hàn Bách, mãi đến khi người kia đi vào.

Ôn Đình trực tiếp dang tay ôm lấy Cận Hàn Bách, hôn một cái lên cằm anh, sau đó hơi khẽ ngẩng đầu, dùng môi nhẹ nhàng đụng một cái vào khoé miệng của anh.

“Tiên sinh...” Ánh mắt của Ôn Đình sáng sáng, cậu vòng tay ôm cổ của anh, nhẹ giọng nói: “Em rất nhớ ngài.”

Ôn Đình giống như một con mèo quần quýt lấy chủ nhân, động tác mềm nhẹ không hề có một tiếng động,

thân thiết nhưng lại không dính chặt quá mức.

Cận Hàn Bách đưa tay vỗ lưng cậu, còn an ủi bên cổ của cậu một lúc.

Ôn Đình nhắm mắt lại, cọ cọ trên người Cận Hàn Bách. Tóc của cậu cọ vào cằm anh, mùi hương của dầu gội đầu ngào ngạt thơm thơm.

Ôn Đình buông Cận Hàn Bách ra, tiếp nhận áo khoác và cặp xách của anh.

Cận Hàn Bách ngồi xuống ghế sa lông, Ôn Đình ngồi bên cạnh, chăm chú theo dõi anh. Cận Hàn Bách hỏi: “Bác Kỷ đâu?”

“Bác Kỷ có hơi mệt, vừa mới đi ngủ trưa.” Ôn Đình cười nói, “Đây là lần đầu tiên em thấy ngài trở về vào ban ngày kể từ khi em đến đây đây.”

Cận Hàn Bách nhìn một thân quần áo mặc ở nhà bù xù lông của Ôn Đình, đột nhiên nở nụ cười, thấp giọng nói: “Cậu ăn mặc rất ấm áp.”

Ôn Đình cúi đầu nhìn chính mình, cũng bật cười. Cậu sờ đầu, mím mím môi, sau đó cầm lấy tay của Cận Hàn Bách đặt trên cánh tay của chính mình, nhìn vào mắt anh mà cười nói: “Em mua vài bộ như thế, để khi nào ngài ôm em... Sẽ cảm thấy thật tốt.”

5. Chương 5

Edit: Mr.Downer

Ánh mắt của Kiều Nhiên sạch sẽ trong vắt, Cận Hàn Bách rất thích ngắm đôi mắt của cậu.

“Cận thiếu gia,” Khi Kiều Nhiên mở miệng nói chuyện, Cận Hàn Bách mới khôi phục tinh thần, rõ ràng vừa nãy anh đã nhìn chăm chú vào cặp mắt của cậu, “Ánh mắt này của anh quá trực tiếp rồi, tôi thật sự không có cách nào làm bộ như không thấy.”

Kiều Nhiên bắt đầu cười, hỏi tiếp: “Tại sao anh cứ nhìn tôi thế? Trên mặt tôi dính gì nên anh không tiện nói cho tôi biết à?”

Cận Hàn Bách cũng cười, anh lắc đầu một cái, “Xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi đâu,” Kiều Nhiên sờ soạn mặt mình, “Nhưng anh phải nói tại sao anh nhìn tôi

vậy, do tôi đẹp trai quá hả?”

Lời nói này khiến tất cả mọi người đều bật cười, Phương Sính nói: “Kệ anh ta đi, anh ta không đẹp trai nên mới nhìn cậu chăm chăm đấy.”

Quả thật, so với Kiều Nhiên và Phương Sính, Cận Hàn Bách không được tính là đẹp trai. Dáng vẻ của anh quá dữ, khiến người khác cảm thấy khó tiếp cận.

Kiều Nhiên nhướn lông mày, hơi kinh ngạc: “Anh ấy không đẹp trai hả? Là mất thẩm mỹ của tôi xảy ra vấn đề? Tôi cảm thấy anh là người đẹp trai nhất trong số các người quen khi tôi về nước đấy, tôi chưa từng thấy ai có dáng người tốt hơn anh cả.”

“Nói dối trắng trợn.” Phương Sính nói với cậu như thế.

Kiều Nhiên nhìn Cận Hàn Bách, sau đó quay đầu nói với Phương Sính: “Anh ấy có một loại khí chất rất đặc biệt, anh không thấy sao? Khí chất rất... rất ‘man’. Anh không có, tôi cũng không có.”

Nghे cậu đang hoàng trịnh trọng đánh giá chính mình như thế, Cận Hàn Bách cảm thấy có chút buồn cười. Tiểu thiếu gia nghiêm túc quay người nói với anh: “Cận thiếu gia, thật ra lần đầu tiên gặp anh, nhìn chăm chú phía sau lưng anh một lúc lâu, tôi cảm thấy anh vô cùng hoàn mỹ đó.”

Kiều Nhiên như vậy, Cận Hàn Bách quả thật không có cách nào khống chế được bản thân mà càng thêm thích cậu hơn.

“Thế nhưng tôi vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi, tôi có thể anh một chút được không?” Kiều Nhiên giương mắt nhìn.

“Cậu hỏi đi.”

Kiều Nhiên moi ra một tấm danh thiếp từ đâu đó, quơ quơ với Cận Hàn Bách, cậu cười thật đơn thuần, trực tiếp hỏi anh: “Tôi vẫn luôn gọi anh là Cận thiếu gia. Kỳ thực tôi vẫn chưa biết, tên anh rốt cuộc đọc là Cận Hàn Bạc... Hay là Cận Hàn Bách thế?”

Cận Hàn Bách nở nụ cười, lúc đó anh trả lời như thế này — “Tùy cậu, cậu nghĩ là tên gì cũng được.”

...

Cận Hàn Bách lên lầu nghỉ ngơi, Ôn Đình ở bên cạnh anh. Nhiệt độ rất tốt, Cận Hàn Bách cảm giác ngủ được rất thoải mái. Khi anh tỉnh lại... Ôn Đình còn đang ngủ, lúc ngủ cậu cũng rất ngoan, không nhúc nhích.

Cận Hàn Bách dựa vào đầu giường đọc sách, sau một lúc, lông mi Ôn Đình giật giật, cậu chậm rãi mở mắt ra. Một tay của cậu còn đang siết chặt lấy mép áo của Cận Hàn Bách, Ôn Đình thấy hơi ngượng, giật giật ngón tay, buông tay của mình ra.

Cận Hàn Bách cười nhạt, hỏi: “Có người nào đã từng nói, cậu rất giống một con mèo nhỏ hay chưa?”

Ôn Đình đầu tiên mỉm cười, sau đó không biết nhớ ra chuyện gì, ánh mắt rơi xuống, thấp giọng nói: “Đúng là không có ai nói em giống như mèo, nhưng hình như có người đã từng nói em giống như nai con.”

Động tác lật sách của Cận Hàn Bách dừng lại, anh nhìn Ôn Đình, đánh giá nửa ngày.

Ôn Đình rũ mắt không nhìn anh.

Cận Hàn Bách cả buổi mới lắc đầu nói một câu: “Cậu không giống.”

Anh không nói tại sao không giống, Ôn Đình cũng không hỏi. Bọn họ vờ như không có cuộc đối thoại ngắn ngủi như thế này, Cận Hàn Bách tiếp tục đọc sách, Ôn Đình nằm nghiêng ở bên cạnh anh mà ngẩn người.

Kỳ thực, mãi cho đến bây giờ Ôn Đình vẫn không có thân phận, cậu được Cận Hàn Bách mang về, sau đó âm thầm ở lại, giữa bọn họ dường như cũng không có mối quan hệ xác định.

Cận Hàn Bách vẫn như thế, một tuần có thể trở về một hai lần, đa số thời điểm Ôn Đình đều không nhìn thấy anh. Nhưng mà cuộc sống như bây giờ khiến Ôn Đình cảm thấy rất đủ rồi, thậm chí trông cậu còn rất hạnh phúc.

Khoảng thời gian này, Cận Hàn Bách rất bận rộn bởi vì một dự án hợp tác quốc tế, cộng thêm việc thu mua điện tử Kiều thị lúc trước, nghe nói có một lần, toàn bộ từ trên xuống dưới trong công ty đều phải tăng ca liên tục khoảng một tuần, hầu như tất cả mọi người đều không có thời gian để ngủ.

Một hôm anh trở về, Ôn Đình nói: “Tiên sinh, ngài gầy đi rồi, không nên khổ cực như vậy.”

Cận Hàn Bách từ tốn nói: “Quen rồi.”

Quả thật, cả năm Cận Hàn Bách đều bận rộn. Từ đầu năm đến cuối năm, hàng năm như vậy. Mọi người đều nói Cận thiếu gia rất thành công, vừa có bản lĩnh vừa biết cố gắng.

Nhưng mà người như vậy khiến ai cũng cảm thấy không có tình người, chỉ như một cái máy.

Hôm đó, Ôn Đình chủ động xuống bếp nấu canh cho Cận Hàn Bách. Gạt bột sôi sùng sục trong nồi đất, rồi để lửa nhỏ nấu khoảng hai tiếng.

Lúc Ôn Đình bưng lên, Cận Hàn Bách đang đứng ở ban công gọi điện thoại, anh chỉ mặc quần, nửa người trên để trần. Nhìn từ phía sau lưng, dĩ nhiên khiến người ta cảm thấy an toàn.

Cận Hàn Bách quay đầu liếc mắt nhìn cậu một cái, Ôn Đình hí hóp mắt cười.

Sau đó Cận Hàn Bách cúp điện thoại, nhấp một hớp canh do Ôn Đình hầm.

“Tay nghề rất khá.” Anh khen một câu.

Ôn Đình cười nói: “Ngài thích uống là tốt rồi.”

“Cả ngày ở nhà như vậy, không buồn sao?” Cận Hàn Bách uống canh, nói vài câu tán gẫu với Ôn Đình.

Ôn Đình không nhanh không chậm trả lời: “Cũng rất tốt, em vốn không thích quá náo nhiệt, như vậy là được rồi. Với lại, mỗi ngày đều có thể trò chuyện cùng bác Kỳ.”

“Bây giờ rất hiếm thấy mấy đứa nhóc giống như cậu vậy,” Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình, uống canh khiến đầu ngón anh tay có phần ảm áp, “Thích vui chơi ảm ỉ nhiều hơn một chút.”

“Có lẽ vậy.” Ôn Đình gỡ đầu đến khi tóc tai rối bời, “Ngài thích kiểu gì?”

Cận Hàn Bách không trả lời, anh uống từng ngụm từng ngụm canh, mãi cho đến khi canh được uống xong, Ôn Đình cũng không nghe thấy đáp án của anh.

Ôn Đình đặc biệt thích tắm, cậu thích nằm trên đó, có lúc sẽ tìm một nơi ảm áp mà nằm cả một ngày.

Cận Hàn Bách dùng laptop xử lý tài liệu ở trên giường, Ôn Đình an vị trên tấm thảm ở chân giường mà chơi di động. Cánh tay của cậu gác lên giường, tư thế hí hoáy cái điện thoại trông lười biếng.

Chơi mệt thì cậu sẽ nằm nhoài lên cánh tay, từ góc độ này của cậu vừa vặn có thể nhìn thấy chân của Cận Hàn Bách. Trên chân anh có một đường sẹo mờ, nhìn kỹ, vẫn thấy rõ ràng.

Ôn Đình nhìn chằm chằm vết sẹo kia đến ngẩn người.

Mãi cho đến khi Cận Hàn Bách xử lý xong công việc, tắt laptop, Ôn Đình mới đứng dậy khỏi thảm. Cậu thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, muốn nghỉ ngơi sao?”

Cận Hàn Bách “ừ” một tiếng.

Ôn Đình đi tới, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt anh, môi vừa chạm rồi rời đi. Ánh mắt của cậu rất nhu hoà, cũng rất dịu dàng.

“Ngủ ngon, tiên sinh.”

Ôn Đình trở lại phòng mình, nằm trên giường lướt các trang web mua sắm, chọn ba loại cao xoá sẹ rồi thanh toán.

Sáng hôm sau, khi Cận Hàn Bách xuống lầu, Ôn Đình đã ngồi vào bên cạnh bàn. Cậu lễ phép chào một tiếng, rót cho Cận Hàn Bách một ly sữa bò.

Trước khi đi, Cận Hàn Bách nói với cậu: “Cuối tuần này đi cùng tôi tới một buổi dạ hội.”

Ôn Đình có chút không phản ứng kịp, qua nửa ngày mới chớp mắt hỏi: “Là loại dạ hội nào thế? Có cần em chuẩn bị cái gì không?”

Cận Hàn Bách nói: “Một bộ âu phục, những thứ khác không cần chuẩn bị. Một buổi đấu giá mà thôi, không cần quá cầu nệ.”

“Vâng.” Ôn Đình gật đầu.

Việc này có hơi đột nhiên, Cận Hàn Bách đi rồi, Ôn Đình mới ngồi suy nghĩ cả buổi. Cận Hàn Bách muốn dẫn cậu đi ra ngoài sao?

Ít nhiều gì khiến người ta có chút căng thẳng.

Ôn Đình chuẩn bị ba bộ âu phục, một đen, một trắng, cùng một bộ ca rô màu xanh lam nhàn nhã.

Cuối cùng, cậu chọn mặc bộ màu trắng kia.

Quản gia cười nói với cậu: “Thật đẹp trai, nhìn giống như tiểu công tử nhà ai.”

Ôn Đình mím môi nở nụ cười, đôi mắt buông xuống: “Cháu làm sao là công tử được ạ? Nhiều lắm chỉ là hàng giả mà thôi.”

“Không thể nói như vậy,” Quản gia thay cậu phủi ống tay áo, một mặt hiền hoà nói, “Nếu thiếu gia mang theo cháu, thì cháu chính là tiểu công tử bên người thiếu gia. Không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, trái lại bây giờ cháu đang ở bên trong nhà cũ của Cận gia, ở bên cạnh thiếu gia, người khác cũng phải coi trọng cháu một chút.”

Ôn Đình giật nhẹ khoe môi: “Cháu biết rồi, cảm ơn bác Kỳ.”

Tài xế của Cận Hàn Bách tới đón cậu, Ôn Đình lên xe. Trên xe ngoài trừ tài xế thì chỉ có một mình cậu, Ôn Đình nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe suốt dọc đường, không biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

Xe dừng lại dưới bãi đỗ xe của công ty Cận Hàn Bách, Ôn Đình và tài xế ngồi đợi nửa tiếng ở trong xe. Thời điểm Cận Hàn Bách xuống dưới lầu cùng trợ lý ở phía sau, anh vừa đi vừa nghiêng đầu giao phó công chuyện.

Ôn Đình nhìn anh, trong mắt là sự ngưỡng mộ. Cậu cảm thấy Cận Hàn Bách như thế này vô cùng mê người.

“Để cậu đợi lâu.” Cận Hàn Bách ngồi vào trong xe, trợ lý lái một chiếc xe khác, tài xế quay đầu lại hỏi: “Cận tổng, chúng ta trực tiếp tới đó luôn?”

“Ừ, đi thôi.” Cận Hàn Bách điều chỉnh tư thế ngồi, sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ôn Đình, cười nhạt, “Rất đẹp.”

Ôn Đình nở nụ cười: “Không để cho ngài mất mặt là tốt rồi.”

Xe chạy khoảng hai tiếng, Ôn Đình ngồi trong xe có hơi buồn ngủ, cậu nhìn về phía Cận Hàn Bách, phát hiện anh đã ngủ thiếp đi không biết từ lúc nào.

Ôn Đình nhường người lên trước một chút, nói khẽ rằng: “Bác tài ơi, phiền bác tăng nhiệt độ cao hơn một tí.”

Tài xế liếc mắt nhìn từ gương chiếu hậu, đáp: “Được.”

Mùa đông ngày ngắn, khi bọn họ đến nơi thì trời đã dần tối. Thời điểm tài xế nhắc nhở sắp tới, Ôn Đình liền nắm tay Cận Hàn Bách, nhẹ nhàng quơ quơ.

“Tiên sinh, nên tỉnh dậy rồi, đợi lát nữa xuống xe, gặp gió lạnh sẽ bị cảm mạo.”

Cận Hàn Bách nhíu mày lúc bị cậu gọi tỉnh. Trong ánh đèn xe lơ mơ, ánh mắt của anh rơi vào trên người cậu thiếu niên mặc âu phục trắng tinh, trầm mặc nhìn một lúc. Cho đến khi thích ứng với bóng tối, ánh mắt rơi vào khuôn mặt của Ôn Đình, anh mới hắng giọng, dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Mấy giờ rồi?” Anh hỏi.

Ôn Đình rũ mắt xuống trả lời, “Sáu giờ năm mươi ạ, vừa này hơi bị kẹt xe.”

“Ừm.”

Phát ra một tiếng này, sau đó Cận Hàn Bách không nói chuyện nhiều ở trong xe.

Xe dừng lại trước cửa chính một biệt thự tư nhân ở lưng chừng núi, hai nhân viên bảo an đi tới, Cận Hàn Bách hạ cửa sổ xuống một nửa, trầm giọng nói: “Cận Hàn Bách.”

“Cận thiếu gia, chào buổi tối.” Đối phương khom người cười chào hỏi anh, “Làm phiền rồi, mời ngài vào.”

Cận Hàn Bách nói tiếng cảm ơn, kéo cửa sổ lên.

Nhân viên bảo an ở bên ngoài cầm bộ đàm nói hai câu, sau đó không có ai cản xe của bọn họ lại.

Cuối cùng, xe dừng lại trước cửa chính phòng khách, Ôn Đình theo Cận Hàn Bách xuống xe.

“Ô kìa kìa, ai đây?” Có người mở miệng từ đằng sau, trong giọng nói mang theo chút ý tứ trêu chọc, “Đã bao lâu rồi tôi không thấy con người bạn bệu này đây, chắc tôi nhìn lầm rồi?”

Cận Hàn Bách quay đầu nhìn, sau đó cười lạnh với anh ta: “Ông ngược lại cũng thật rảnh rồi.”

“Tạm tạm, mới từ Tây Ban Nha về, mệt chết đi được.” Anh ta đi tới đụng vào vai Cận Hàn Bách, “Chai rượu lần trước ông cho tôi mượn, bây giờ có thể cho tôi mượn thêm lần nữa được không?”

“Mượn?” Cận Hàn Bách nhíu mày, “Tôi chỉ muốn biết Phương thiếu gia lấy cái gì để trả.”

“Hai anh em ta, ông còn khách khí như vậy, cái này...” Phương Sính nhắc tay muốn quàng vai Cận Hàn Bách, còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng tầm mắt đã quét đến trên người Ôn Đình, anh ta dừng một chút, sau đó huyết sáo, “Có thể nhen.”

“Trông thật xinh đẹp,” Ánh mắt của Phương Sính quét vài vòng trên người Ôn Đình từ đầu đến chân, cuối cùng dừng ở đôi mắt, hỏi Cận Hàn Bách, “Tiểu công tử nhà ai nhìn xinh đẹp thế này, ông mang đến hả?”

“Ừm.”

Người kia ngây ngẩn cả người, nhìn khuôn mặt khác nhau của Ôn Đình và Cận Hàn Bách, có chút không thích ứng nói: “Ông? Dẫn theo một người?”

Cận Hàn Bách vuốt măng sét tay áo, nhàn nhạt hỏi: “Tôi không thể dẫn theo?”

*măng sét: khuy cài cổ tay áo sơ mi.

Đối phương hơi chớp mắt, sau đó cười nói: “Có thể, nhất định có thể.”

Anh ta quay đầu hỏi Ôn Đình: “Em trai, họ gì hả?”

Ôn Đình trầm tĩnh trả lời: “Họ Ôn.”

“Rất tốt,” Phương Sính gật gù, ám muội chớp mắt với Ôn Đình, “Anh là Phương Sính, cậu Ba nhà họ Phương. Cậu muốn chơi cái gì cứ tới tìm anh, chứ cái tên Cận Hàn Bách này chán chết.”

Ôn Đình vẫn đứng sát bên Cận Hàn Bách, dán vào cánh tay của anh. Vào lúc này, cậu nhìn Phương Sính nở nụ cười, sau đó nói: “Cảm ơn Phương thiếu gia, thế nhưng tôi chỉ thích người chán chết mà thôi.”

Khi cậu nói những lời này còn nhướng mắt nhìn Cận Hàn Bách, sau đó nhét tay mình vào lòng bàn tay của anh.

Lòng bàn tay của cậu ướt nhẹ, có mồ hôi.

Bàn tay của Cận Hàn Bách ẩm áp khô ráo.

Ngón cái của Ôn Đình nhẹ nhàng bóp bóp trên mu bàn tay của Cận Hàn Bách, mang theo xúc cảm ẩm ướt ngứa ngứa.

...

Cận Hàn Bách nắm tay dắt theo một người, việc này không chỉ khiến Phương Sính kinh ngạc, ở đây không ít người dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng đều âm thầm ngạc nhiên, ánh mắt đánh giá trên người Ôn Đình một lúc lâu.

Ôn Đình tiến lùi tự nhiên thoải mái, trong lúc vung tay nhắc chân hoàn toàn không hề què mùa.

Người đến trò chuyện bên cạnh Cận Hàn Bách không ngừng, Ôn Đình yên tĩnh đứng ở một bên, thỉnh thoảng tiếp nhận ly rượu trong tay Cận Hàn Bách, để cho anh nghỉ ngơi trong chỗ lát.

“Chín giờ bắt đầu đấu giá, cậu đói bụng thì ăn một chút gì đi.” Cận Hàn Bách hơi nghiêng đầu, nói với cậu.

“Trước khi ra cửa em đã ăn rồi,” Ôn Đình nhỏ giọng đáp, “Ngài đói không? Để em đi lấy chút đồ ăn?”

“Không cần.” Cận Hàn Bách nhìn chân mang giày da của Ôn Đình, nói, “Cảm thấy chán thì cứ qua bên kia ngồi.”

“Không đi đâu,” Ôn Đình cười mang theo chút nghịch ngợm, “Ở bên ngài em mới quen, đi xa quá em sẽ cảm thấy lạ lẫm.”

Cận Hàn Bách nở nụ cười, lại có người đi tới hướng này, Cận Hàn Bách quay đầu chào hỏi cùng người nọ, không tiếp tục nói chuyện với Ôn Đình.

Ôn Đình nhìn Cận Hàn Bách ở bên cạnh mình trò chuyện cùng người khác, tay áo com lê lộ ra một chút áo sơ mi trắng bên trong, khi giơ tay xem đồng hồ sẽ lộ ra một tia cảm dục lạnh lẽo. Ôn Đình không khỏi có chút sững sờ.

Cảm giác được tầm mắt rơi vào trên người mình, Ôn Đình mới phục hồi tinh thần.

“Vị thiếu gia này nhìn thật lạ mắt.” Người mới vừa nói chuyện cùng Cận Hàn Bách hỏi cậu, Ôn Đình nở một nụ cười khẽ hồi đáp.

“Họ Ôn, là một cậu bé bên cạnh tôi, dẫn cậu ấy theo giải sầu.” Cận Hàn Bách nói như vậy.

Đối phương cao giọng “ồ” một tiếng, cười nói với Ôn Đình: “Đợi lát nữa cậu thích cái gì thì cứ để Cận tổng đấu cho cậu, Cận tổng ra tay rất hào phóng từ đó đến giờ đây.”

Ôn Đình cười cười, không trả lời.

“... Tôi còn tưởng đây là người nào, hoá ra là Cận thiếu gia.” Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh, trong lời nói lộ ra một cổ ý tứ trào phúng không diễn tả được, khiến người ta nghe xong không thấy thoải mái. Ôn Đình quay đầu nhìn, mím môi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Người bên cạnh tự nhiên thức thời, tìm lý do rồi rời đi. Cận Hàn Bách lúc này mới xoay người, người kia kéo nửa bên khoe miệng lên mà cười, con mắt quét vài vòng trên người Ôn Đình: “Cận tổng có bồ mới à?”

“Hỏi câu này có hơi đường đột,” Không đợi Cận Hàn Bách mở miệng, Ôn Đình đã lên tiếng trước, cậu chăm chăm nhìn thẳng vào mặt người kia, “Thế nhưng tiên sinh nhà tôi* hình như không quen biết anh.”

*Tiên sinh nhà tôi cũng có nghĩa tựa như “ông nhà tôi” ấy, khi người vợ nhắc đến chồng của mình.

Trong mắt Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình cũng có chút kinh ngạc, có điều cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Kiều Chấn ở đối diện cũng không ngờ cậu trai trẻ tuổi này lại mở miệng đối chọi với gã, nhú mày hỏi: “Tiên sinh nhà cậu? Danh xưng này thật thú vị, vậy thân phận của cậu là?”

“Hình như anh rất hứng thú với việc riêng tư của người khác.” Ôn Đình mặt lạnh đáp một câu, sau đó quay đầu hỏi Cận Hàn Bách: “Em có cần trả lời anh ta không?”

Cận Hàn Bách sờ đầu cậu, trầm giọng nói: “Không cần.”

Kiều Chấn cũng không nổi giận, chỉ thở dài, nước mắt cá sấu cảm thán một tiếng: “Bây giờ quả thật không như ngày xưa... Chậc, quãng thời gian lúc trước Cận tổng cùng em trai tôi, chắc là đã sớm quên mất rồi?”

Cận Hàn Bách vuốt măng sét, từ góc độ của Ôn Đình nhìn sang, sắc mặt của anh lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Không quên được.” Cận Hàn Bách mở miệng, nhàn nhạt nói: “Các người cũng đừng quên.”

“Chúng tôi làm sao có thể quên được chứ?” Kiều Chấn cầm tay trong túi quần, nở nụ cười: “Năm đó Cận thiếu gia nắm tay em trai tôi, râm rộ cầu hôn trước mặt bao nhiêu phóng viên, bây giờ nhắc đến vẫn là một đoạn giai thoại đấy.”

Ngón tay Cận Hàn Bách mài măng sét như muốn mài ra lửa, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, anh im lặng không lên tiếng.

“Em trai tôi khi đó rất xinh đẹp, mặc một thân âu phục, hoàn toàn trông như một quý ông.” Kiều Chấn vẫn tiếp tục nói, “Cũng khó trách Cận thiếu gia...”

“Anh câm miệng đi.” Ôn Đình đột nhiên lên tiếng, đôi mắt đẹp để nhìn chăm chăm Kiều Chấn, “Há mồm ngậm miệng chỉ toàn em trai anh, thế em trai anh bây giờ ở đâu? Bây giờ anh nói những lời này làm để gì, ngoại trừ để cho tiên sinh nhà tôi ra tay tàn nhẫn hơn với Kiều gia, còn lại cũng vô ích. Kiều gia bây giờ không phải đường cùng mạt lộ sao? Tư thái bây giờ của anh.. Chẳng khác gì con chó đói bụng cắn càn.”

Ôn Đình nắm chặt bàn tay của Cận Hàn Bách, giằng co cùng lòng bàn tay anh.

“Có cho nhiều hơn nữa,” Ôn Đình chuyển tầm mắt sang chỗ khác, “Thì anh ta cũng mất số hưởng rồi.”

Ôn Đình nói ra những lời này, trên mặt Kiều Chấn cũng trở nên không dễ nhìn.

Kiều gia bây giờ tự nhiên không có cách nào so được với năm đó, lúc trước gã gọi điện thoại cho Cận Hàn Bách, trên mặt nguy trang có vẻ như không có chuyện gì, nhưng trên thực tế người Kiều gia bây giờ rất chật vật.

Kiều Chấn đi rồi, Cận Hàn Bách buông tay Ôn Đình ra, “Đi ăn chút gì đi.”

Ôn Đình mím môi, chung quy cũng không nói gì, gặt đầu đi ăn.

Đêm đó Cận Hàn Bách đầu giá một cây bút, tùy tiện đưa cho Ôn Đình, “Cầm chơi.”

Ôn Đình nhận lấy, cười đến cong đôi mắt: “Cảm ơn tiên sinh.”

...

Trên đường trở về, trong xe im lặng không hề có một tiếng động. Ôn Đình nắm chiếc bút trong tay, nhất thời nhanh miệng, trong lòng cậu lúc này lại thấp thỏm.

Vẫn là cậu mở miệng trước.

Cậu đụng cánh tay Cận Hàn Bách một cái, lúc Cận Hàn Bách nhìn sang, cậu mới nhẹ giọng hỏi: “Anh giận em sao?”

Cận Hàn Bách nhìn đôi mắt cậu, nửa ngày mới nở nụ cười. Nét mặt của anh khiến người ta không thăm dò ra được ý nghĩ trong lòng, anh nói: “Trái lại, tôi quả thật nhìn không ra, đáng vẻ ngoan ngoãn lúc bình thường đều là giả bộ, hoá ra miệng lưỡi lợi hại như vậy.”

Ôn Đình gương mặt nhìn, “Không phải giả bộ, em chỉ là... Không nhìn nổi anh ta bắt nạt anh.”

“Bắt nạt tôi?” Cận Hàn Bách nhú mày, “Nói chuyện cũng coi như khi dễ?”

“Biết là anh ta không thể đụng đến anh.” Ngón tay Ôn Đình nhẹ nhàng gõ gõ trên ghế, “Nhưng mà em vẫn không nhận được.”

Cận Hàn Bách lại sờ đầu cậu, không quá để ý mà ừ một tiếng.

Giống như từ ngày hôm đấy, Ôn Đình bắt đầu không dùng kính ngữ. Trước đó cậu một “ngài” hai “ngài”, nhưng bây giờ cậu không gọi anh như thế nữa.

Nhưng những thứ khác vẫn không đổi, cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời cùng kính nể Cận Hàn Bách, chỉ cần Cận Hàn Bách ở bên cạnh, trong mắt Ôn Đình chỉ có mình anh.

“Bác Kỷ ơi,” Ôn Đình gọi một tiếng, “Vòi sen trong buồng tắm phòng của tiên sinh hơi bị nhỏ nước, ngày mai bác gọi người tới sửa nhé.”

“Hai ngày trước bác xem không thấy, bị lỏng ra?”

“Một chút ạ.” Ôn Đình rót một ly sữa bò, “Cứ vang tí tách, cháu sợ ảnh hưởng đến tiên sinh nghỉ ngơi.”

“Bác biết rồi, ngày mai sẽ gọi người đến xem.” Bác Kỷ cười, nói với cậu, “Cháu cũng nghỉ sớm một chút đi.”

“Bác cũng đi ngủ sớm một chút.” Ôn Đình bưng ly sữa trở về phòng của Cận Hàn Bách.

Bốn ngày nay Cận Hàn Bách không trở về, tối nay là ngày thứ nhất trong tuần Ôn Đình nhìn thấy anh.

“Tiên sinh ơi, uống sữa tươi đi.” Ôn Đình đặt ly sữa ở đầu giường, nhẹ giọng nói.

Cận Hàn Bách liếc mắt nhìn: “Cậu uống đi, tôi đã quá tuổi rồi.”

Ôn Đình cười: “Bác Kỷ từng tuổi này rồi mà mỗi ngày đều uống, anh làm sao quá tuổi được? Sữa bò có thể trợ giúp cho giấc ngủ đấy.”

“Cứ để ở đó đi.”

Ôn Đình nằm xuống bên cạnh Cận Hàn Bách, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của anh, mặt kề sát bên eo, yên lặng.

Cận Hàn Bách đọc sách, cậu cứ như vậy nhắm hai mắt, một lúc sau bèn ngủ thiếp đi. Là ngủ thiếp đi thật, có thể là do trong phòng quá yên tĩnh, cũng có thể là do cảm giác thật an toàn vì có người ở bên cạnh.

Thật ra lúc Cận Hàn Bách đứng dậy đi vệ sinh, cậu đã tỉnh rồi. Nhưng cậu lựa chọn nhắm hai mắt nằm bất động, hô hấp trầm ổn như cũ. Mãi đến khi Cận Hàn Bách tắt đèn, nằm thẳng bên cạnh cậu, Ôn Đình mới hoàn toàn yên lòng.

“Cậu đang giả bộ ngủ.” Thanh âm của Cận Hàn Bách đột nhiên vang lên bên tai.

Ôn Đình sợ hết hồn, sau đó mở mắt ra, cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Em có thể ngủ ở đây không?”

Cận Hàn Bách kéo chăn, nói: “Ngủ đi.”

Ôn Đình nhường nửa người hôn lên khuôn mặt của Cận Hàn Bách, trên mặt cậu không che giấu được vui vẻ: “Cảm ơn tiên sinh, em ngủ rất yên lặng, sẽ không quấy rầy đến anh.”

Cận Hàn Bách không để ý việc cậu hôn lên mặt mình, xoa xoa tóc của cậu.

Ôn Đình không nằm kề sát Cận Hàn Bách, mà cách ra một khoảng, sau đó nắm tay của anh. Cậu ít cử động, tiếng hít thở cũng cạn.

Thật sự giống như một chú mèo an tĩnh.

Nhưng chỉ duy trì được một tiếng.

Cận Hàn Bách vừa ngủ không được bao lâu, liền cảm thấy trên người mình có thêm thứ gì đó. Anh tỉnh lại, trong bóng tối có thể nhìn thấy đường nét cơ thể của Ôn Đình.

Hầu như hơn nửa thân thể của cậu nhóc này đặt trên người anh, hai tay ôm cổ của anh, một chân co lên đè trên người Cận Hàn Bách, ngay cả đầu cũng gối lên bả vai anh.

Cận Hàn Bách không nhịn được bật cười.

Kỳ thực, cậu nhóc này rất đáng yêu.

Cận Hàn Bách kéo tay của Ôn Đình xuống, bị cậu ôm như vậy hơi khó thở.

Ôn Đình có chút tỉnh lại, cậu mở mắt ra nhìn một chút, rồi lại nhắm mắt. Ôn Đình căn bản không có tỉnh, chỉ dán đầu vào vai của Cận Hàn Bách mà nhẹ nhàng cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái.

Cận Hàn Bách nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Môi của Ôn Đình dán trên người anh, sau đó lẩm bẩm kêu một tiếng: “*Cận Hàn Bách*”. ([bãi])

*Tên của anh Bách là [bãi/bố], nhưng được đọc là [bố] chứ không phải [bãi] như .

6. Chương 6

Edit: Mr.Downer

Phương Sính nổi danh là công tử phong lưu, mỗi lần gặp mặt là lại dắt theo một người mới. Lần nay là một người mẫu vừa ra mắt, tướng mạo xinh đẹp, sóng mắt lưu động, mị lực nảy sinh. Mọi người trên ghẹo Phương Sính: “Người bên cạnh Tam thiếu gia quả thật không thiếu nha?”

Phương Sính ôm bờ vai của cô gái, hôn lên mặt một cái.

Kiều Nhiên bĩu môi, mặt đầy khinh bỉ đá giày của Phương Sính. Cậu khẽ nhếch cằm, hỏi anh ta: “Này, Cận Hàn Bách ([bãi]) còn chưa tới hả? Nếu anh không tới thì tôi đi đó.”

Phương Sính nhìn đồng hồ, nói: “Có lẽ còn phải đi thêm 20 phút nữa, nhà anh ta xa. Mà Kiều thiếu này, chữ Bách trong tên anh ta đọc như chữ Bạc ấy ([bá]).”

*Ghi chú quan trọng: Trong suốt truyện, Kiều Nhiên luôn gọi sai tên của anh Bách là [bãi]. Khi Kiều Nhiên gọi tên Cận Hàn Bách thì mình sẽ để thường, còn để phân biệt chỗ nào Ôn Đình gọi tên anh Bách giống Kiều Nhiên thì mình để in nghiêng nhé.

Kiều Nhiên nháy mắt một cái, nhưng không sửa lại, “Tôi đi ra ngoài đợi thêm một lát.”

Lúc Cận Hàn Bách đến, Kiều Nhiên đợi ở ngoài cổng chính chặn xe của anh. Lúc đó anh đang cúi đầu xem văn kiện trong tay, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

“Có người đứng ở phía trước, hình như quen biết ngài.”

Cận Hàn Bách ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về trước, thấy rõ người trước xe là ai, ngay lập tức nở nụ cười, mở cửa xuống xe.

Kiều Nhiên nghiêng đầu, nhìn Cận Hàn Bách nói: “Cận thiếu gia lại đến muộn.”

Cận Hàn Bách áy náy mỉm cười: “Xin lỗi, mở cuộc họp làm trễ nải thời gian. Sao cậu không vào trước?”

Kiều Nhiên nhún mày nói: “Bọn họ hút thuốc, mỗi người còn dắt theo ai đó, chỉ mình tôi không có, nên đi ra ngoài chờ anh, hai chúng ta thành một cặp đi.”

Khi cậu nói những lời này, trên mặt hiện ra chút tủ thân, mang theo một tí tính cách của tiểu thiếu gia.

Một lát sau, Cận Hàn Bách mới hỏi: “Nếu như tôi cũng mang theo ai đó thì sao?”

Kiều Nhiên dừng lại một chút, ngữ khí có chút không thoải mái: “Thế thì tôi đi về chứ sao.”

Cận Hàn Bách cười nhìn cậu, Kiều Nhiên phồng má nhìn không vui, khiến trái tim của Cận Hàn Bách trở nên mềm mại như một cành liễu vừa mới đâm chồi.

...

Một tiếng khẽ gọi kia của Ôn Đình, lại làm cho Cận Hàn Bách mở to mắt, không ngủ được rất lâu. Ôn Đình vô tri vô giác, dùng sức ôm người trong giấc mộng, sử dụng tay chân, như con lười ôm cành cây của mình.

Nhiệt độ trong phòng vừa phải, nhưng Ôn Đình dính người quá chặt, trên người anh đổ ra một lớp mồ hôi mỏng. Mái tóc mềm mại của cậu kề sát cằm của Cận Hàn Bách, một vài sợi rơi lên cổ. Những sợi tóc bé nhỏ vừa ngứa ngứa yếu ớt, như từng con kiến gặm nuốt trái tim lạnh lẽo nhưng mê mải của Cận Hàn Bách.

Từ đêm đó, Ôn Đình bắt đầu ngủ trong phòng của Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách cũng ngầm cho phép. Vui vẻ của Ôn Đình hoàn toàn treo lên trên mặt, trong con người lấp lánh ánh sáng lúc cậu nhìn thấy anh.

Mà số lần Cận Hàn Bách về nhà cũng bắt đầu tăng lên, dường như hằng đêm anh đều trở về. Mỗi đêm, Ôn Đình có thói quen ngồi ở dưới lầu, nhìn thấy ánh đèn xe sáng trong sân sẽ mở cửa chạy ra ngoài đón anh.

“Tiên sinh, chào buổi tối.” Cậu ôm Cận Hàn Bách, cười nói.

Ôn Đình mặc đồ ở nhà, hơi lạnh trên người Cận Hàn Bách xuyên qua quần áo, truyền đến cơ thể của cậu, nhưng Ôn Đình không một chút nào lùi lại. Cận Hàn Bách cởi áo khoác, Ôn Đình ôm nó vào trong ngực, theo anh lên lầu.

“Anh không về sớm thì em suýt chút nữa đã ngủ thiếp đi rồi.” Ôn Đình cười có chút tinh nghịch, khuôn mặt cọ cọ trên bả vai Cận Hàn Bách, áo sơ mi tơ lụa mềm mại mang theo một chút lạnh lạnh, nhưng xúc cảm rất thoải mái khi chạm vào mặt.

“Lần sau cậu cứ ngủ trước đi, không cần chờ tôi.” Cận Hàn Bách đưa tay sờ mặt cậu.

“Đương nhiên phải đợi,” Ôn Đình ngược đầu, hôn một cái trên môi Cận Hàn Bách, sau đó nhìn ánh mắt của anh mà nói, “Em thích chờ anh.”

Khi cậu nhìn Cận Hàn Bách, đôi mắt luôn luôn chăm chú nghiêm túc, một đôi mắt xinh đẹp như vậy, ai sẽ không thích.

Cận Hàn Bách nằm trong bồn tắm, vuốt đầu của cậu, nói: “Ở trong nhà thấy ngộp thì đi ra ngoài chơi một chút, tuổi của cậu là lúc nhàn rồi, cứ ở trong nhà cũng không có gì làm.”

Ôn Đình nằm úp sấp trên người Cận Hàn Bách, một bên nghịch tay anh, một bên trả lời: “Không muốn đi, với lại em cũng ngại mệt.”

“Tôi có một nhà nghỉ ôn tuyền bên Lâm Đông, mang bạn bè của cậu qua đó chơi đi, đến đây vào khoảng thời gian này cũng thích hợp.” Cận Hàn Bách nói.

Ôn Đình nháy mắt, nhàn nhạt nói: “Không đi đâu, em cũng không có bạn bè gì.”

Cận Hàn Bách nhướng mày nhìn cậu, gương mặt của Ôn Đình kề sát trước ngực anh, không ngừng đầu.

Ôn Đình quả thật không có bạn bè. Cho nên di động của cậu rất ít khi reo lên, điện thoại di động đối với cậu chỉ giống như một công cụ lên mạng. Ôn Đình cũng không phải rất thích xài điện thoại, vì thế một lần sạc pin có thể dùng được thật nhiều ngày.

Cận Hàn Bách không nói gì nữa, nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Ôn Đình yên lặng dựa vào trên người anh, giống như trạng thái mỗi ngày.

Giữa bọn họ vẫn luôn không có tình ái, từng có mấy lần đều là Ôn Đình đơn phương phục vụ. Có lần Ôn Đình thật sự cho là Cận Hàn Bách sẽ không đẩy cậu ra, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì như cũ.

Ôn Đình thích quỳ gối bên chân của anh, hôn lên chân anh. Mỗi lần hôn đến gốc chân trái của anh, Cận Hàn Bách sẽ nắm lấy tóc của cậu, ép cậu ngẩng mặt lên. Ôn Đình ngưỡng mộ người đàn ông này từ trên xuống dưới, trong mắt viết rõ mê luyến.

Ôn Đình suy nghĩ lung tung, ở trong bồn tắm hôn một cái lên ngực Cận Hàn Bách.

Ngày hôm sau, bác Kỷ đưa cho Ôn Đình một chiếc chìa khoá xe.

Ôn Đình có chút ngạc nhiên, bác Kỷ cười nói: “Thiếu gia cho cháu để khi nào thấy chán thì lái nó ra ngoài chơi, sợ cháu ở nhà buồn.”

Ôn Đình mím môi nhận lấy, cười cười: “Cảm ơn bác Kỷ.”

“Cảm ơn bác làm gì.” Bác Kỷ lắc đầu bật cười, “Muốn cảm ơn thì cũng phải là cảm ơn thiếu gia.”

Ôn Đình biết Cận Hàn Bách đây là chấp nhận cậu, đồng ý cho cậu ở lại. Từ ngày Cận Hàn Bách dẫn cậu đi ra ngoài, nói rõ cậu có thể ở bên cạnh anh.

Một khi người này đã chấp nhận chuyện gì thì sẽ không dễ dàng đổi ý, vì vậy thời điểm Ôn Đình ở chung với anh cũng không cần cẩn thận như lúc trước. Cậu biết chỉ cần mình không phạm sai lầm nào lớn, Cận Hàn Bách sẽ không dễ dàng đuổi cậu đi.

Hôm đó, Ôn Đình lái xe đi ra ngoài, mưa mấy thứ linh tinh, còn có ý mưa dầm bão tràn và áo mưa, trở về cất trong ngăn kéo tủ đầu giường.

Cậu muốn có thêm một lần tiếp xúc thân mật với anh, chỉ quan tâm làm sao để Cận Hàn Bách không đẩy cậu ra.

Cậu muốn làm tình cùng anh. Muốn đến mức điên cuồng.

Khi Cận Hàn Bách mở ngăn kéo lấy cục sạc pin thấy được những thứ này, nhưng anh cũng không hỏi nhiều.

Ôn Đình không khỏi có chút mất mát, Cận Hàn Bách bình tĩnh như lãnh cảm. Nếu không phải Ôn Đình ngậm vào, chuyên tâm hầu hạ, cậu thật sự sẽ cho rằng Cận Hàn Bách không có nhu cầu đối với tính sự.

Ôn Đình đang tìm cơ hội thích hợp, muốn tìm một thời điểm bầu không khí thoải đáng, khiến tất cả phát triển một cách lãng mạn tự nhiên. Nhưng không đợi cậu biến kế hoạch thành hành động, Cận Hàn Bách đã đi công tác. Lần này anh đi Anh quốc, khoảng nửa tháng. Vẫn là bác Kỷ nói cho cậu biết, “Đêm nay thiếu gia sẽ không trở về.”

Ôn Đình gật đầu, cho thấy mình đã biết.

Cận Hàn Bách không ở nhà, hàng ngày của Ôn Đình vẫn trôi qua trong phòng anh như cũ, ngủ trên chiếc giường kia, ôm gối của Cận Hàn Bách. Phòng của anh rất rộng, một người ở rất trống trải, nhưng Ôn Đình rất thích.

Cậu thích căn phòng ngủ này như yêu thích gác xép trên lầu, cậu có thể nằm trên gác xép ngủ cả một ngày, cũng có thể tùy tiện với một quyển sách, nằm trên ghế sofa trong phòng ngủ rồi từ từ thiếp đi.

Dì giúp việc rón rén đi tới, đổi quần áo trong phòng tắm giúp Ôn Đình. Ôn Đình mở mắt ra, lễ phép nói: “Vất vả cho dì rồi.”

“Không cần khách sáo, đây là việc của dì.” Dì giúp việc cười thân thiết với cậu, “Cứ ngủ như thế là không tốt đâu, trời hôm nay ẩm áp như thế, cháu nên xuống lầu đi dạo.”

Ôn Đình liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó gật đầu: “Trông thật ẩm áp, vậy lát nữa cháu sẽ ra ngoài đi dạo một chút.”

“Đúng đấy, người trẻ tuổi nên vận động nhiều, con trai dì lúc bằng tuổi cháu, toàn không thấy bóng dáng nó đâu.” Dì giúp việc cười đi ra ngoài.

Ôn Đình đi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn khuôn mặt của bản thân trong gương, vò vò mái tóc rối bời. Lúc cậu xuống lầu, bác Kỷ mới vừa đi ra từ trong căn phòng ngủ luôn luôn bị khoá lại kia, ông nhìn thấy Ôn Đình liền mỉm cười với cậu.

Ôn Đình lên tiếng chào hỏi, sau đó nhìn cánh cửa gian phòng kia một chút, nhẹ giọng hỏi: “Căn phòng này tại sao luôn khoá lại thế bác? Nó có gì đặc biệt à?”

Bác Kỷ lắc đầu một cái, không muốn nhiều lời, “Cái này, là quy củ cũ, không có gì đặc biệt.”

“Ồ,” Ôn Đình cũng không hỏi nhiều, “Buổi chiều cháu muốn đi ra ngoài một chuyến, bác có muốn đi cùng

với cháu một chút không?”

Bác Kỷ khoá cửa phòng, cười nói: “Bác không đi được, tuổi đã già làm biếng đi lại, cháu cứ đi chơi một chút đi, không phải sắp Noel sao? Sáng nay cậu giao sữa còn mang tặng thêm mấy trái táo đấy.”

Ôn Đình gật đầu, “Vâng, ngày mai là Noel.”

Ôn Đình lái xe đi ra ngoài, mãi cho đến nửa đêm mới về. Bác Kỷ cho là cậu đi chơi với bạn bè, nhưng thực ra Ôn Đình không đi với ai, chỉ đến nhà hàng gọi một phần ăn, sau đó uống một ly rượu đỏ.

Bầu không khí giáng sinh tràn ngập trên đường, Ôn Đình mua cho mình một chiếc mũ của ông già Noel.

Ngày hôm sau, cậu đội chiếc mũ đó chụp một bức ảnh, rồi gửi qua tin nhắn cho Cận Hàn Bách đang ở nước ngoài.

Trong hình Ôn Đình hơi nghiêng đầu, yên tĩnh mỉm cười, lông mày cong cong, trông thật ngoan ngoãn xinh đẹp.

“Chào buổi tối tiên sinh, bên anh mới là đêm Giáng Sinh nhưng bên em bây giờ là lễ Giáng Sinh rồi, chúc anh luôn vui vẻ, bình an.”

Cậu không ngờ Cận Hàn Bách sẽ trả lời, điện thoại rung lên sau mười phút khiến cậu có chút kinh hỉ và kích động.

Cận Hàn Bách trả lời cậu: “Mũ rất đẹp. Chúc cậu cũng bình an.”

7. Chương 7

Edit: Mr.Downer

Ngày Cận Hàn Bách trở về là ngày hai mươi bảy tháng chạp, cách năm mới ba ngày. Ngày đó rất lạnh, Ôn Đình đi trong sân treo đèn lồng vào sáng sớm. Không tới năm phút đồng hồ sau, tay cậu bị đông cứng đến phát đau.

Bác Kỷ thấy cậu treo đèn bèn gọi cậu đi vào, nói với cậu: “Cháu ngoan, nghe lời bác, ngày hôm nay đừng treo lồng đèn.”

Ôn Đình nhìn sang: “Tại sao ạ?”

“Thiếu gia nói hôm nay sẽ về, trước tiên tháo xuống đi.” Ánh mắt bác Kỷ nhìn cậu không giống như là đang đùa giỡn, Ôn Đình hỏi: “Anh ấy không thích?”

Bác Kỷ thở dài nói: “Hôm nay là một ngày đặc biệt, cháu đừng nên chọc thiếu gia.”

Ôn Đình cúi đầu, thấp giọng nói: “Không sao, anh ấy mất hứng cháu sẽ chịu trách nhiệm, chúng ta cứ treo đi, dù sao cũng phải có chút bầu không khí.”

Bác Kỷ lắc đầu, đi làm chuyện khác. Ôn Đình từ cửa sổ sát đất nhìn những chiếc lồng đèn đỏ được treo bên ngoài, phối hợp với nền tuyết trắng, đặc biệt đẹp đẽ.

Cậu đợi từ sáng sớm đến tối muộn, ngay cả bóng xe cũng không thấy thoáng qua trong sân.

“Đừng đợi nữa, đi nghỉ sớm một chút.” Bác Kỷ vỗ vai cậu trước khi ông đi ngủ, nói, “Có lẽ hôm nay thiếu gia sẽ không trở về.”

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn ông, gật đầu: “Vâng, bác Kỷ ngủ ngon, ngày mai gặp.”

Trong lúc bác Kỷ rời đi, ông nhìn Ôn Đình rồi như có như không mà thở dài một tiếng. Ôn Đình đắp một cái chăn mỏng, vùi người trên ghế sa lông xem một cuốn truyện tranh, đèn trong phòng khách được bật rất sáng, cái bóng của Ôn Đình rơi trên mặt đất, cậu đưa chân xuống giẫm giẫm. Trên sàn trải thảm len dày, đạp lên rất thoải mái.

Cậu kéo chăn, cọ mặt lên nó.

Không biết từ lúc nào, Ôn Đình ngủ thiếp đi, còn nằm mơ một giấc mộng. Trong mơ, cậu kéo tay Cận Hàn Bách, nằm tấm nắn trên ghế mây tại sân thượng. Mặt trời thật lớn, ánh nắng sưởi đến khiến Cận Hàn Bách híp mắt lại, cậu đưa tay lên che mắt cho anh, Cận Hàn Bách nở nụ cười với cậu, sau đó nắm chặt tay cậu, đặt ở bên môi mà hôn một cái.

“Thiệt ngứa,” cậu cười, hơi co tay lại, “Anh hôn lòng bàn tay em làm gì.”

Ngón cái của Cận Hàn Bách bóp bóp lòng bàn tay của Ôn Đình, nói: “Tay em rất đẹp.”

Ôn Đình nhìn Cận Hàn Bách hôn đốt ngón tay của mình, sau đó cười lên, khoe miệng cong cong, cười đến ngọt ngào. Dưới bầu trời xanh, thật sự đẹp đẽ.

Thời điểm cửa phòng mở, Ôn Đình đột nhiên tỉnh lại, cậu mở mắt nhìn về phía cửa, Cận Hàn Bách vừa vặn đẩy cửa đi tới.

Ôn Đình đứng lên đi về phía anh, giọng nói mới tỉnh ngủ còn mang theo chút khàn khàn mông lung: “Anh đã về.”

Cận Hàn Bách hí mắt nhìn cậu, thân thể hơi nghiêng về phía cậu một chút, giống như nhìn không rõ.

Ôn Đình ngửi thấy mùi rượu rất nồng trên người anh.

Anh uống nhiều rồi.

“Anh thấy khoẻ không?” Ôn Đình duỗi tay đỡ lấy cánh tay của anh, nhẹ giọng hỏi, “Muốn ới sao?”

Cận Hàn Bách đột nhiên nắm lấy cánh tay của cậu, rất dùng sức, Ôn Đình cảm thấy làn da của mình lập tức sẽ bị xanh tím, nhưng cậu cũng không kêu la, chỉ dùng bàn tay còn lại đặt lên tay của Cận Hàn Bách.

Tay Cận Hàn Bách thật lạnh, Ôn Đình dùng lòng bàn tay mình để làm ấm cho anh.

“Khó chịu đúng không?” Âm thanh của Ôn Đình ôn hoà nhẹ nhàng, cậu ôm lấy Cận Hàn Bách, đặt cằm trên vai anh, sau đó nhẹ nhàng chạm một cái vào môi, “Em rất nhớ anh.”

Cận Hàn Bách chỉ nhìn cậu, hô hấp nặng nề. Ôn Đình biết anh uống không ít, tác dụng của cồn khiến con mắt của anh đỏ ửng. Những gì cậu nói không biết anh có nghe được hay không.

Ôn Đình vỗ vỗ anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “Chúng ta lên lầu nhé, để anh tắm sẽ thấy khá hơn một chút.”

Cận Hàn Bách đột nhiên bắt lấy cằm Ôn Đình, mãnh liệt hôn cậu. Ôn Đình sợ hết hồn, mở to hai mắt nhìn anh. Cận Hàn Bách nhắm mắt lại, gặm cắn môi cậu.

Ôn Đình “a” một tiếng. Nụ hôn này đúng là không thể nói có một chút nhu tình nào, Cận Hàn Bách hoàn toàn đang phát tiết, dùng sức giằng xé môi của cậu. Nhưng Ôn Đình vẫn cứ yêu thích như vậy.

Cậu nhắm mắt lại, vòng lấy Cận Hàn Bách, duỗi đầu lưỡi ra đụng vào đầu lưỡi của anh.

Cận Hàn Bách mút hút đầu lưỡi của cậu, Ôn Đình quán lấy đầu lưỡi của anh, câu liếm hàm trên của Cận Hàn Bách. Cậu mềm mại thuận theo anh.

Tay Cận Hàn Bách đặt ở eo của Ôn Đình, khiến cậu vững vàng kê sát vào người mình, dùng sức đến mức Ôn Đình cảm thấy hai chân mình sắp cách khỏi mặt đất. Thời điểm hàm răng của anh cọ xát môi cậu, Ôn Đình nếm thấy mùi máu tươi.

Lúc được Cận Hàn Bách buông ra, môi Ôn Đình đã sưng lên. Cậu đưa tay sờ sờ, ôn nhu hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Cận Hàn Bách vẫn nắm lấy cánh tay của cậu như cũ, ánh mắt anh nhìn chòng chọc Ôn Đình, nhưng một câu cũng không nói.

Ôn Đình cẩn thận nhìn vào mắt anh, như muốn biết được điều gì đó từ bên trong. Nhưng ánh mắt của Cận Hàn Bách giống như hút cậu đi vào, Ôn Đình với anh chỉ nhìn nhau trong chốc lát, lại khiến cậu không thể dịch chuyển tầm mắt.

Ôn Đình cúi đầu nhìn cánh tay của mình, một lát sau khi cậu ngẩng đầu nhìn Cận Hàn Bách, thần thái hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt cậu cười đến cong cong, nghiêng đầu nói với Cận Hàn Bách: “Anh uống nhiều rồi. Anh phạm quy, muốn để cho em phạt anh như thế nào hở?”

Hơi thở của Cận Hàn Bách đột nhiên nặng nề hơn một chút.

Ôn Đình tách bàn tay của Cận Hàn Bách đang nắm lấy cánh tay của chính mình, đưa nó kề sát lên mặt cậu, ánh mắt của cậu hoàn toàn ôm lấy Cận Hàn Bách, “Em đã nói rồi mà, anh uống nhiều một lần thì em sẽ phạt anh một lần, phạt gì đây? Hở? Phạt anh ôm em đi cầu thang nhé, anh thấy thế nào?”

Cận Hàn Bách rớt cuộc mở miệng, đồng thời cũng siết lấy cổ của Ôn Đình, Ôn Đình mất đi không khí trong nháy mắt. Cận Hàn Bách đè cậu trên ghế sa lông, từ trên cao nhìn xuống, âm thanh lạnh lẽo rét căm căm: “Cậu là ai?”

Ôn Đình đỏ mắt, dùng sức gằn từng chữ: “Anh cảm thấy... Em là ai?”

Cận Hàn Bách cúi người gần cậu, chóp mũi dường như sát bên chóp mũi. Ôn Đình khó thở, mặt đỏ bừng lên, cậu đưa tay tiến vào vạt áo của Cận Hàn Bách, vuốt ve thắt lưng của anh, “Anh hận ai? Anh hận ai... Em là ai?”

Cận Hàn Bách buông tay ra, đồng thời hôn lên miệng của cậu.

Anh lại như một con sư tử phát điên, quần áo của Ôn Đình bị xé nát trong tay anh, da dẻ đột nhiên được tiếp xúc với không khí nổi lên một lớp da gà. Cậu nhắm hai mắt thừa nhận tất cả, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng cảm giác thoải mái to lớn.

Ôn Đình mở rộng chân nghênh đón Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách trực tiếp tiến vào, cậu nắm chặt tám ra ghế sa lông. Ôn Đình hít một hơi, chậm chạp thở ra, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy.

Sau khi đi vào, Cận Hàn Bách bắt đầu đâm rút, Ôn Đình nhìn anh, để tay lên cánh tay anh, trầm thấp kêu một tiếng: “... *Cận Hàn Bách*.”

Hạ thân của Ôn Đình chảy máu, cậu cảm giác được động tác của Cận Hàn Bách không còn khô khốc như lúc đầu, có tác dụng làm trơn của chất lỏng, một mùi tanh nhàn nhạt trong không khí cũng tràn ngập ra. Ôn Đình kêu từng tiếng “*Cận Hàn Bách*”, Cận Hàn Bách mất đi không chế trong một tiếng khê gọi nào đó.

Ôn Đình nắm chặt hạ thân mềm nhũn của mình, dùng sức vuốt mấy lần. Ngâm lấy chút khoái cảm yếu ớt trong đau đớn từ giáp kích trước sau, Ôn Đình rốt cuộc cũng nửa cứng rắn.

“Người đó đã chết mấy năm?” Ôn Đình nhìn cảm của Cận Hàn Bách, thở hổn hển, mở miệng hỏi anh, “Một kẻ đã chết, anh hận đến bây giờ sao?”

Cận Hàn Bách hiển nhiên không nghe thấy cậu, vẻ mặt càng cứng rắn lạnh lẽo và khát máu. Ôn Đình dùng sức tuốt động phía trước, cảm giác đau đớn ở mặt sau cũng dần chết lặng, cậu nhắm hai mắt hỏi: “Anh... Rốt cuộc có hận người đó hay không?”

— “Hận.”

Cận Hàn Bách bắt lấy hai gò má của Ôn Đình, lặp lại một lần nữa: “Hận.”

Tay anh dùng sức như vậy, khi Ôn Đình nhắm mắt lại, thầm nghĩ ngày mai khuôn mặt của mình sẽ đỏ tím. Sẽ rất xấu.

Sau đó, thời điểm Cận Hàn Bách bắn vào trong cơ thể của cậu, Ôn Đình đã suýt hôn mê. Cả người cậu thoát lực, thân thể giống như không phải của bản thân.

Cận Hàn Bách thật sự đã uống rất nhiều, toàn bộ buổi tối anh đều không tỉnh táo. Ôn Đình ôm cổ anh, thanh âm yếu ớt: “*Cận Hàn Bách*, anh ôm em lên lầu đi, em không muốn ở chỗ này.”

Cận Hàn Bách đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cậu, còn xoa đi mồ hôi lạnh trên trán của Ôn Đình.

Sau một buổi tối lãnh khốc tàn bạo lại lộ ra một tia ôn nhu ấm áp, sống mũi Ôn Đình đột nhiên chua xót. Cậu trầm thấp lặp lại một lần nữa: “*Cận Hàn Bách*, anh ôm em lên lầu đi.”

“Ừm.” Cận Hàn Bách đứng lên, Ôn Đình mất công sức đứng trên ghế sa lông, lúc Cận Hàn Bách ôm lấy cậu, Ôn Đình hôn lên xoáy tóc của anh một cái.

Hai người ngủ trên giường trong phòng Cận Hàn Bách, tay của anh vẫn nắm lấy cánh tay của cậu, Ôn Đình nghiêng người nhìn anh.

Hai người rất chật vật, Ôn Đình biết ngày mai mình sẽ phát sốt, cái mộng của cậu bây giờ nhất định rất thâm, nói không chừng ngày mai sẽ phải gọi bác sĩ đến khám.

Nhưng hiện tại, cậu không muốn nghĩ đến những thứ đó.

Trong lòng cậu, đầu đầu cũng chỉ tràn ngập người đàn ông trước mắt này. Cận Hàn Bách đang ngủ nhưng vẫn không vui như cũ. Ôn Đình đưa tay xoa xoa mi tâm đang nhúu chặt lại của anh, cậu cười nhạt, nói với người trước mắt —

“Đừng nhúu mày, anh là đẹp trai nhất.”

8. Chương 8

Edit: Mr.Downer

Ôn Đình mới đầu ngủ rất nông, phía sau cảm thấy rất đau. Nhiệt độ của da thịt dán vào nhau từ người bên cạnh truyền tới, như một dòng nước ấm tràn vào toàn bộ cơ thể cậu. Ôn Đình khẽ tỉnh, mở mắt ra nhìn anh, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Cũng không biết ngủ sâu từ lúc nào, mí mắt như nặng ngàn cân. Cậu mơ thấy rất nhiều giấc mộng, hỗn tạp dôn dập. Cậu cảm giác mình đang chìm trong nước, nước ấm thấm thấu lỗ chân lông lạnh lẽo, thoải mái đến mức làm cậu thả lỏng lỏng mày đang nhúu chặt.

Cho đến khi cậu thật sự tỉnh lại đã là chạng vạng tối hôm sau. Cậu híp mắt nhìn xung quanh một lần, nhìn thấy bác Kỷ ngồi ở bên giường, Ôn Đình sưng sốt một chút, lúc này mới khôi phục tinh thần.

Ôn Đình mở miệng, cổ họng khô khốc như muốn nứt ra, dĩ nhiên không phát ra tiếng. Bác Kỷ vỗ vỗ cậu, đưa cốc nước bên giường vào tay cậu.

Uống nước xong, cổ họng thông nhuận hơn một chút, Ôn Đình trò chuyện vài câu cùng bác Kỷ. Cậu phát sốt, không cần phải nói cậu cũng biết, cơn sốt qua đi khiến thân thể cảm giác vô lực, cậu rất rõ ràng. Bản thân hoàn toàn trần trụi trong chăn, nhưng cậu bất ngờ là đằng sau không còn cảm giác dính dính như tối hôm qua, chắc là đã được tắm rửa. Cậu cũng hỏi: “Cháu tắm rồi? Bác tắm cho cháu?”

Bác Kỷ cười cười: “Sao có thể, là thiếu gia tắm cho cháu đây.”

Theo như bác Kỷ nói, Cận Hàn Bách ôm cậu đi tắm rửa sạch sẽ, còn tự mình gọi bác sĩ đến tiêm thuốc cho cậu. Cũng thật khiến cho Ôn Đình hơi bất ngờ, cậu vốn cho rằng lúc Cận Hàn Bách tỉnh lại sẽ tức giận khi nhìn thấy một phòng tàn tạ, không ngờ trước khi đi, anh còn gọi bác sĩ cho cậu.

Ôn Đình một mình ngồi trên giường cười khỏ, xem ra dáng vẻ chật vật đầy người này cũng không uống công cụ đựng, có thể làm cho Cận Hàn Bách tự tay ôm cậu đi tắm cũng coi như phúc lợi thật lớn rồi.

Tối hôm qua cậu bị dẫn vặt kịch liệt, tỉnh chưa tới một giờ rồi lại ngủ thiếp đi. Đau đốn phía sau khiến cậu chỉ có thể nằm úp sấp, chần chập lên người một ít, vừa vặn che lại một khúc ở giữa. Nhiệt độ trong phòng rất vừa phải, Ôn Đình không cảm thấy lạnh mà còn đổ chút mồ hôi mỏng giữa cơn mơ.

Lúc Cận Hàn Bách trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ôn Đình khẽ cau mày ngủ ở trên giường, chần chập lên eo và bấp đầu, lộ ra tấm lưng trần trụi và hai chân. Cận Hàn Bách từ đó đến giờ không để ý, cậu quả thật rất trắng. Hai chân trắng nõn đến gần như trong suốt, cổ chân một mảng xanh tím. Cận Hàn Bách không nhớ ra được tình huống cụ thể vào tối hôm qua, nhưng nhìn cổ chân của cậu, trong đầu thoáng hiện lên mấy hình ảnh.

Chính anh bắt lấy cổ chân của Ôn Đình, mạnh mẽ đè hai chân của cậu trên hai bên bả vai, thân thể bị bung tách theo một góc độ đáng sợ. Con mắt của cậu đỏ chót ngấn lệ, nhưng trong ánh mắt chỉ có mình anh, khuôn mặt ảm đạm nhưng lại mâu thuẫn mà cắn lấy khoe môi.

Nhớ đến hình ảnh kia, dù Cận Hàn Bách có tâm lạnh lãnh tình, nhưng cũng không khỏi cảm thấy không đành lòng.

Cận Hàn Bách thở dài, sờ đầu Ôn Đình.

Ôn Đình dường như có cảm giác ở trong mơ, lẩm bẩm một tiếng bắt được tay anh, kề sát mặt mình mà cọ cọ. Bởi vì phát sốt, mặt cậu có hơi nóng lên. Nhưng dù có bị bỏng trong lòng bàn tay Cận Hàn Bách, trong lòng cậu cũng vẫn là một mảnh ấm áp.

Lúc Ôn Đình tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối hù, trong phòng bật đèn vàng ấm, cậu hí hóp mắt một lúc để thích ứng, nhìn thấy Cận Hàn Bách đang ngồi trên ghế sofa gần cửa sổ, cúi đầu xem một quyển sách.

Trên người còn mặc áo sơ mi cùng quần tây, ngay cả đồng hồ đeo tay cũng không tháo. Trang phục thường thấy nhất trên người anh, hầu như mỗi ngày anh hay mặc như thế này, nhưng Ôn Đình vẫn thích anh như vậy nhất.

Cậu cứ nghiêng đầu nhìn Cận Hàn Bách, nhìn đến say mê.

“Tỉnh rồi?” Cảm giác được tầm mắt của Ôn Đình, Cận Hàn Bách ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Ôn Đình “vâng” một tiếng, hắng giọng, “Tiên sinh, ánh đèn tối mờ như vậy không nên đọc sách, sẽ rất hại mắt.”

Giọng nói của cậu khàn khàn, không có khí lực, lời nói ra khỏi miệng suy yếu đến mức làm người mềm lòng. Cận Hàn Bách đi tới, hỏi: “Có muốn uống nước không?”

Ôn Đình ngoan ngoãn gật đầu.

Cận Hàn Bách liền đi ra ngoài, chốc lát sau cầm ly nước đi vào, Ôn Đình cười nói cảm ơn.

Ánh mắt cậu vẫn cong cong như khi bình thường cười lên, cười rất ngọt ngào.

“Khó chịu sao?” Cận Hàn Bách đứng ở bên giường, nhìn Ôn Đình uống nửa ly nước, “Dưới nhà có cháo, tôi dặn người luôn hâm nóng, cậu muốn ăn không tôi đi múc.”

“Không cần, không cần,” Ôn Đình kéo tay Cận Hàn Bách, lắc tay nói, “Không muốn làm phiền tiên sinh, là một tình nhân bị bao dưỡng mà mới ngủ có một lần đã yếu ớt ngã bệnh, còn để cho anh đi tới đi lui hầu hạ, em sẽ cảm thấy bản thân như một con gà ốm vậy.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu nằm trên giường cố nhường người, hai tay siết chặt cánh tay anh, nét mặt đau khổ tự lắm lắm, khiến anh không nhìn được nở nụ cười.

“Tối hôm qua tôi rất thô bạo phải không?” Cận Hàn Bách nhìn lướt qua dấu răng trên bả vai cậu, “Phía sau của cậu bị thương, mỗi ngày nhớ bôi thuốc, đừng ăn linh tinh.”

“Vâng,” Ôn Đình hôn một cái trên tay của Cận Hàn Bách, môi đặt trên mu bàn tay của anh hai giây, sau đó cậu ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nghiêm túc nói, “Tiên sinh, em rất hạnh phúc.”

Ngón tay cái của Cận Hàn Bách xoa xoa gương mặt cậu, trầm giọng hỏi: “Hạnh phúc cái gì?”

“Hạnh phúc...” Ôn Đình rũ ánh mắt, dừng một chút mới nói, “...Ai, dù sao cũng rất hạnh phúc.”

Cận Hàn Bách cúi đầu nhìn cậu, ngồi xuống bên giường, hỏi Ôn Đình: “Tại sao lại hạnh phúc?”

Ôn Đình vừa muốn mở miệng, Cận Hàn Bách lại hỏi: “Thích tôi?”

Ôn Đình mím môi, gật đầu.

“Thích tôi ở chỗ nào?” Cận Hàn Bách nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi thật không biết tôi có cái gì có thể khiến người ta thích... Tuổi đã lớn, già như vậy rồi. Cậu vẫn còn trẻ như thế, thích ai khác không tốt sao.”

“Anh không có già.” Ôn Đình cau mày.

Cận Hàn Bách rút bàn tay bị Ôn Đình nắm chặt, sờ trán của cậu, ngón tay xoa xoa mi tâm của Ôn Đình, âm thanh của anh trầm thấp, chậm rãi vang lên, “Muốn thì cứ ở lại bên cạnh tôi đi, sống như ý cậu muốn.”

Trong ánh đèn phòng lò mờ, bầu không khí yên tĩnh ôn hoà, áo sơ mi trắng của Cận Hàn Bách bị ánh đèn

nhuộm thành một chút màu vàng nhạt, đồng hồ đeo tay của anh phản xạ một đường cung ánh sáng êm dịu, nhẹ nhàng lay động theo động tác của anh.

Ôn Đình nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình, nghe thấy anh mở miệng nói: “Nếu thích... Thì cứ thích tiền của tôi đi. Như vậy sẽ khiến cậu hạnh phúc nhất, cũng sẽ lâu dài.”

Cận Hàn Bách hôn một cái ở mi tâm của Ôn Đình, âm thanh ôn nhu như vậy nhưng lại thập phần lãnh đạm: “Chỉ cần đừng thích con người của tôi, những gì cậu muốn tôi đều có thể cho cậu.”

Mi mắt Ôn Đình run lên, cậu xê dịch ánh mắt, không tiếp tục nhìn anh.

Cậu nghe hiểu, Cận Hàn Bách đã nói trắng ra đến mức không thể thẳng thắn hơn nữa. Có điều cũng tốt, cậu rất cuộc cũng đã có được một lời của Cận Hàn Bách, có thể thoải mái danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh.

Ôn Đình hai mươi hai, trẻ tuổi, đẹp đẽ.

Cậu đi theo bên người Cận Hàn Bách như vậy, không ai sẽ cảm thấy không thích hợp.

Đêm ba mươi, Ôn Đình theo Cận Hàn Bách trở về Cận gia. Trên đường chỉ có hai người bọn họ, dù sao tết nhất, tài xế cũng cần phải nghỉ lễ. Cận Hàn Bách lái xe, Ôn Đình ngồi bên cạnh ghế lái, lẳng lặng bồi tiếp.

“Ngồi như vậy, phía sau có đau không?” Cận Hàn Bách hỏi cậu.

Ôn Đình có chút ngượng ngùng, lắc đầu nói: “Không đau, rất tốt. Tiên sinh, anh đừng đột nhiên hỏi em cái này, một điểm tâm lý em còn chưa chuẩn bị, nghe xong cũng muốn đổ mặt luôn.”

Cận Hàn Bách cười, nói: “Lát nữa đến nhà chính không cần căng thẳng, cũng không cần phải nói nhiều với bọn họ. Con nít trong nhà nhiều, cậu không thích ồn ào thì cứ đi tìm chỗ nào yên tĩnh mà ngồi, nói với tôi một tiếng là được.”

“Vâng.” Ôn Đình ngoan ngoãn gật đầu, “Thế em luôn đi theo anh, được không?”

Cận Hàn Bách “ừ” một tiếng.

Quan hệ giữa Cận Hàn Bách và Cận gia không tốt, thậm chí có thể nói là rất căng thẳng. Sở dĩ anh về nhà chính, bởi vì anh còn một người ông. Ông nội năm nay đã tám mươi chín, có chút hồ đồ. Cận gia cũng chỉ còn một người như vậy để Cận Hàn Bách có chút mong nhớ.

Còn những người khác...

Tất cả đều biết tại sao mối quan hệ giữa Cận Hàn Bách và Cận gia không tốt.

Mấy năm trước, thị trường chứng khoán của Cận gia bị rung chuyển rất lớn, tài chính liên tục đổ vỡ mấy lần đến suýt chút nữa phá sản, thân phận thiếu gia của Cận Hàn Bách gặp bất ổn. Chú bác cô dì thậm chí cả bà con thân thích xa đều muốn chèn anh xuống, khi đó tất cả mọi người đều mất lạnh mà nhìn chuyện cười của Cận Hàn Bách.

— Năm đó, Cận gia bị bộc lộ một vụ tai tiếng rất lớn.

Cận Hàn Bách là thiếu gia của nhà họ Cận, thế nhưng lại không phải là con ruột của Cận Trí Duy, trưởng tử Cận gia. Tiểu thiếu gia mà Cận Trí Duy dốc lòng dạy dỗ cưng chiều trong tay hơn hai mươi năm, là kết quả vụng trộm giữa vợ và em trai ruột của ông. Gian tình giữa em chồng chị dâu hơn hai mươi năm, những bức ảnh bằng chứng bị phơi bày khắp thiên hạ. Người mà Cận Hàn Bách gọi là cha hơn hai mươi năm, đã nằm xuống vĩnh viễn không thể mở mắt ra.

Khi đó, Cận Hàn Bách như một chiến sĩ cô độc, người trước người sau không ai là bạn, anh mặc áo giáp cầm gươm, một mình chống chọi với những mũi tên bắn lén từ khắp bốn phương tám hướng.

Xe chạy đến giao lộ quanh núi, lúc còn mấy phút nữa là đến nhà chính, Ôn Đình đột nhiên đặt tay lên tay cầm lái của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách nhíu mày: “Hử?”

Ôn Đình mỉm cười với anh, giọng giọng nói: “Tiên sinh, đêm nay về nhà em sẽ nấu canh cho anh uống nhé.”

Cận Hàn Bách đáp: “Được.”

“Anh muốn uống canh gì? Canh gà được không? Hay là canh giò heo?”

“Để xem,” Cận Hàn Bách hiếm thấy nở nụ cười, “Quá nhiều dầu mỡ, làm tôi cảm thấy mình như sản phụ. Canh súp ngô đi, hôm nay ở bên này tôi có thể sẽ ăn không vô, nấu nhiều chút canh để uống cũng tốt.”

“Vâng.” Ôn Đình bóp tay anh, nhẹ giọng nói: “Buổi tối em sẽ cùng anh đón năm mới.”

Cận Hàn Bách dừng một chút khi nghe xong câu này, ánh mắt nhìn về phía trước có chút xuất thần. Anh bỗng cười khê thành tiếng, nhàn nhạt, nghe rất trào phúng.

Ôn Đình cũng không nói thêm gì, mãi cho đến khi xe quẹo vào cánh cổng lớn màu đen. Trong sân đậu mấy chiếc xe, Cận Hàn Bách đỗ ở đằng sau chúng rồi tắt máy.

Một tay Cận Hàn Bách nắm tay Ôn Đình, một tay cầm quà cho ông nội mà đi vào cửa. Người hầu đứng cạnh cửa cầm dép lê cho bọn họ, gật đầu chào: “Tiểu thiếu gia đã về.”

Cận Hàn Bách “ừ” một tiếng, nhìn một vòng người trong sảnh, thờ ơ vút câu tiếp theo: “Chúc mừng năm mới.”

Tầm mắt của mọi người rơi vào trên người cả hai, Cận Hàn Bách nắm tay Ôn Đình, không nhìn mười mấy người dưới lầu, dẫn cậu thẳng lên tầng trên.

Ông cụ mặc y phục màu đỏ, ngồi trên sô pha trong thư phòng mà thử trà. Thư phòng lớn như vậy, cũng chỉ có một ông lão hơi lom khom ngồi ở chỗ này, hình ảnh kia khiến người ta nhìn thấy chua xót trong lòng.

Nhưng thật ra cũng không phải không có ai lại đây, chỉ là tính tình của ông khá cổ quái, không muốn cho ai vào mà thôi.

“Ông ơi chúc mừng năm mới,” Cận Hàn Bách đi tới, nói với ông, “Cháu đến lĩnh tiền mừng tuổi ạ.”

Ông cụ nhìn thấy Cận Hàn Bách, trong nháy mắt nhếch môi nở nụ cười, lấy bao lì xì từ trong túi ra, cầm tay Cận Hàn Bách rồi nhét vào lòng bàn tay của anh: “Ông nội chờ con cả buổi sáng!”

“Trên đường bị kẹt xe thưa ông,” Cận Hàn Bách ngồi xổm trước người ông mà nói chuyện, “Sao ông lại ngồi một mình ở chỗ này?”

“Hừ, ông mặc kệ tụi nó!” Ánh mắt của ông cụ chuyển hướng, nhìn thấy Ôn Đình ở một bên, ông híp híp mắt, sau đó cười đến vui vẻ, “Tiểu Nhiên cũng tới sao? Tốt tốt, nhưng tại sao lại gầy thế này? Chắc, không nghe lời.”

Ôn Đình cầm lấy tay ông, ngồi xổm trước mặt ông như Cận Hàn Bách, cười hỏi: “Ông ơi chúc mừng năm mới, cháu có tiền lì xì không ông? Anh ấy có sao cháu không có ạ?”

Ông cụ lại lấy ra một bao lì xì từ trong túi, nhét vào tay của Ôn Đình, cười đến híp cả mắt: “Biết con đến sao ông lại không có! Đều đã chuẩn bị tốt rồi!”

Dù ông đã lớn tuổi, nhưng vẫn còn đủ sức lực nói chuyện, cũng rất có sức cầm tay Ôn Đình. Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình nói một câu rồi lại hai câu với ông, vừa tự nhiên vừa thân thiết.

“Tiểu Nhiên này, năm nay mấy đứa còn chưa tính kết hôn? Con cũng đã ba mươi mấy rồi?”

Ôn Đình gật đầu: “Kết ạ, năm nay tụi con nhất định kết hôn.”

“Nên kết hôn, nên kết hôn. Ông và bà nội bằng tuổi mấy đứa đã có Trí Duy rồi, nó khi còn bé rất mập, bà nội ôm thì lại bất động...”

Ôn Đình ngồi xuống, ôm chân của ông, đầu dựa lên đầu gối của ông, nghe ông căn nhắc liên miên chuyện trước kia. Ông nội khe khẽ vỗ về mái tóc của Ôn Đình, Cận Hàn Bách nhìn hai người, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Thật giống như trở lại mấy năm về trước, khi đó tất cả mọi chuyện đều bình thản an nhiên, hết thấy đều tốt đẹp.

9. Chương 9

Edit: Mr.Downer

Khi đó Cận Hàn Bách rất thích Kiều Nhiên, vốn là một người điệu thấp, đột nhiên rất chịu chơi. Ví dụ như sinh nhật Kiều tiểu thiếu gia, Cận Hàn Bách cứ như vậy tặng xe thể thao trị giá mấy triệu làm quà.

Đó là một chiếc xe thể thao giới hạn toàn cầu được Kiều Nhiên nhưng nhớ suốt mấy tháng. Ngay cả cậu cũng rất kinh ngạc, tròn to mắt nhìn Cận Hàn Bách. Lúc ấy Cận Hàn Bách chỉ nghiêng đầu, cười nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Chưa tới ba ngày, việc này được lan truyền khắp nơi, ông cụ trong Cận gia cũng biết được tin tức. Bị ông hỏi, Cận Hàn Bách gật đầu nói: “Vâng, ông ơi, cháu thích cậu ấy.”

Đứa cháu ông luôn yêu thương chưa từng biểu đạt rõ ràng mình thích điều gì đến như thế, ông cười đến nỗi khoe mắt lộ ra nếp nhăn thật sâu, vỗ tay anh, bảo: “Cháu thích là tốt rồi, tùy cháu vậy!”

Sau đó, Cận Hàn Bách và Kiều Nhiên thật sự ở bên nhau, Kiều Nhiên hoạt bát sôi nổi, ông cụ cũng thương cậu từ trong tâm. Mỗi khi Kiều Nhiên gọi một tiếng “ông nội ơi” thật ngọt, làm cho ông cũng muốn kêu một tiếng “cháu ngoan”.

Kiều Nhiên thích nhất ngồi trên thảm lót bên chân ông, gối đầu lên đầu gối ông, nghe ông kể chuyện xưa. Giữa ban chiều an tĩnh, một già một trẻ ngồi trò chuyện, sau đó hai ông cháu sẽ mơ mơ màng màng ngủ gật.

Khi đó, lưng ông vẫn chưa còng như bây giờ, cả người vẫn chưa trở nên hồ đồ. Khi đó, tràn đầy trong lòng Cận Hàn Bách là Kiều Nhiên, dù đem cả thế giới cho cậu, anh vẫn cảm thấy mình cho còn chưa đủ nhiều.

...

“Tiểu Nhiên, ăn cá này, cá con thích ăn này.”

Lúc dùng cơm, ông nội ngồi ở vị trí chủ vị, Cận Hàn Bách ngồi bên cạnh ông, Ôn Đình ngồi ở một bên khác. Ôn Đình đáp lại, khoảng cách hơi xa nên không tiện gấp đồ ăn cho ông, cậu chỉ có thể ngẩng đầu, cười với ông một cái.

Một tiếng Tiểu Nhiên vừa kêu ra khỏi miệng, đối diện truyền đến một tiếng cười châm chọc. Là cô Út của Cận Hàn Bách, chỉ lớn hơn anh chín tuổi. Cô ta nhìn Ôn Đình, gương ngữ điệu lên hỏi: “Ồ, trong tên cậu cũng có chữ Nhiên?”

Ôn Đình nhìn sang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, không trả lời.

“Cha ơi, cha nhận lầm rồi.” Cô ta chuyển sang nói với ông, nửa cười nửa không nói: “Tiểu Nhiên đã sớm mất mấy năm, cha lại lú lẫn nữa rồi. Nhà chúng ta biến thành như vậy ngày hôm nay... A”

Cô ta còn chưa dứt lời, ánh mắt quay một vòng quanh người Cận Hàn Bách, cười lạnh một tiếng không tiếp tục nói hết.

Ông nội quả thật bị lú lẫn rồi, con gái út nói ông cũng hơi nghe không rõ, nhưng ông không thích giọng điệu âm dương quái khí này, bầu không khí lạnh lẽo băng băng trên bàn cơm làm ông không vui.

“Có ăn cơm không? Không ăn thì mau mau rút về nhà!” Ông trừng mắt nhìn con gái út của mình, trên mặt rất mất hứng, “Đừng tưởng anh cả của mày không ở nhà thì lên mặt chèn ép cháu mày, từ nhỏ mày cứ cướp đồ tốt của nó, là trưởng bối không ra dáng trưởng bối, phép tắc đâu...”

Rồi ông quay đầu, cau mày nói với Cận Hàn Bách: “Cha con cũng thật hồ đồ. Tết nhất mấy năm đều không về nhà, thì cứ cũng không hỏi thăm con? Ai...”

Nói đến đây, trên bàn ăn im lặng triệt để, thậm chí những người khác cũng dừng đũa. Trên mặt mỗi người đều rất nghiêm nghị, ít nhiều gì cũng hiện ra biểu cảm rầu rĩ trong mắt.

Cận Hàn Bách múc chén canh, đặt vào bên tay ông, nói: “Ông ăn cơm đi ạ, đừng nóng giận.”

“Đúng, ăn cơm, nào nào, ăn cơm cho thật ngon.” Ông gấp thức ăn cho Cận Hàn Bách, nhìn anh nuốt đồ ăn xuống mới có chút vui vẻ hiện lên mặt.

Sau đó, Cận Hàn Bách theo ông mình đánh cờ, ông đã lớn tuổi nên dễ dàng mệt mỏi, Cận Hàn Bách ngồi bên giường tiếp chuyện với ông, Ôn Đình cũng ngồi ở một bên. Trong miệng ông lẩm bẩm liên miên cái gì đó, nghe không rõ. Ôn Đình dịch chần cho ông, nhẹ nhàng bỏ tay ông vào trong chần trước khi rời đi.

Lúc hai người xuống lầu muốn ra về, cô Út của Cận Hàn Bách đi lên trước ngăn cản bọn họ. Đuôi lông

mày của Cận Hàn Bách khê nhướng lên, mắt nhìn cô ta.

“Qua tết...” Cô ta chậm rãi chớp mắt, nhìn chằm chằm Cận Hàn Bách, hỏi: “Đến viếng bác Cả của cậu không?”

*Cận Hàn Bách là con của mẹ anh và em trai Cận Trí Duy, nên theo lý anh phải gọi Cận Trí Duy là bác cả.

Không chờ Cận Hàn Bách trả lời, lại nghe thấy cô ta nói tiếp: “Là con cháu, đừng quên gọi điện thoại hỏi thăm mẹ mình cùng chú Hai của cậu, dù có vô lý bao nhiêu... Thì cậu cũng đừng nên quên mẹ của mình chứ. Ai đúng rồi, hai người dạo này có liên lạc với nhau sao?”

Lời nói này thật sự rất cay nghiệt, một câu “Bác Cả”, một câu “Chú Hai”, đã lôi thân phận lúng túng của Cận Hàn Bách ra ngoài. Nhìn xem, cha anh rốt cuộc là người nào trong Cận gia? Nói xem, ai không phải ba anh?

Trong lòng Ôn Đình lạnh lẽo, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Cận Hàn Bách.

Trên mặt Cận Hàn Bách tràn đầy bình tĩnh, không thấy bất kỳ gợn sóng nào. Anh nhướng mày, lạnh nhạt nói: “Việc nhà không cần người ngoài nhọc lòng. Cô có thời gian nói nhiều như vậy, không bằng gọi điện thoại cho chú út đi. Cô ở đây phí hết tâm tư dùng mồm mép chiếm một chút tiện nghi của tôi, còn chú út có lẽ đang tự do tự tại trên một hòn đảo nhỏ nào đấy.”

Trên mặt cô Út mang theo nụ cười nhạt gượng gượng, nhìn thế nào cũng thấy có chút lúng túng. Cận Hàn Bách kéo tay Ôn Đình, làm ra tư thế phải đi, cuối cùng ném thêm hai câu: “Đúng rồi, tin tức giữa chú út và nữ minh tinh họ Kim vào tháng trước, tôi đã cho người đề xuống. Cô gả đi ra ngoài thì vẫn là người của Cận gia, báo chí đăng những tin như thế cũng không tránh khỏi làm xấu tên tuổi của cái nhà này, tôi cảm ghét Cận gia còn bởi vì những chuyện như vậy cứ treo bên miệng của người khác để làm trò cười.”

Một khắc bước ra khỏi cửa đó, Ôn Đình hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo hít vào phổi lại có một cảm giác thoải mái không nói ra được. Cậu đi theo Cận Hàn Bách đến nơi đậu xe, mãi đến khi ngồi vào trong xe thắt dây an toàn. Ôn Đình nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Cận Hàn Bách, trong lòng đột nhiên tràn đầy đau đớn.

Cậu khom người, giam mắt vào đầu gối, đôi mắt không thể khống chế được mà đỏ lên.

“Làm sao vậy?” Cận Hàn Bách liếc nhìn cậu một cái, gạt cần khởi động xe.

Ôn Đình lắc lắc đầu, không nói gì.

Cận Hàn Bách cũng không tiếp tục hỏi, nhanh chóng quay đầu xe rời khỏi cánh cổng lớn màu đen của Cận gia.

Ôn Đình không lên tiếng suốt cả một đường, cậu ôm đầu gối, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, hai cánh tay vùi trước ngực, vô tình hay cố ý dè lên chúng.

Thời điểm bọn họ trở về biệt thự, trời cũng đã dần tối, hai người cũng không thấy đói. Nhưng Ôn Đình đã hì hục trong nhà bếp hai tiếng để nấu canh, gói sủi cảo.

“Còn biết làm sủi cảo?” Cận Hàn Bách mặc bộ đồ ở nhà Ôn Đình mua cho anh, ngồi bên cạnh bàn, dùng điện thoại di động xem tin tức, nhìn thấy Ôn Đình dọn sủi cảo lên bàn, hỏi cậu một câu.

Ôn Đình gật đầu: “Vâng. Tết nhất định phải ăn món này, em còn bỏ một viên đường vào, xem coi tiên sinh ăn được hay là em ăn được.”

Cận Hàn Bách mỉm cười.

Tất cả mọi người đều về nhà nghỉ lễ, chỉ còn hai người bọn họ. Ôn Đình rót cho Cận Hàn Bách một ly rượu, cùng ly với anh: “Tiên sinh, chúc mừng năm mới, luôn luôn vui vẻ, dồi dào sức khỏe.”

Cận Hàn Bách nhấp một hớp: “Cảm ơn, cậu cũng vậy.”

Chiếc sủi cảo có đường được Cận Hàn Bách ăn phải, thanh âm viên đường cộm cộm cắn vào răng giòn vang, anh dừng một chút, nhìn Ôn Đình nói: “Bị tôi ăn được rồi.”

Hai mắt Ôn Đình cười đến cong lên: “Thật tốt, năm mới sẽ rất may mắn.”

Chiếc sủi cảo có đường này đã được Ôn Đình làm dấu, cậu đặc biệt gói riêng cho Cận Hàn Bách.

Hôm đó, Ôn Đình thật ra rất ỉu xiu, ngoại trừ lúc ăn cơm nói mấy câu, còn lại cả người có chút trầm mặc. Sau khi ăn xong, Cận Hàn Bách ngồi trên ghế sa lông nhìn điện thoại di động, Ôn Đình dọn dẹp xong đi tới, không nói một lời mà dang chân ngồi lên đùi Cận Hàn Bách, hai tay ôm cổ của anh, vùi mặt mình vào cổ Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách vỗ vỗ lưng cậu

Ôn Đình như một chú mèo dính người, cọ mặt trên bả vai của Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy một đoạn cổ trắng nõn của cậu. Ôn Đình buồn buồn kêu một tiếng: “Tiên sinh ơi.”

“Làm sao vậy?” Cận Hàn Bách hỏi.

“Trong lòng em đang rất bí bách,” Ngữ khí của Ôn Đình nghe thấp đến tựa như rơi, “Sau này, em luôn muốn ở bên cạnh anh.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, một lát sau anh trầm thấp cười lên. Lúc anh cười, khoang ngực chấn động, khiến lồng ngực gầy yếu của Ôn Đình cũng chấn động theo, từng hồi chấn động đến tận trong lòng cậu.

Cận Hàn Bách giơ tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Ôn Đình, hỏi cậu: “Có người nào đã từng nói, cậu rất thích làm nũng hay không?”

Mi mắt Ôn Đình run rẩy, thấp giọng nói: “Có.”

“Thật sao?” Cận Hàn Bách thuận miệng hỏi.

“... Vâng, có.” Ôn Đình gật đầu, hôn lên cổ Cận Hàn Bách.

Đêm đó, Ôn Đình cứ ngồi như vậy trên đùi Cận Hàn Bách, cùng anh đón giao thừa. Âm thanh huyền ảo của chương trình Xuân Vãn trong ti vi, Ôn Đình nghe thấy người dẫn chương trình đếm ngược, cậu cũng khe khẽ đếm ngược bên tai Cận Hàn Bách.

“Ba... Hai... Một...”

Ôn Đình ngậm vành tai của Cận Hàn Bách, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm một hồi.

“Năm mới vui vẻ, anh yêu.” Giọng nói của cậu hoà lẫn vào tiếng chuông trong ti vi, vừa nhỏ bé vừa nhút nhát.

Cận Hàn Bách vẫn ngồi yên như cũ, vẻ mặt không thay đổi, tiện tay sờ đầu của cậu, “Ừm, năm mới vui vẻ.”

Trên mặt anh không có biểu hiện gì, nhưng ít ra vẫn ôn nhu. Nét mặt ác liệt của người đàn ông này rất đáng sợ, Ôn Đình cảm thấy đáng vẻ bây giờ của Cận Hàn Bách đã làm cậu rất thoải mái.

Năm mới bắt đầu, khát vọng trong nội tâm Ôn Đình rục rà rục rịch.

Cậu ngẩng đầu lên đến gần, nhìn chăm chú đôi mắt của Cận Hàn Bách, tìm kiếm môi anh. Nhưng cậu không dám làm cần, chỉ có thể khẽ thăm dò hôn lên khoé môi của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách cũng hôn một cái trên môi cậu, không thâm nhập, môi chạm môi một chút rồi rời đi. Sau đó, anh vỗ lưng Ôn Đình: “Muộn rồi, ngủ đi.”

Ôn Đình không lập tức trèo xuống khỏi người Cận Hàn Bách, hai tay tuột xuống dọc theo eo của anh, sờ soạng chỗ nhạy cảm nơi bắp đùi của Cận Hàn Bách.

Đêm đấy, tuy nói là hai người đã làm, nhưng đến cùng là Cận Hàn Bách ở trạng thái mơ hồ. Ôn Đình muốn làm với anh khi Cận Hàn Bách rõ ràng tỉnh táo, cậu muốn làm tình cùng anh.

Cậu khẽ hất đuôi mắt, liếm liếm môi: “Tiên sinh, em muốn.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, nửa cười nửa không cười nói: “Phía sau cậu còn chưa khoẻ? Cố gắng dưỡng thương đi.”

Ôn Đình lắc đầu, hiếm thấy có chút không vâng lời: “Em muốn anh ôm em...”

Nhưng Cận Hàn Bách chỉ xoa đầu của cậu.

Cuối cùng, Ôn Đình chỉ có thể đứng lên, ngoan ngoãn lên lầu tắm rửa đi ngủ. Trước khi ngủ, cậu nằm trong chăn kéo tay Cận Hàn Bách, ngón tay nhẹ nhàng vẽ tròn trong lòng bàn tay của anh.

Cận Hàn Bách không nhúc nhích, giống như đã ngủ thiếp đi.

Ôn Đình thở dài, trợn cầu hoan đầu tiên vào năm mới, cuối cùng đã bị thất bại.

10. Chương 10

Edit: Mr.Downer

Năm trước Ôn Đình nhận được một lời nói của Cận Hàn Bách, cho phép cậu lưu lại bên cạnh anh. Ôn Đình coi như đứng vững gót chân. Tuy Cận Hàn Bách ngầm đồng ý cho cậu ở lại, nhưng cũng không nói rõ ràng.

Nhiều lần Cận Hàn Bách dẫn cậu ra ngoài, khi giới thiệu với người khác, anh chỉ lãnh đạm nói một câu: “Đây là một cậu nhóc bên cạnh tôi.”

Mỗi lần Cận Hàn Bách nói như vậy, đầu quả tim Ôn Đình sẽ nổi lên một chút tê dại nhỏ bé, trong con ngươi có ánh sáng lấp loé nhìn Cận Hàn Bách. Dù cậu biết rõ một câu nói như thế cho thấy một mối quan hệ không có nhiều thân cận với anh, nhưng đối với Ôn Đình, như vậy là đủ rồi.

“Lát nữa tôi phải mở một cuộc họp ngắn, cậu tự mình đi chơi đi, hoặc ngồi trong xe chờ tôi cũng được.” Cận Hàn Bách niết niết lòng bàn tay của Ôn Đình, nói với cậu.

Ôn Đình ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, em ở đây chờ anh.”

Đôi mắt của cậu rất đẹp, nhìn chăm chú người khác lúc nói chuyện càng có vẻ đơn thuần. Trước khi đi, Cận Hàn Bách sờ đầu của cậu, ngón tay cái xoa xoa trên trán của Ôn Đình.

Cận Hàn Bách có uống một chút rượu lúc dùng bữa tối, Ôn Đình cũng uống một ly. Uống rồi cũng không đến nỗi nói nhiều, nhưng vẫn thấy có chút nóng người. Cậu nhìn xung quanh còn dư lại mấy người, bọn họ quen thuộc rất nhanh, vào lúc này đang chụm lại chơi trò gì đó.

Trong này có trợ lý riêng, nhưng đa số đều giống như cậu, loại có thân phận không tốt lắm để hình dung, hơn nữa phần nhiều là phụ nữ. Từ trước đến giờ Ôn Đình không tham gia vào mấy trò chơi kiểu này, cậu cởi áo khoác vắt trên tay, đi đến phòng giải trí chọn một cây cơ bi da.

Nhân viên phục vụ cung kính hỏi: “Ngài có cần đặt bi không?”

“Không phải đã đặt xong sao?” Ôn Đình cười với anh ta, “Chơi không? Đánh với tôi hai ván?”

Nhân viên phục vụ đương nhiên sẽ không từ chối.

Trình độ của Ôn Đình rất cao, cú người nhấc tay thật trôi chảy đẹp đẽ không nói ra được. Chơi hơn nửa tiếng, nhân viên phục vụ cũng không thắng được ván nào.

Nhân viên phục vụ lắc đầu nói: “Thật sự chơi không giỏi bằng ngài.”

Ôn Đình cười nói: “Không cần dùng kính ngữ, thật ra tôi cũng không có thân phận gì.”

Nhân viên phục vụ chỉ cười cười, không nói tiếp.

Ôn Đình dứt khoát đẩy cây cơ, đưa bi vào lỗ. Tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên ở phía sau, Ôn Đình quay đầu nhìn, là người ngồi bên tay trái cậu lúc dùng bữa, do Lâm đồng của Phong Thành mang tới.

“Lợi hại.” Người này giơ ngón tay cái với Ôn Đình.

Ôn Đình cười lễ phép: “Cảm ơn, chỉ chơi bữa mà thôi.”

“Thật khiêm tốn.” Người kia cũng tiện tay chọn một cây cơ, cầm cục phấn thoa lên đầu cơ.

Nhân viên phục vụ tự động lùi lại đặt bi cho bọn họ, Ôn Đình yên lặng không lên tiếng, khiến cho mọi thứ rất yên tĩnh. Đối phương thỉnh thoảng nói vài câu, Ôn Đình cũng sẽ đáp lời.

Người này là Tân Ninh, đi theo bên người Lâm đồng đã được mấy năm. Anh ta khom người nhắm vào một

viên bi, thuận miệng hỏi: “Nhìn cậu thật lạ mắt, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu đấy.”

Ôn Đình “ừm” một tiếng, “Tôi đi theo Cận tổng cũng không bao lâu.”

“Có lẽ sau này chúng ta sẽ thường gặp nhau,” Anh ta cười cười với Ôn Đình, “Thật bất ngờ, đây là lần thứ nhất tôi thấy Cận tổng dắt theo ai đó.”

Ôn Đình mím môi, cười nhạt một tiếng, không tiếp lời.

Tân Ninh nhìn khuôn mặt của Ôn Đình, cảm thán một câu: “Tuổi trẻ thật mẹ nó tuyệt... Lúc tôi bằng tuổi cậu, cũng rất đẹp trai. Cảm giác mới không bao lâu, thế mà nháy mắt đã ba mươi.”

Anh ta nhíu mày, đốt điếu thuốc nói: “Thật con mẹ nó nhanh.”

Ôn Đình mở miệng nói: “Bây giờ nhìn anh cũng rất trẻ, chưa già.”

Tân Ninh cười, rút điếu thuốc trong miệng ra, nhả một vòng khói: “Không giống nhau, già hay không già thì chỉ có thể nhìn khuôn mặt này.”

Lúc anh ta nói những lời này, ánh mắt bị làn khói vây quanh, tuy rằng mang một khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng nhìn lại vẫn thật sự có mùi vị của sự tang thương.

Anh ta để cây cơ sang một bên: “Thôi đẹp đi, chơi không lại cậu.”

Sau khi bắt đầu tán gẫu, người này hoá ra nói rất nhiều, nhưng cũng không đáng ghét, Ôn Đình cảm thấy nói chuyện với anh ta cũng rất thú vị. Trước khi đi, Tân Ninh còn thêm bạn WeChat với cậu, sau đó quơ quơ điện thoại nói, “Rảnh rỗi thì gọi điện cho tôi, có gì hẹn nhau đi chơi.”

Ôn Đình gật đầu.

Ôn Đình đi bên cạnh Cận Hàn Bách, cùng anh vào thang máy xuống lầu.

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Chán không?”

“Không có, chơi một chút, nói chuyện với một người.” Ôn Đình quay mặt nhìn anh, cười nghịch ngợm hỏi, “Bây giờ các tổng giám đốc bàn chuyện làm ăn phải mang theo tình nhân là một sao?”

Cận Hàn Bách cười, nhíu mày hỏi cậu: “Cậu là tình nhân của tôi?”

Ôn Đình lắc đầu: “Em không phải, em chỉ là một thằng nhóc bên cạnh anh mà thôi.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, chỉ cười ra khỏi thang máy.

Ôn Đình thích đi cùng Cận Hàn Bách, thích mình được đánh nhãn mác là của Cận Hàn Bách.

Người đàn ông này đúng là người rất dịu dàng. Chỉ cần Cận Hàn Bách dẫn cậu theo, dù rất bận cũng sẽ để ý tới cậu, ôn nhu của anh có thể nhìn thấy được khắp nơi.

Mùa xuân năm nay đến muộn, Ôn Đình nhìn ngắm hoa cỏ trong vườn mỗi ngày, ngóng trông chúng nó đâm chồi. Thế nhưng mùa xuân thực sự đến rồi, cậu lại có chút khổ não.

“Tiên sinh, ngày hôm nay anh đeo khẩu trang đi.” Ôn Đình cầm một cái khẩu trang màu đen đưa cho anh, cau mày nói, “Lỗ mũi của anh đỏ hết cả rồi.”

“Không sao, tôi cũng không đi ra ngoài.” Cận Hàn Bách không nhận.

“Ngày hôm qua anh cũng nói như vậy,” Ôn Đình giơ tay giúp anh thắt cà vạt, Cận Hàn Bách hơi ngửa cổ lên một chút, Ôn Đình thắt cà vạt xong bèn nhón chân hôn một cái trên cổ anh, “Thậm chí lúc ngủ anh cũng bị nhảy mũi.”

Cận Hàn Bách mặt ra vẻ không sao cả, Ôn Đình bạo gan một chút, trực tiếp đeo khẩu trang vào lỗ tai anh: “Anh nghe em nói một chút được không? Cả đường dây phản cây liễu, anh tránh không hết đâu.”

Cận Hàn Bách nắm chặt tay cậu không cho cậu lộn xộn, lơ đãng hỏi: “Cậu làm sao biết tôi bị dị ứng phản cây liễu?”

Ôn Đình nhìn cái khẩu trang, đáp: “Bác Kỷ nói.”

Cận Hàn Bách sửa soạn xong rồi mở cửa xuống lầu, Ôn Đình cầm theo cái khẩu trang đi theo sau anh, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm.

“Anh hơn ba mươi tuổi rồi, tại sao còn như một đứa nhóc vậy? Anh chính chắn chút được không?”

Ngữ khí như ông cụ non này của cậu khiến Cận Hàn Bách bật cười, anh quay đầu nhìn cậu một cái, ánh mắt rất là nhu hòa.

Ôn Đình nói tiếp: “Chỉ đeo mấy bữa nay thôi, qua mấy hôm nữa là hết phản hoa rồi, không cần đeo đâu mà, được không được không anh?”

Cận Hàn Bách lắc đầu.

Nhưng Ôn Đình không sợ anh, lúc Cận Hàn Bách đi, Ôn Đình cứ dính vào người để đeo khẩu trang cho anh. Bàn tay cậu ôm eo Cận Hàn Bách, ngậm lỗ tai anh, nhỏ giọng nói: “Hôm qua, lúc em ngậm lấy của anh... Anh bị nhảy mũi, đập vào răng em... Anh không đau chứ?”

Ôn Đình hỏi câu này xong liền buông ra, ngây thơ chớp mắt nhìn anh. Cận Hàn Bách lắc đầu bật cười, Ôn Đình vuốt lại nếp nhăn trên áo anh do cậu vừa cọ ra: “Mang khẩu trang thì anh vẫn đẹp trai như cũ.”

Cận Hàn Bách không chịu nổi cậu quấy rối, rốt cuộc cũng chịu đeo khẩu trang đi ra ngoài. Trước khi xuống xe, anh định lấy xuống, nhưng động tác chợt dừng lại một chút, vẫn đeo lên lần. Nhớ tới dáng vẻ lằng nhằng của cậu, trong mắt Cận Hàn Bách mang theo thêm một chút ý cười.

Trợ lý đi làm sớm, lúc Cận Hàn Bách đi lên, anh ta đang chờ ở cửa phòng làm việc. Trợ lý gật đầu chào Cận Hàn Bách, sau đó đứng ở bên cạnh anh thấp giọng nói một câu: “Kiều tổng của Kiều thị đang ở phòng khách chờ ngài.”

Cận Hàn Bách nhíu mày: “Kiều Chấn?”

Trợ lý gật đầu: “Vâng, anh ta theo tôi vào.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Cận Hàn Bách xử lý một ít chuyện trong văn phòng trước, rồi mới vuốt măng sét, đi tới phòng khách. Kiều Chấn đang uống một ly cà phê ở bên trong, trong tay lật một tờ tạp chí kinh tế.

“Ồ, chào buổi sáng nha Cận tổng.”

Khuôn mặt Cận Hàn Bách không hề có cảm xúc đi tới, trầm giọng hỏi: “Kiều tổng có việc?”

“Đương nhiên là có,” Kiều Chấn đặt tờ tạp chí trong tay xuống, cũng đứng lên, đưa tay ra, “Hôm nay chúng ta nói chút chuyện phẩm đi.”

Cận Hàn Bách giơ tay hờ hững bắt lấy, “Có chuyện cứ nói thẳng.”

Kiều Chấn nở nụ cười, lại ngồi xuống.

Kiều Chấn đến đây đương nhiên cũng là vì điện tử Kiều thị, Cận Hàn Bách ra tay quá độc ác, căn bản không chừa cho Kiều gia đường sống. Kỳ thực Kiều Chấn cũng biết rõ tìm đến Cận Hàn Bách sẽ không có tác dụng, nhưng gã vẫn muốn thử một phen.

Trong quá trình nghe gã nói, Cận Hàn Bách đều là mặt lạnh, cũng không nhiều lời.

Thái độ của anh làm cho Kiều Chấn tự nhiên sốt ruột, nhìn dáng vẻ bất chấp của Cận Hàn Bách khiến cho gã thấy đau hết cả mắt. Gã đứng lên, tức giận hỏi Cận Hàn Bách: “Anh như vậy không sợ em trai tôi thất vọng sao? Em trai tôi tốt xấu gì cũng bên anh mấy năm, anh...”

“— anh cảm thấy tôi rất quan tâm?” Cận Hàn Bách ngắt lời Kiều Chấn, gương mặt nhìn gã.

Kiều Chấn hỏi lại: “Anh không quan tâm sao? Cận thiếu gia, giữa chúng ta, ai cũng đừng giả vờ. Anh lớn hơn tôi một tuổi đấy, sao anh còn chưa kết hôn?”

“Anh không quan tâm, vậy mấy năm nay bên cạnh anh không có ai hết là vì cái gì? Em trai tôi chết rồi, trái tim anh cũng đã sớm không chứa nổi ai đúng chứ?”

Kiều Chấn cười gằn: “Đều là đàn ông, nói chuyện thẳng thắn xem nào.”

Cận Hàn Bách gơ tay đụng mũi một cái, sau đó nói với Kiều Chấn: “Tôi thật sự không quan tâm.”

“Anh cảm thấy bên cạnh tôi không có ai tức là còn mong nhớ người nào? Kiều công tử ngây thơ.”

Con mắt Cận Hàn Bách thâm trầm đen kịt, anh cứ như thế nhìn Kiều Chấn khiến trong lòng gã phát lạnh từng trận. Cận Hàn Bách mở miệng nói: “Kiều gia các người, một người hay tất cả, không ai có thể khiến tôi mềm lòng. Bao gồm cả cậu em trai Kiều Nhiên trong miệng anh, tôi độc thân từ đó đến giờ cũng không phải là vì cậu ta.”

“Huống hồ bây giờ bên cạnh tôi đã có người khác. Về đi Kiều tổng, sau này đừng tiếp tục ảo tưởng. Anh nên sớm rõ ràng, nếu muốn khiến tôi mềm tay, anh phải làm cho tôi không nhớ được. Anh càng nhắc đến cậu ta, chỉ càng khiến tôi đối với Kiều gia... Cảm thấy càng buồn nôn.”

11. Chương 11

Edit: Mr.Downer

Ôn Đình mê mẩn trông hoa ở sân sau, hạt giống cậu mua trên mạng đã được giao đến, cậu ngồi xổm ở trong vườn rồi dùng xẻng nhỏ, cẩn thận gieo hạt.

Lỗ tai cậu đeo headphone, thỉnh thoảng hát theo một hai câu, không nghe thấy tiếng động bên ngoài. Mãi đến khi cậu cảm giác có bóng tối trước mặt mình, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Cận Hàn Bách đang nhìn cậu, ánh mắt còn mang theo ý cười.

Ôn Đình cười lên trong nháy mắt, ném cái xẻng trong tay xuống rồi đứng lên vồ tới, ôm cổ của Cận Hàn Bách nói: “A, tiên sinh đã về.”

Cận Hàn Bách có hơi ghét bỏ đất dính trên tay cậu, lùi về sau một chút. Ôn Đình cũng nhích theo sau không buông, dùng cổ tay vòng ra sau lưng anh, lòng bàn tay hướng ra ngoài, hôn lên gò má của Cận Hàn Bách: “Khẩu trang đâu?”

Một tay của Cận Hàn Bách ôm eo Ôn Đình: “Quên ở công ty rồi.”

“Lỗ mũi của anh đỏ lên như thế,” Đôi mắt Ôn Đình mở to nhìn anh, dùng chóp mũi đụng chóp mũi, “Mũi đỏ ảnh hưởng tới độ đẹp trai, anh đã không còn là mỹ nam tử trong lòng em nữa rồi.”

“Vốn cũng không đẹp, xấu quen rồi.” Cận Hàn Bách buông cậu ra, “Trồng hoa gì?”

Ôn Đình cúi người xuống thu dọn đồ vật của cậu, vỗ vỗ chỗ đất mới vừa gieo hạt, đáp: “Hoa trường thọ.”

Cử động của Cận Hàn Bách dừng lại một chút: “Tại sao lại là hoa này?”

“Ờ?” Ôn Đình ngẩng đầu nhìn anh, “Trồng hoa còn phải có lý do? Nếu phải nói thì... Hi vọng chúng ta đều có thể khoẻ mạnh sống lâu trăm năm.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, Ôn Đình vỗ đất trên hai tay, muốn nắm tay anh. Cận Hàn Bách để cậu nắm, đi mấy bước mới cười lạnh, lắc đầu nói: “Không thể được.”

“Được,” Ôn Đình dùng tay áo cạ cạ cái cằm có hơi ngứa, sau đó lặp lại một lần nữa, “Được mà.”

Trên người Ôn Đình rất sạch sẽ, chỉ có đất trên tay đã cọ vào người Cận Hàn Bách không ít. Cận Hàn Bách cởi áo khoác và áo sơ mi, đổi thường phục. Sau khi rửa tay xong, Ôn Đình ngồi bên cạnh nhìn Cận Hàn Bách thay quần áo, nhìn thấy dáng vẻ anh cởi quần, chỉ mặc độc một chiếc quần lót.

Vóc người của Cận Hàn Bách rất hoàn mỹ trong mắt Ôn Đình, chân dài như vậy, đường nét cơ bắp rắn chắc cũng rất đẹp mắt. Chủ yếu là bộ phận được bọc giữa quần lót kia, hình dáng cũng tốt như vậy.

Ôn Đình thở dài, tại sao bây giờ cậu lại đói khát đến như thế.

Nhưng tâm tình của Cận Hàn Bách ngày hôm nay cũng như thường mà thôi, Ôn Đình có thể thấy. Dù lời nói của anh vẫn như cũ, nhưng Ôn Đình biết.

Thời điểm Cận Hàn Bách dựa vào giường đọc sách vào buổi tối, Ôn Đình cuộn người bên cạnh anh, dùng ngón tay vẽ vẽ trên người anh một hồi. Cận Hàn Bách bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cậu, thấp giọng nói: “Đừng quậy.”

Ôn Đình ngay lập tức đành hoàng không hề nhúc nhích.

Cận Hàn Bách đọc sách hơn nửa tiếng, Ôn Đình cũng bất động hơn nửa giờ. Lúc Cận Hàn Bách quay đầu nhìn thấy cậu còn chưa ngủ, mới bật cười: “Sao cậu yên tĩnh như vậy.”

Ôn Đình nháy mắt mấy cái, trông còn rất vui vẻ: “Anh chú ý tới em sao?”

“Cậu nằm bên cạnh tôi, tôi có thể không chú ý sao?” Cận Hàn Bách cầm một nhúm tóc nhỏ của Ôn Đình mà xoa xoa trong vô thức. Tóc của Ôn Đình rất mềm, sợi tóc rất mảnh.

“Em không muốn làm phiền anh. Có điều trước đây nếu em không nhúc nhích, anh cũng sẽ không chú ý tới em,” Ôn Đình cười, ôm lấy một cánh tay của Cận Hàn Bách, “Em có tiến bộ nha.”

Dáng vẻ đơn thuần của cậu trông có chút ngốc nghếch, Cận Hàn Bách khép sách lại để qua một bên, rồi tắt đèn. Ôn Đình tiến vào trong lòng ngực của Cận Hàn Bách, hôn lên hâu kết của anh một lúc lâu.

Ôn Đình như một cậu bé, ngoan ngoãn biết nghe lời, nhưng bất chợt trẻ con cũng rất nghịch ngợm. Lúc này, cậu trốn trong lòng ngực của Cận Hàn Bách mà im lặng làm nũng, đụng môi vào người anh, cọ tóc vào cằm của anh.

Ôn Đình như vậy, có ai sẽ không thích.

Cận Hàn Bách ôm cậu vào lòng, trước khi ngủ hôn trán cậu một cái.

Ôn Đình một lần nữa gấp lại Phương Sinh vào đầu tháng tư, ngày đó là sinh nhật của Phương Sinh. Cận Hàn Bách mang theo Ôn Đình đi tới một sơn trang của Phương gia.

Lúc Phương Sính đi từ bãi đậu xe ra vừa vặn đụng phải xe của Cận Hàn Bách, anh ta nghiêng đầu cười, chặn đường ở phía trước, đưa tay vỗ đầu xe.

“Đến thật sớm nhen?” Ánh mắt Phương Sính quét một vòng trên người cả hai, nháy mắt với Ôn Đình.

Tóc Phương Sính dài ra một chút, nhìn có hơi loạn, nhưng rất phù hợp với khí chất của anh ta, đẹp trai lưu manh.

Cận Hàn Bách không đáp lời, Ôn Đình đưa hộp quà cho Phương Sính, “Sinh nhật vui vẻ, Phương thiếu gia.”

“Gọi thiếu gia gì chứ?” Phương Sính đưa tay muốn bẹo má của cậu, “Gọi anh Ba là được.”

Ôn Đình lui về sau một bước, né tránh ngón tay của Phương Sính, trong đôi mắt mang theo chút ghét bỏ mơ hồ, “Không được, không thích hợp.”

“Cũng phải,” Phương Sính thích trêu chọc người khác đã thành thói quen, nhất thời không chọc được ai bỗng thấy hơi khó chịu, “Theo thân phận của cậu, cậu phải là chị dâu tôi, gọi anh Ba quả thực không thích hợp.”

Ôn Đình không muốn nói chuyện cùng Phương Sính, nhích một bước kề sát bên người Cận Hàn Bách.

Người đến dự ngày hôm nay đều là người trẻ tuổi, đa số là bạn bè của Phương Sính, Cận Hàn Bách cũng quen biết. Bọn họ dĩ nhiên muốn uống rượu, trong túi Ôn Đình có kẹo giải rượu, thừa dịp trước khi Cận Hàn Bách uống, cậu liền xé gói một viên, nhét vào trong miệng anh.

“Gì thế?” Cận Hàn Bách ngậm kẹo hỏi.

Ôn Đình nhỏ giọng nói bên cạnh anh: “Kẹo giải rượu, bây giờ anh ăn, lát nữa uống sẽ không bị say.”

Cận Hàn Bách cười cười, nhai cục kẹo rồi nuốt xuống.

“Nói thầm cái gì đấy?” Phương Sính ngồi bên cạnh Cận Hàn Bách, lộ đầu sang nhìn.

Ôn Đình buông tầm mắt xuống: “Không có gì.”

“Ồ, bí mật nhỏ.” Phương Sính nhướn mày.

“Anh nhanh uống rượu của anh đi.” Ôn Đình nhìn anh ta, bàn tay sờ vào mấy cục kẹo trong túi, “Hôm nay Tam thiếu gia là thọ tinh, không thể mời một ly sao?”

Tiếng nói của Ôn Đình không lớn không nhỏ, người bên cạnh nghe thấy được đương nhiên phải ồn ào. Phương Sính chỉ Ôn Đình, nói với Cận Hàn Bách: “Cậu nhóc này rất thú vị nhe.”

Vị ngọt sau khi ăn kẹo còn chưa tan hết trong miệng Cận Hàn Bách, anh nhìn Ôn Đình, sau đó quay đầu nói với Phương Sính: “Mời một ly.”

Thừa dịp Phương Sính bận rộn nói chuyện, Ôn Đình lại nhanh chóng xé giấy gói kẹo.

Cận Hàn Bách nhìn cậu đưa kẹo lên bên mép anh, nhướn mày nhìn Ôn Đình.

Ôn Đình giục anh: “Anh mau ăn! Hai mươi đồng một viên chắc sẽ có tác dụng đó, anh mau ăn mau ăn đi.”

Là người vô vị cũng bị cậu chọc cười, Cận Hàn Bách há miệng ngậm kẹo, Ôn Đình tự lẩm bẩm: “Không biết nó có hiệu nghiệm hay không, phòng hờ trước đã.”

Mọi người đều là bạn bè lâu năm, Cận Hàn Bách cũng không khỏi thấy say, đặc biệt là Phương Sính ngồi bên cạnh anh, ra sức quấy nhiễu tới lui, Cận Hàn Bách bởi vì không muốn nhiều lời với Phương Sính nên đành phải uống vài ly.

Rất nhiều người trong bọn họ xin rồi.

Ôn Đình chỉ uống có mấy ngụm, ánh mắt nhìn Cận Hàn Bách có chút say mê, trong lòng thầm nói mấy cục kẹo quỷ ma này chẳng có tác dụng gì.

Trên bàn rượu, đám người kia thay phiên bốc phốt nhau, ngay cả chuyện Phương Sính khi còn nhỏ cắt bím tóc của bé gái nhà ai cũng lôi ra kể.

Có một người tên là Lâm Hiểu Xuyên, đột nhiên vỗ bàn nói: “Tôi nhớ ra rồi, trong bộ nhớ điện thoại của tôi còn lưu cái video tổ chức sinh nhật cho ông trên biển! Con mẹ ông, uống nhiều rồi ới hết cả lên người tôi!”

Phương Sính hất mái tóc, cười chỉ Lâm Hiểu Xuyên: “Con mẹ nó ông thì không ghê chắc, ôm gái quẩy trên boong thuyền tới tung nó!”

Lâm Hiểu Xuyên lấy điện thoại di động, vung loạn tay nói: “Nè, phục vụ đâu? Mở máy chiếu, mở ra mở ra!”

Cận Hàn Bách uống xong ly trà Ôn Đình đưa cho anh, nói với cậu: “Tôi không để ý tới cậu được, nếu thấy buồn chán thì đi ra ngoài hóng gió đi.”

“Không sao,” Ôn Đình lắc đầu, “Anh không cần để ý đến em, khi nào anh không uống được nữa thì em sẽ thay anh.”

Trên bàn quá âm ỉ, Ôn Đình căn bản không nghe rõ bọn họ nói cái gì, thanh âm lộn xộn làm thành tấm bình phong, che giấu sự chú ý của cậu đặt trên người Cận Hàn Bách.

Loa đột nhiên phát ra tiếng hét dọa Ôn Đình giật mình một cái, cậu ngẩng đầu nhìn, hoá ra là video của Lâm Hiểu Xuyên đã được phát trên màn hình.

“... A a a Daisuke, mẹ nó mù tạc của ông hại tôi rồi!” Trong màn ảnh, một cô gái đầu trọc rít gào mắng mỗ, trực tiếp ụp cái bánh ngọt có mù tạc trên đĩa vào mặt một người đàn ông.

Ổng kính đảo qua đảo lại từng người, thậm chí quá nhanh đến nỗi không thấy rõ mặt ai. Trong video, đủ loại âm thanh tạp nham...

“Ê ê Xuyên tử, ông uống cái mẹ gì mà lảm cốc thế?”

“Nhanh nhanh, ai không uống phải uống!”

“Con cá này là con tôi vừa mới câu sao? Thế con cá tôi vừa câu thằng nào ăn rồi?”

Âm thanh ồn ào của Phương Sính đột nhiên vang lên, anh ta đứng trên băng ghế, chỉ vào góc ghế sofa: “Nè nè, hai người kia làm gì đấy? Tôi nói hai người đấy! Cả hai về nhà rồi lại dính nhau được không?”

Ổng kính chuyển tới vị trí Phương Sính chỉ trong nháy mắt.

Màn hình dừng lại trên người một anh chàng đẹp trai, trên người cậu mặc áo sơ mi vừa mới cởi ra của Cận Hàn Bách, nút áo cũng chưa cài xong. Cận Hàn Bách để trần nửa người trên đứng ở phía sau cậu, đặt cái áo lông mà tiểu thiếu gia vừa cởi ra lên thành ghế sofa.

“Anh nhiều chuyện thế?” Tiểu thiếu gia hơi giương cằm, nhìn Phương Sính, “Anh hất rượu vào người tôi, chẳng lẽ tôi không được thay đồ?”

“Chắc, cậu đổi quần áo của ai hả?” Phương Sính đưa tay chỉ chỉ, “À à, của người kia, người đang cởi trần phía sau cậu ấy hả, ai vậy ai vậy? Ai đang khoe thịt thể kia?”

Kiều Nhiên tiểu thiếu gia đang mặc một chiếc áo sơ mi hơi lớn, quay đầu nhìn. Cận Hàn Bách cũng uống nhiều rồi, trên mặt anh có chút đỏ, ánh mắt cũng không tỉnh táo lắm. Anh không nói một câu, chỉ nhìn Kiều Nhiên rồi nở nụ cười.

Nụ cười kia trông cứng chiều đến cực điểm, cách màn hình đều có thể nhìn ra được yêu thương trong đáy mắt của anh.

“Tụi tôi đang phơi thịt đó, tụi tôi đang khoe cơ bắp đó thì sao!” Kiều Nhiên tiện tay cầm cái đệm ghế sofa che cho Cận Hàn Bách, “Anh thích thì khoe đi, anh có cơ bụng không? Có thì cũng khoe đi nha cậu Ba? Đừng chia cắt tụi tôi chứ.”

...

Bàn rượu vốn đang huyền ảo không biết yên tĩnh lại từ lúc nào. Xung quanh không có ai nói chuyện, bọn họ vừa nãy uống rất nhiều, rõ ràng thần trí không rõ ràng, nhưng vào lúc này lại như thanh tỉnh, không một ai lên tiếng.

Phương Sính khoát cánh tay lên ghế dựa nhìn màn hình, sau đó quay đầu nhìn Cận Hàn Bách.

Mọi người trên bàn đều nhìn Cận Hàn Bách.

Ôn Đình không nhìn anh, cậu cúi đầu, từ đâu đó móc ra viên kẹo giải rượu, xé giấy gói bỏ vào trong miệng.

Cận Hàn Bách cũng không lên tiếng.

Anh đã uống rất nhiều, trong mắt đều là tơ máu.

Anh ngẩng đầu nhìn màn hình, mặt không hề có cảm xúc, không nói tiếng nào. Anh trong màn hình và ngoài màn ảnh tạo nên một sự so sánh rõ ràng.

Dung mạo không thay đổi, nhưng ánh mắt đổi thay, khí chất cả người cũng biến đổi.

Hình ảnh trong video chuyển về bàn nhậu, nhưng vẫn nghe thấy tiếng Kiều Nhiên hỏi một câu, trong giọng nói lộ ra sự quan tâm: “Anh dễ trần như thế có lạnh không Cận Hàn Bách?”

Cận Hàn Bách đột nhiên nở nụ cười.

Một tiếng rất nhẹ rất cạn, phối hợp với nếp nhăn nơi mi tâm cùng khoé mắt của anh, có một sự lạnh nhạt không thể nói ra được.

Ôn Đình quay người nói với anh: “Tiên sinh ơi, em muốn đi rửa tay.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, nhẹ nhàng sờ tóc của cậu, “Đi đi.”

Âm thanh của anh ôn nhu như vậy, không khác gì trong video, nhưng Ôn Đình biết không như thế.

Lòng bàn tay anh lạnh lẽo, trong ánh mắt anh không hề có nhiệt độ.

12. Chương 12

Edit: Mr.Downer

Đây không tính là một khúc nhạc dạo ngắn trên bàn tiệc, mọi người đều là người trưởng thành, sẽ không vì thế mà giải tán. Sau khi video chấm dứt, nên đùa giỡn thì đùa giỡn, nên uống rượu thì uống rượu.

Cận Hàn Bách vẫn như trước, biến đổi gì đó cũng không có.

Ôn Đình đã hoàn toàn khôi phục như bình thường khi từ nhà vệ sinh trở vào, vừa nãy cậu rửa mặt nhưng không có lau, mang theo gương mặt ướt nước đi một đường, trên mặt còn dính hạt nước.

“Cận tiên sinh yêu dấu,” Ôn Đình cười, quay đầu nói với anh, “Vừa nãy em đi vệ sinh, có một bà dì khen em đẹp trai.”

Cận Hàn Bách ôn hoà cười lên, hỏi cậu: “Cậu đi vệ sinh còn nhìn thấy một bà dì? Thế cậu vào nhà vệ sinh nào?”

“Xem ra anh uống cũng không nhiều lắm,” Ôn Đình khẽ sát thấp giọng nói, “Như vậy hai mươi đồng một viên kẹo cũng còn xài được.”

“Ừm.”

Buổi tối hôm đó, bọn họ ngủ lại ở sơn trang, Ôn Đình chuẩn bị nước tắm cho Cận Hàn Bách, sau đó thả vài giọt tinh dầu thư giãn. Cận Hàn Bách tiến vào bồn tắm nằm, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Ôn Đình ngồi ở một bên bồn tắm, nhìn khuôn mặt đang ngủ của Cận Hàn Bách. Khi anh nhắm mắt lại, che đi sự sắc sảo, cả người trông hiền hoà hơn rất nhiều. Gương mặt anh thường được so là hung dữ, đa phần bởi vì cặp mắt kia.

Nhưng cặp mắt ấy cũng sẽ có lúc thật ôn nhu.

Cận Hàn Bách nằm trên giường ngủ thật sâu, nhưng Ôn Đình làm thế nào cũng không ngủ được. Cậu mặc quần áo đi xuống lầu, ngồi bên hồ nhỏ. Đâu đâu cũng có ánh đèn trong sơn trang, cậu ngồi ở đây cũng không thấy tối lắm.

“Làm sao còn chưa ngủ?”

Sau lưng vang lên tiếng người, Ôn Đình nhất thời chưa kịp phản ứng lại. Cậu quay đầu nhìn, là Phương Sính. Tóc mái của anh ta được buộc thành một chỏm, quần áo cũng thay đổi, nhìn bây giờ không giống như lúc nãy.

“Anh tỉnh rượu nhanh như vậy?” Ôn Đình hỏi. Người này rõ ràng vừa nãy đã say mèm, tuy vào lúc này trông không như người bình thường, nhưng chỉ có con mắt và gương mặt ửng đỏ lên.

Phương Sính thờ ơ nhún vai: “Ói sạch bách thì hết say thôi.”

Anh ta ngồi xuống bên cạnh Ôn Đình, tư thế của hai người giống nhau, Phương Sính duỗi cánh tay, trông có chút lười biếng, giọng nói có hơi uể oải: “Người kia trong video ngày hôm nay, cậu nhìn thấy chứ?”

Mắt Ôn Đình nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt hỏi: “Bên trong video nhiều người như vậy, anh hỏi người nào?”

Phương Sính cười thành tiếng: “Cậu biết tôi nói người nào.”

Ôn Đình nháy mắt, nhìn hồ nước trước mặt: “Thấy.”

“Biết cậu ấy là ai?”

“Nếu đã đi theo Cận Hàn Bách, làm sao có thể không biết anh ta là ai.” Ôn Đình nắm một hòn đá nhỏ trong tay, nhặt từng hòn chơi đùa.

Phương Sính nhìn cậu, hé mắt, nửa ngày mới nói một câu tựa như cảm thán: “Cậu rất giống cậu ấy.”

Động tác của Ôn Đình ngừng lại, ngẩng đầu nhìn sang: “Tôi giống chỗ nào?”

Nét mặt của Phương Sính giống như đang suy nghĩ: “Thần thái, ánh mắt. Rất giống ở nhiều chỗ.”

Ôn Đình cười xì một tiếng, không đáp lại.

“Cậu nhóc thật lợi hại.” Phương Sính dựng ngón tay cái với cậu, “Đã nhiều năm rồi không ai có thể làm cho anh ta dắt theo, tôi thấy anh ta rất thân cận với cậu.”

Ôn Đình không nói chuyện, chỉ nghịch cục đá trong tay.

Phương Sính xoay người, sau đó chậm rãi nằm xuống. Đầu anh ta gối lên cánh tay, nhắm mắt trắng cùng các vì sao trên bầu trời. Hai người không nói tiếng nào, rõ ràng là hai người không thân quen, thậm chí thân phận cũng cách biệt, đồng thời yên tĩnh ngồi/nằm bên bờ hồ, hoàn toàn không cảm thấy không hoà hợp.

Ôn Đình yên lặng nhìn hồ nước, mặt nước ban đêm khiến người ta cảm thấy sợ hãi khó tả. Dù mặt nước ban ngày có biết bao nhiêu dịu êm, nhưng lại thật nhiều quỷ dị vào buổi tối. Ôn Đình lượm một viên đá nhỏ ném xuống hồ, cậu nghe thấy Phương Sính nói: “Tôi đã điều tra cậu.”

Ôn Đình quay đầu nhìn anh ta, Phương Sính thản nhiên nhìn lại: “Đừng để bụng, người anh em của tôi nhiều năm qua như vậy, bỗng dưng có thêm một người ở bên cạnh, tôi nhất định phải tra cho rõ.”

Bối cảnh của Ôn Đình đơn giản đến nỗi không cần Phương Sính điều tra, là một cậu bé đáng thương từ nhỏ đến lớn. Mẹ cậu là một người đàn bà phong lưu, cả đời không kết hôn. Ôn Đình chính là kết quả một đêm phong lưu của bà ta, mẹ Ôn Đình cũng không biết cha cậu là ai. Lòng dạ của người phụ nữ này rất nhẫn tâm, sau khi con mình hiểu chuyện thì hầu như không quan tâm đến, thả cậu tự sinh tự diệt trên thế giới này, nhưng mà rất may cậu vẫn sống được.

Ôn Đình gật đầu, sau đó đột nhiên cười thành tiếng, hỏi: “Anh sợ tôi sẽ như Kiều Nhiên, hãm hại anh ấy sao?”

Phương Sính bĩu môi, cũng không phủ nhận.

“Tôi làm sao sẽ giống như anh ta...” Giọng nói của Ôn Đình rất nhỏ, như nỉ non: “Xấu xa như anh ta, làm sao xứng với anh ấy?”

Phương Sính nhắm mắt lại, giọng nói hơi say rượu khàn khàn, nghe có chút lười nhác, “Thế thì cậu ngoan ngoãn ở bên Cận Hàn Bách đi, Cận đại thiếu gia cũng không phải không có tình người như thiên hạ đồn đại. Mặc kệ cậu nhắm vào tiền của Cận Hàn Bách hay bất cứ thứ gì, có thể ở bên cạnh làm bạn với anh ta cũng tốt.”

Kỳ thực với thân phận của Phương Sính, người do ai khác dẫn tới anh ta đều sẽ không nhớ được mặt mũi ra sao. Nhưng Ôn Đình không giống vậy, cậu là người do Cận Hàn Bách dắt theo, vì lẽ đó Phương Sính mới có thể hơn nửa đêm nằm đây nói với cậu những điều này.

Lúc Ôn Đình trở về phòng, người bị cọng đến lạnh run, tuy nói mùa đông đã qua, nhưng mặc áo khoác mỏng ngồi bên bờ hồ vào đêm khuya cũng đủ khiến người ta cảm thấy đóng băng. Cậu đi tắm nước nóng, rồi trực tiếp lên giường, tiến vào lồng ngực của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách ngủ rất say, không nhúc nhích.

Ôn Đình nhìn anh, nhắm mắt lại, hôn lên cằm anh một cái.

Thời tiết trở nên ẩm áp, Ôn Đình cũng sẽ không ru rú trong nhà cả ngày. Lúc Cận Hàn Bách không ở nhà, cậu sẽ lái xe ra ngoài, đi dạo khắp nơi. Nếu như Cận Hàn Bách đi công tác dài hạn, Ôn Đình cũng sẽ đi du lịch, tới chỗ nào thì chụp một bức ảnh, gửi cho Cận Hàn Bách.

Thỉnh thoảng Cận Hàn Bách sẽ trả lời cậu, để cậu yên tâm.

Cuộc sống an bình ôn hoà như thế, Ôn Đình rất thích. Cậu dùng thẻ của Cận Hàn Bách, lái xe của Cận Hàn Bách, đi tới đâu cũng đều là một người du khách cô độc, thế nhưng cậu thích như vậy. Trong vali của cậu có một chiếc áo khoác của Cận Hàn Bách, vì vậy xung quanh cậu sẽ có mùi vị của anh bất kể khi đi đâu.

Ôn Đình luôn về trước Cận Hàn Bách khoảng mấy ngày, sau đó cẩn thận ở nhà chờ anh, Cận Hàn Bách vừa mở cửa, cậu sẽ vỗ tới, đánh người như mèo nhỏ thấy chủ nhân, rồi cà cà cọ cọ một trận.

Thỉnh thoảng bọn họ sẽ làm tình.

Ôn Đình luôn biết rõ điểm mẫn cảm của Cận Hàn Bách ở chỗ nào, cậu sẽ quỳ gối bên chân Cận Hàn Bách, hôn lên chân anh, ngậm lấy phía trước mà dụng tâm chăm sóc. Trong tâm lẫn trong mắt cậu, đâu đâu cũng là Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách ở trên giường cũng ôn nhu, không nhanh không chậm, không còn như lần thứ nhất lên giường làm cậu đến đỏ mặt. Chỉ có một lần, lúc Ôn Đình trước khi đạt cao trào không nhịn được mà kêu lên một tiếng “*Cận Hàn Bách*”, anh bỗng nhiên tăng thêm lực đạo, mạnh mẽ đâm vào, dùng sức ngắt lấy chân của cậu, bầm ra mấy dấu xanh tím, môi cậu cũng bị cắn sưng lên.

Sau đó Cận Hàn Bách tháo áo mưa, nhìn Ôn Đình, xoay người đi vào phòng tắm.

Đó là lần duy nhất Cận Hàn Bách hơi mất khống chế ở trên giường, những lúc khác anh đều bình tĩnh. Dù là thời điểm xuất tinh, anh cũng chỉ cau mày, cơ bắp trên người hơi căng ra, bắn một dòng nhiệt dịch vào trong cơ thể của Ôn Đình.

Thật ra, số lần bọn họ làm tình cũng không nhiều, có thể đếm được.

Tuy Ôn Đình luôn nắm chặt tất cả cơ hội để quyến rũ anh, nhưng đa số thời điểm đều không thành công. Cận Hàn Bách khắc chế ản nhẫn, không quá nhiệt tình với chuyện giường chiếu. Điều này làm cho Ôn Đình có chút khổ não, cậu cảm thấy thân thể trẻ tuổi của mình vẫn không có đủ sức hấp dẫn.

Ôn Đình tắm xong mặc áo ngủ, trèo lên giường của Cận Hàn Bách, chậm rãi leo lên chân anh, cả người quỳ trên người anh, nháy mắt hỏi: “Tiên sinh, đêm nay chúng ta làm tình chứ?”

Tay Cận Hàn Bách đặt lên ót của cậu, nhẹ nhàng xoa xoa, “Không làm, đi ngủ sớm một chút.”

Ôn Đình “Ồ” một tiếng, đầu cọ vào cổ anh hai lần. Đã qua một khoảng thời gian dài, Ôn Đình không còn sợ Cận Hàn Bách giống như lúc đầu, vào thời điểm như thế này, trong lòng cậu nghĩ cái gì thì nói cái ấy, cậu kề mặt sát xương quai xanh của Cận Hàn Bách, nhỏ giọng nói: “Nhưng em rất muốn.”

Cận Hàn Bách chưa kịp lên tiếng trả lời, Ôn Đình đã cầm lấy tay anh, đặt vào bộ vị đang ngẩng đầu dưới thân mình. Lúc cậu chớp mắt, lông mi khẽ gãi vào xương quai xanh của Cận Hàn Bách, cậu vùi đầu, có hơi thẹn thùng: “Anh xem, em thật sự rất muốn anh.”

Hai người xa nhau hơn hai mươi ngày, Cận Hàn Bách vừa trở về vào buổi chiều, Ôn Đình vừa nhìn thấy anh, trong lòng có điểm ngứa ngáy, muốn có cảm giác da thịt thân thiết dán vào da thịt, tóc mai thân mật chạm vào tóc mai.

“Cậu... Muốn tôi?” Cận Hàn Bách trầm thấp cười lên, “Ai muốn ai?”

Ôn Đình bị tiếng cười trầm thấp câu đến mất hồn, cậu không nhịn được cọ đầu, lầu bầu, “Cái đó không quan trọng, nhưng em rất muốn. Tiên sinh, chúng ta làm tình có được không?”

Âm thanh mềm mại lâm bầm cầu xin trên người anh, Cận Hàn Bách có nhẫn tâm cũng không nở từ chối.

Ôn Đình cởi sạch chính mình, lộ ra hạ thân được cạo đến vô cùng sạch sẽ. Thân thể trẻ tuổi trắng nõn, không một cọng lông, hành thân hồng nhạt đứng thẳng, bị ánh mắt của Cận Hàn Bách chú ý tới liền giật giật hai lần.

“Em đẹp mắt không?” Cậu quỳ ở trên giường, ôm thắt lưng của Cận Hàn Bách, ngẩng đầu nhìn kim chủ

tiên sinh của mình, cởi từng cúc áo của anh, “Em rất sạch sẽ, từ trong ra ngoài đều được tắm rất lâu... Tiên sinh, anh chạm vào em xem...”

Ánh mắt Cận Hàn Bách đã tối lại, bàn tay chạm vào mặt Ôn Đình, nhẹ nhàng xoa xoa. Ôn Đình hôn một cái vào lòng bàn tay anh, sau đó dùng đầu lưỡi liếm một hồi.

Một Ôn Đình như vậy, Cận Hàn Bách làm sao có thể không thương cậu.

Người bên ngoài bây giờ đều biết, bên người Cận Hàn Bách có một tình nhân rất được anh cưng chiều, Cận thiếu gia đi đâu cũng dắt theo. Một cậu trai ngoan ngoãn khéo léo, so với Kiều tiểu công tử, ít hơn mấy phần hoạt bát sôi nổi, nhưng nhiều hơn mấy phần quan tâm chu đáo.

Giống như lúc ở trên giường, trước đây Kiều Nhiên chỉ cần dùng ánh mắt nói với Cận Hàn Bách: “Anh yêu, em muốn.” Cận Hàn Bách tự nhiên sẽ nâng cậu trên tay mà cẩn thận hầu hạ, kiên trì ngâm lấy, ôn nhu an ủi, mãi đến khi cậu rưng rưng bắn ra. Cận Hàn Bách sẽ dùng ngón tay lau khoé mắt cho cậu, sau đó trân trọng hôn lên mắt, hoặc nhẹ nhàng hôn lên miệng, dùng yêu thương tràn ngập mà dỗ dành.

Còn bây giờ, Ôn Đình ngay cả làm trơn mở rộng đều tự mình chuẩn bị tốt khi tắm rửa, cậu quỳ gối bên chân Cận Hàn Bách, từng chút từng chút hôn lên, rồi dùng môi lưỡi ngâm lấy của anh, cuối cùng chính mình ngồi lên, vành mắt đỏ ửng mà tự giác động. Sau khi bắn ra, Ôn Đình mềm nhũn nằm nhoài trên người Cận Hàn Bách, ôm lấy cổ anh thật chặt, thân thể run rẩy, vùi mặt vào cổ anh mà thở dốc kịch liệt.

Sau đó, bàn tay cậu run run lau sạch nước mắt, đưa xuống dưới thân của Cận Hàn Bách mà cởi bỏ áo mưa, ánh mắt nhìn anh lộ ra một nụ cười thoả mãn cùng một chút rụt rè.

Dáng vẻ thật sự đáng thương làm người ta thấy xót lòng, Cận Hàn Bách thở dài, ôm chầm lấy cậu rồi hôn lên thái dương một cái.

“Cậu rất đẹp mắt.” Cận Hàn Bách đến bây giờ mới trả lời câu hỏi lúc trước, Ôn Đình còn đang run rẩy trong lòng ngực của anh, Cận Hàn Bách cúi mò hôi trên trán của cậu, vuốt ve đuôi lông mày của Ôn Đình, “Cậu là cậu bé xinh đẹp nhất tôi từng thấy.”

Vừa nãy làm chuyện tình quá mức kích động, trong mắt Ôn Đình còn ngấn lệ, cậu nhắm mắt lại, nước mắt liền rơi xuống. Cận Hàn Bách thay cậu lau đi, cười hỏi: “Làm chuyện đó với tôi thấy oan ức đến như vậy?”

Ôn Đình lắc đầu, lúc cười lên mang theo chút nước mắt: “Không có oan ức, rất may mắn.”

Sau đó, Ôn Đình vô cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng ngực của Cận Hàn Bách, một đêm yên giấc.

Editor lảm nhảm: Thật sự mình khá phân vân về vấn đề xưng hô của anh Bách với Tiểu Ôn, nhiều lúc muốn edit thành “tôi – em” lắm, nhưng mà lại cảm thấy, trừ cái vụ trên giường ra, thì anh Bách nuôi Tiểu Ôn giống như đang nuôi mèo hay nuôi một người em trai vậy ấy. Để “tôi – em” thì cảm giác chưa tới, mà

“tôi – cậu” không biết nghe có lạnh nhạt lắm không. Edit truyện hiện đại thật nhứt đầu cái vụ chọn xưng hô mà. ; A ;

13. Chương 13

Edit: Mr.Downer

Lúc Ôn Đình lên giường với Cận Hàn Bách khi anh say rượu, ngày hôm sau, Cận Hàn Bách ngồi trước mặt cậu và nói: “Chỉ cần cậu đừng thích con người của tôi, những gì cậu muốn tôi đều có thể cho cậu.”

Sự thật chứng minh, Cận Hàn Bách đã nói được, cũng thật sự làm được.

Ôn Đình trải qua cuộc sống như một tiểu thiếu gia, Cận Hàn Bách đối xử với cậu rất tốt. Kim chủ bao nuôi một tình nhân, có những giày vò không thể nói ra là chuyện bình thường, nhưng từ lúc Ôn Đình đi theo Cận Hàn Bách, ngay cả một lời nặng nhẹ Cận Hàn Bách cũng chưa từng nói với cậu. Lúc dẫn cậu ra ngoài cũng thấy được sự chăm sóc của anh, chưa từng để Ôn Đình bị lúng túng trước mặt người khác.

Ôn Đình rất may mắn, ai cũng nói như vậy.

Tân Ninh cũng nói những lời này với Ôn Đình, anh ta cầm ly rượu trong tay, cụng một cái với cậu: “Một trăm người cũng không lựa được ra một người như thế, cậu khỏi phải gánh lấy danh tiếng là “Kẻ thứ ba”, Cận tổng vẫn còn trẻ tuổi.”

Ôn Đình cười cười không nói lời nào.

Tân Ninh đi theo Lâm đồng mấy năm, Lâm đồng cũng đối xử tốt với anh ta, nhưng thế nào đi chăng nữa thì Lâm đồng cũng là người đã có gia đình. Hơn nữa hoa dại cỏ hoang bên ngoài mọc lên không ngừng, có thể lâu dài như Tân Ninh xem như không tồn tại.

Kỳ thực, những người trong vòng này đều liên lạc âm thầm với nhau, thậm chí còn có một nhóm chat, thỉnh thoảng sẽ tán gẫu một chút, xem kim chủ nào có những sở thích kỳ quái gì. Cuộc sống chung quy không dễ chịu nên phải tìm nơi trút bầu tâm sự.

Ôn Đình không giống bọn họ, cậu căn bản không thuộc về cái vòng kia. Cậu cũng không có tâm sự hay bí mật gì muốn phun ra, Cận Hàn Bách đối xử với cậu đủ tốt rồi.

Gió đêm dần lạnh, Ôn Đình mặc áo khoác của Cận Hàn Bách, nhìn anh chào hỏi với người khác. Chiếc áo sơ mi đen của anh nhìn có vẻ phong phanh trong màn đêm, nhưng tâm tư Ôn Đình không muốn trả áo khoác lại cho anh.

“Lạnh không?” Cận Hàn Bách nắm lấy tay cậu, “Thấy lạnh thì vào trong xe chờ tôi đi, sắp xong rồi.”

“Không sao, em không lạnh.” Ôn Đình cười lên thật ngoan ngoãn, nhưng cũng mang theo chút nghịch ngợm, “Em không thể đi được, em nhìn ra cô ta có ý đồ với anh, muốn gả cho anh đấy.”

Cận Hàn Bách nghe vậy bèn cười, “Làm sao cậu biết?”

“Ánh mắt cổ nhìn anh quá mức rõ ràng, hận không thể trói anh lại rồi ném vô phòng cổ.” Trên mặt Ôn Đình lúc nói chuyện hiện lên một chút ghét bỏ, nhưng nói xong vẫn không quên bán manh một cái, “Tiên sinh, cổ không xứng với anh đâu, không thông minh cũng chẳng xinh đẹp.”

Trong ánh mắt của Cận Hàn Bách có sự nuông chiều, anh nhìn Ôn Đình, nhú mày hỏi: “Vậy ai xứng với tôi?”

Ôn Đình liếm môi một cái, đuôi mắt liếc nhanh, nhỏ giọng nói: “... Em.”

Nét mặt này của cậu mang theo chút ý tứ câu người, không giống như dáng vẻ nghe lời điệu thấp lúc thường.

“Sao lại nhìn em như thế?” Ôn Đình lập tức mỉm cười, một mặt đơn thuần đáng yêu, “Em xứng với anh hơn cô ta, chưa kể, em còn nhỏ hơn cô ta mười tuổi đấy.”

Cận Hàn Bách bắt đắc dĩ cười cười, nói với cậu: “Đừng so sánh, cậu cũng không cần phải so sánh với ai.”

“Tại sao?”

“Tôi sẽ không kết hôn.” Cận Hàn Bách vỗ lưng Ôn Đình, nhẹ giọng nói: “Không cần phải suy nghĩ lung tung, trên xe không lạnh, đi thôi.”

Ôn Đình mặc áo khoác của Cận Hàn Bách trở vào trong xe. Cậu không hỏi tại sao anh sẽ không kết hôn, vấn đề này cậu sẽ không hỏi. Nếu có một ngày Cận Hàn Bách thật sự kết hôn, cũng sẽ không có vị trí của cậu. Bình thường kể chuyện cười, làm nũng hay bán manh cũng không có gì, nhưng trong lúc đó hai người vẫn có điểm mâu chốt, Ôn Đình sẽ không vượt qua làn ranh này.

Giống như căn phòng bị khoá ở lầu hai, mỗi ngày ngẩng đầu lên đều trông thấy, nhưng Ôn Đình chưa bao giờ thử đi vào nhìn trộm.

Dù mấy ngày nay có gió thổi mạnh, bác Kỷ phải mở cửa phòng đi vào đóng chặt cửa sổ, lúc Ôn Đình lên lầu đã nhìn thấy bố trí bên trong, nhưng cậu không hề đến gần một bước, chỉ nghiêm túc trở về phòng của Cận Hàn Bách.

Đó là một căn phòng hết sức bình thường, không hề có sự khác biệt với căn phòng Cận Hàn Bách đang ở bây giờ. Gian phòng rất sạch sẽ, Ôn Đình nhìn lướt qua thấy có một chiếc giường tròn lớn trong đấy, cùng với ra giường màu xanh thẫm.

Từ khi Ôn Đình đến ở trong biệt thự, đừng nói cậu chưa từng bước vào căn phòng kia, ngay cả Cận Hàn Bách cũng không đi vào đấy một lần nào. Chỉ có bác Kỷ mỗi ngày sẽ đi vào mở cửa sổ, các dì giúp việc quét dọn một chút hoặc thay đổi tấm ra.

Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.

Ôn Đình trở về phòng đóng cửa lại, cậu cầm trong tay một cốc sô cô la. Cận Hàn Bách nhìn cậu một cái, mỉm cười với cậu.

Ôn Đình ngồi bên cạnh anh, hai tay nâng cốc mà uống từng ngụm. Cận Hàn Bách đang dùng di động xem tin nhắn, Ôn Đình không quấy rầy anh, chờ anh xem xong cậu mới gơ cốc đến bên miệng của anh: “Anh uống một chút không?”

Cận Hàn Bách lắc đầu: “Không, cậu uống đi.”

“Biết anh không thích uống mà,” Ôn Đình lại cầm cốc tự uống một hớp, “Bộ đồ ngủ này của anh nhìn đẹp lắm.”

Cận Hàn Bách nở nụ cười, hỏi cậu: “Cậu đang tự khen bản thân?”

Ôn Đình cười, gật đầu: “Vâng.”

Ôn Đình thích mua đồ cho Cận Hàn Bách, thỉnh thoảng cậu sẽ ra ngoài đi dạo, lúc trở về sẽ mua quà cho anh. Tuy cậu dùng thẻ của Cận Hàn Bách, thế nhưng chẳng ai để ý đến điều này.

Cận Hàn Bách hiếm thấy có thể ở nhà vào cuối tuần, bên ngoài mới vừa đổ xuống một trận mưa, mở cửa sổ sẽ bay vào mùi vị chỉ sau cơn mưa mới có. Trong những bài văn làm khi còn bé gọi đây là mùi bùn đất thơm ngát. Cuối tuần như thế thật khiến người ta cảm thấy thanh thản an nhàn, thả lỏng tâm tình.

Ôn Đình đặt cốc xuống, nhoài người đến trước mặt Cận Hàn Bách. Cậu duỗi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm môi Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách ngậm lấy đầu lưỡi của cậu, cùng cậu chạm môi, mang theo ý tứ vồ về sủng ái. Một cái hôn nhẹ làm Ôn Đình thấy thoải mái, cậu cười hỏi: “Tiên sinh, em có ngọt không?”

Cận Hàn Bách vò vò mái tóc của cậu, “Ngọt.”

Nhiệt độ trong phòng vừa phải, không cần mở điều hoà trong thời tiết như thế này, cơn gió mát lạnh thổi vào cửa sổ, cảm giác thoải mái không nói ra được. Sau khi Ôn Đình súc miệng, cậu trở lại nằm gối lên đùi Cận Hàn Bách, cảm quyền sách lặng lẽ xem.

Xem không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Cảm giác này vốn rất ngọt ngào, bởi vì nhiệt độ rất tốt, tâm tình vui vẻ, còn có Cận Hàn Bách ở bên cạnh, đây là một giấc ngủ trưa rất hoàn mỹ.

Thế nhưng Ôn Đình lại gặp ác mộng.

Hình ảnh hỗn độn liên tục nối tiếp nhau, có rất nhiều người bên trong, có cả Cận Hàn Bách. Ôn Đình gắt gao nắm chặt y phục của anh, muốn nói chuyện với anh, nhưng Cận Hàn Bách không nhìn cậu dù chỉ bằng một con mắt. Nước mắt của Ôn Đình rơi xuống, cậu lay cánh tay của Cận Hàn Bách không ngừng, muốn anh nhìn cậu một chút, nhưng Cận Hàn Bách trước sau vẫn không để ý, cảm giác tuyệt vọng khiến cậu ngạt thở.

Rồi hình ảnh lại thay đổi, Cận Hàn Bách mặc một thân âu phục xanh thẫm, anh đứng trước gương đẩy nút thắt cà vạt, ngón tay đẩy cà vạt đặc biệt đẹp đẽ. Sau đó, bàn tay kia dắt một người phụ nữ mặc áo cưới, đi đến giáo đường kết hôn.

Lạnh lẽo tản mát từ bên trong mỗi lỗ chân lông, Ôn Đình suy nghĩ trong thoáng chốc nên nói gì để ngăn cản hôn lễ này, hay là nên chúc phúc cho anh.

...

Ôn Đình bị Cận Hàn Bách đánh thức, đôi mắt còn mang theo nước mắt, trong ánh mắt cậu nhìn Cận Hàn Bách tràn đầy tuyệt vọng.

Cận Hàn Bách không hề phòng bị mà rơi vào trong ánh mắt kia, đau khổ tràn ngập bên trong khiến trái tim anh bỗng nhiên tê tái.

“Làm sao vậy?” Cận Hàn Bách lau nước mắt trên mặt Ôn Đình, ôn nhu hỏi cậu: “Nằm mơ?”

Ôn Đình có chút hoảng hốt, tuyệt vọng trong mộng quá sâu sắc, khiến cậu chưa thể bật ra khỏi cảm giác đau đớn làm người ta nghẹt thở này, cậu há miệng nhưng không nói nên lời, chỉ có thể không tiếng động mà nhìn anh.

“Thật tình,” Cận Hàn Bách kéo cậu ngồi xuống, cả người Ôn Đình còn có chút đờ đẫn, Cận Hàn Bách ôm người vào trong lồng ngực, vỗ lưng cậu, “Bao lớn rồi? Ngủ một giấc cũng có thể phát khóc?”

Ôn Đình hít hít mũi, dùng sức ngửi mùi sữa tắm trên người Cận Hàn Bách. Cậu vùi mặt vào cổ Cận Hàn Bách, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục khỏi cảm xúc bên trong giấc mộng, cậu muốn nhin nhưng vẫn không nhin được, nhắm mắt nói với Cận Hàn Bách: “... Tại sao anh không để ý tới em?”

Cận Hàn Bách bị một câu không đầu không đuôi của cậu làm cho bối rối, bật cười nói: “Ngủ đến choáng váng?”

Kỳ thực bình thường Cận Hàn Bách đối xử rất tốt với cậu, nhưng những lúc ôn nhu như hiện tại cũng cực kỳ ít. Dịu dàng bên ngoài cùng lạnh lùng trong mộng tạo nên tương phản quá lớn, Ôn Đình ôm cổ Cận Hàn Bách rồi dùng hết sức cọ cọ, nước mắt chảy dài.

Khoảng mười mấy phút sau, Ôn Đình mới lấy lại được sức, cậu chậm rãi buông Cận Hàn Bách ra, có chút ngượng ngùng xoa mắt, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Tiên sinh, em ngủ đến lú lẫn rồi...” Ôn Đình cắn môi, mắt mũi vẫn còn hồng hồng, nhìn rất đáng thương, “Anh đừng ghét bỏ em.”

“Đi rửa mặt đi, cứ như là tôi bắt nạt cậu vậy.” Cận Hàn Bách nhìn khuôn mặt tàn tạ của cậu, thấy có chút buồn cười.

Ôn Đình mím môi nói: “Quả thực là chính anh bắt nạt em.”

“Hả?” Cận Hàn Bách nhú mày.

Ôn Đình xoa mũi, miệng có hơi cong lên. Cậu đỏ mắt nhìn Cận Hàn Bách nói: “Em nằm mơ thấy anh làm tiên hỉ tới hai tiếng đồng hồ, nhưng em làm sao anh cũng không chịu tiến vào, cuối cùng còn bỏ đi.”

Lời nói của cậu thực sự tủi thân mười phần, lúc Cận Hàn Bách cười cười, Ôn Đình đã chạy chân trần vào phòng tắm rửa mặt. Anh dĩ nhiên biết Ôn Đình nói dối, thế nhưng một cậu nhóc khóc lóc làm nũng trong lòng ngực anh vào một buổi chiều ngày xuân, cảnh đẹp ý vui như thế vẫn khiến cho Cận Hàn Bách mềm lòng.

Người đàn ông ba mươi lăm tuổi quả thật không chống đỡ được nước mắt của một cậu nhóc, cứ thế kiên trì ôm vào trong ngực đồ dành, Cận Hàn Bách rất nhiều năm không làm như vậy. Ôn Đình thường ngày chu đáo, chăm sóc tường tận đến nỗi Cận Hàn Bách không chê trách được gì. Thời gian dài như thế, cho dù trái tim lạnh lẽo già dặn của Cận Hàn Bách có cứng rắn đến đâu, vẫn từ từ bị dao động một chút.

14. Chương 14

Edit: Mr.Downer

Thời tiết âm dần, có lúc Ôn Đình sẽ nhờ tài xế chở cậu đến nhà chính của Cận gia, đi thăm cụ ông cô độc kia. Trong nhà chính bình thường rất ít người, chỉ có một nhóm hộ lý chuyên nghiệp, cùng chú út của Cận Hàn Bách.

Chú út Cận gia nhìn Ôn Đình với ánh mắt khinh thường, là loại ánh mắt miệt thị của người cao cao tại thượng với kẻ hạ đẳng, cũng không nói chuyện với cậu được mấy lần.

Ôn Đình dĩ nhiên sẽ không tự tìm khó chịu, cậu chỉ đến thăm ông nội.

Ông nội thật sự lú lẫn rồi, trí nhớ thường hay bị rối loạn, có lúc nhìn Ôn Đình sẽ gọi cậu là Tiểu Ôn, có lúc gọi là Tiểu Nhiên. Nhân cầu của người cao tuổi thường trở nên vẩn đục, ánh mắt cũng không rõ ràng.

Ôn Đình sẽ đẩy xe lăn, mang theo ông đi tản bộ. Ông chống gậy, nắm tay Ôn Đình mà chậm rãi bước đi, thấy mệt sẽ ngồi vào xe lăn, Ôn Đình sẽ đẩy ông về.

Tinh thần của ông rất tốt, thân thể cũng được tính là khỏe mạnh vào độ tuổi này. Ôn Đình cũng biết rất nhiều thứ để làm ông vui vẻ, vừa am hiểu trà đạo, lại biết chơi cờ. Thậm chí vào lúc xế chiều, khí trời thật sự rất tốt, Ôn Đình còn lái xe dẫn ông đi ra ngoài một chuyến. Đến một trà quán nhỏ, có người hát hí khúc ở bên trong, ông cụ ngồi uống trà nghe hát, kéo tay Ôn Đình, cười đến nếp nhăn đuôi mắt hiện lên thật sâu.

Thời điểm Cận Hàn Bách đến vào buổi tối, ông cụ nói với anh, “Cháu này, Tiểu Ôn rất tốt, nó rất tốt...”

Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình một chút, Ôn Đình nghiêng đầu cười với anh, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, Cận Hàn Bách gật đầu, nói: “Cháu biết rồi, thưa ông.”

Hôm đó, tài xế đã lái xe về trước, Cận Hàn Bách ngồi trong xe của Ôn Đình. Anh nói với cậu, “Cực khổ cho cậu rồi, cảm ơn.”

“Cảm ơn em làm gì...” Ôn Đình không vui chu mỏ một cái, “Anh là kim chủ, dĩ nhiên em phải cố gắng làm ông của kim chủ vui, là kim chủ không cần phải nói cảm ơn.”

Cận Hàn Bách dựa lưng vào ghế, giơ tay sờ lỗ tai của Ôn Đình.

“Thân thể của ông nội rất khỏe, tinh thần cũng tốt.” Ôn Đình nhắc đến có chút vui vẻ, “Lần sau anh đi công tác dài hạn, em tính dẫn ông đi ra ngoài một chút. Tuổi tác cao cũng không thích hợp để đi ra ngoài lắm, nhưng em sẽ cẩn thận nên chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Được.” Cận Hàn Bách cười cười, “Chỉ là cậu phải chịu khổ cực một ít rồi.”

“Không khổ cực gì, em thích như vậy.” Ôn Đình đóng cửa sổ xe, cậu nhìn ra được Cận Hàn Bách hơi mệt,

“Anh ngủ một chút đi, em lái xe từ từ.”

“Ừm,” Cận Hàn Bách nhắm mắt lại, Ôn Đình giảm tốc độ xuống, hơn một giờ hai người mới về tới nhà.

Ôn Đình dần dần không còn là mèo ngoan Cận Hàn Bách nuôi trong nhà, cậu tiến dần từng chút một để cho bản thân có thể càng đứng vững bên cạnh anh. Lần thứ nhất cậu đến công ty Cận Hàn Bách để đưa đồ, không ai biết cậu, phải nhờ thư ký gọi điện thoại mới có người giúp cậu quẹt thẻ bấm thang máy.

Đến lần sau Ôn Đình lại đến công ty, đã có người ở sau lưng nói: “Đây là Ôn thiếu bên cạnh Cận tổng.”

Khi có ai đó gọi cậu là Ôn thiếu, Ôn Đình sẽ lắc đầu nói: “Tôi không phải là thiếu gia gì, cứ gọi Tiểu Ôn là được rồi.”

Đối phương đương nhiên không dám.

Ôn Đình cũng không nói nhiều, cậu lễ phép, phong thái khiêm tốn, với ai cũng lịch sự ôn hoà. Cậu không làm cao, bởi vì Ôn Đình tự biết mình không có thân phận.

Lần thứ hai cậu bước vào câu lạc bộ mình từng làm việc trước đây, ngay cả giám đốc cũng rất cung kính với cậu. Ôn Đình tự nhiên đáp lời, cười chào hỏi: “Giám đốc, đã lâu không gặp.”

“Không dám không dám, Cận tổng mời qua bên này.” Giám đốc nào dám nhiều lời với cậu, dù sao hơn nửa năm không gặp, thân phận của Ôn Đình đã thay đổi, người trong giới kinh doanh đều đã thành tinh, ai biết Cận Hàn Bách không ngại việc này, ông ta cũng chỉ có thể giả vờ hàm hồ, dẫn bọn họ tiến vào phòng riêng.

Chu Nham là ông chủ ở đây, Ôn Đình được Cận Hàn Bách mang đi vào ngày hôm đó, Chu Nham cũng có mặt.

“Ồ, đến rồi.” Chu Nham đứng lên chào hỏi với bọn họ, đầu tiên nhìn Cận Hàn Bách, sau đó tầm mắt rơi vào trên người Ôn Đình. Chu Nham nở nụ cười với Ôn Đình, cũng lên tiếng chào cậu, “Ôn Đình cũng tới à.”

“Chào Chu tổng.” Nụ cười của Ôn Đình không có chút nào khiếp ý, cử chỉ tự nhiên đứng đắn.

Trong phòng ngoại trừ Chu Nham còn có mấy cậu bé trai, cuộc gặp mặt ngày hôm nay là do người khác nhờ Chu Nham giúp một tay, để kéo mối quan hệ với Cận Hàn Bách. Chuyện làm ăn đáng giá, Cận Hàn Bách cũng không từ chối.

Ôn Đình từ khi được Cận Hàn Bách mang đi cũng không thấy trở lại, cậu vốn dĩ không ở đây được mấy ngày, vì vậy mấy cậu con trai còn lại trong phòng cũng không nhận ra cậu.

Đêm đó, lúc dùng bữa, ngồi bên tay phải Cận Hàn Bách là một cậu trai trắng trẻo, sạch sẽ, nhìn rất ngoan ngoãn. Cậu ta ngồi ở bên cạnh không nói tiếng nào, thỉnh thoảng sẽ dùng đũa gấp đồ ăn cho Cận Hàn Bách. Tầm mắt của Cận Hàn Bách rơi vào trên người cậu ta, trông tuổi tác cũng không lớn, ánh mắt đối diện với Cận Hàn Bách có vẻ hơi hoảng loạn, lúc dời mắt đi chỗ khác, mặt cũng ửng đỏ.

Ôn Đình nhìn thấy hết vào trong mắt, cậu cúi đầu nhấp một hớp canh.

Trong bữa tiệc, Cận Hàn Bách trò chuyện việc làm ăn với người khác, Ôn Đình yên tĩnh ngồi bên cạnh anh, nếu đã có người giúp gấp rau xối cơm, những việc này cậu cũng không cần làm, cảm giác tồn tại rất thấp.

Mãi đến khi Cận Hàn Bách đứng lên, nói: “Mọi người cứ trò chuyện, tôi đi đến phòng rửa tay.”

Cậu trai bên cạnh cũng đứng lên đi ra ngoài theo.

Lúc này Ôn Đình nhíu lông mày, nhìn hai người một trước một sau đi ra ngoài, im lặng không nói gì. Chu Nham thừa dịp này chọc ghẹo cậu: “Lần trước nói cho em thêm tiền thưởng, em còn chưa có lấy.”

“Chu tổng, ngài không có thành ý.” Ôn Đình cười nói, “Ngài thật sự muốn thưởng cho tôi thì nên gửi vào tài khoản của tôi chứ, tiền thưởng không phải sẽ được gửi vào tài khoản sao?”

Chu Nham mỉm cười, dùng ngón tay cầm cốc chỉ Ôn Đình, gật đầu nói: “Lúc đó tôi còn chưa nhìn ra, trẻ tuổi như em, hoá ra còn rất có bản lĩnh.”

Ôn Đình cười cười không lên tiếng.

Cậu rút cuộc đứng lên đi đến phòng rửa tay.

Thời điểm đẩy cửa vào, Cận Hàn Bách đang rửa tay, cậu trai kia thì cười ngượng ngùng, đứng ở một bên không biết nói cái gì. Thấy Ôn Đình đi vào, cậu ta còn có chút giật mình, trợn to hai mắt nhìn sang.

Khuôn mặt của Ôn Đình không cảm xúc, cậu liếc mắt nhìn cậu trai kia, không nói một câu mà đi tới bên cạnh Cận Hàn Bách, vòng tay ôm eo của anh, quay đầu nói với cậu ta: “Em trai, cậu đi ra ngoài đi, người này cậu không có cửa đâu.”

Cậu trai nọ đỏ mặt tức giận tới tận mang tai, nửa ngày mới thốt ra một chữ: “Anh...”

“Đừng có anh gì, tôi tới sớm hơn cậu, cũng chiếm được ảnh trước tiên. Người trong phòng thì cậu cứ tùy ý chọn, riêng anh ấy thì không được. Mọi việc phải có trước sau, tôi tới trước, vì vậy cậu cũng nên biến đi.”

Cậu con trai kia bị mấy câu nói của cậu làm cho đỏ hết cả mặt, cậu ta nhìn về phía Cận Hàn Bách, cái

nhìn kia cũng thật sự rất đáng thương. Nhưng Cận Hàn Bách từ đầu tới cuối chưa hề mở miệng, cậu ta cũng chỉ có thể cúi đầu rời đi.

Trong phòng rửa tay chỉ còn dư hai người bọn họ.

Ôn Đình lúc này mới xoay người lại, dùng cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng của Cận Hàn Bách. Cậu nhẹ nhàng vùi mặt cọ vào cổ anh.

Cận Hàn Bách trầm thấp cười lên: “Răng nanh nhỏ vừa nhe ra rồi?”

“Ừm,” Ôn Đình hút hút mũi, “Không vui phải nhe răng nanh ra.”

Cận Hàn Bách mới vừa rửa tay xong, trên tay còn đọng nước, anh mặc cho Ôn Đình ôm, hỏi cậu: “Không vui cái gì?”

Âm thanh của Ôn Đình rầu rĩ: “Chính là không vui, có người tán tỉnh anh. Tiên sinh nhà em chỉ là của một mình em thôi.”

Khoé môi của Cận Hàn Bách nhếch lên một nụ cười nhạt, nhưng anh không đáp lại lời nói này của cậu. Chốc lát sau, anh xé một tờ khăn giấy, rồi mới vỗ lưng của Ôn Đình, “Được rồi, trở lại thôi.”

Ôn Đình buông anh ra, cậu còn cấp tốc hôn lên miệng anh một chút trước khi buông.

Buổi tối sau khi trở về nhà, Ôn Đình vẫn canh cánh việc này trong lòng, cậu nằm nhoài trên giường hỏi Cận Hàn Bách: “Tiên sinh, cậu ta nhìn đẹp hơn em sao?”

Lúc đó Cận Hàn Bách đang đọc sách, không chú ý lắm mà trả lời: “Không để ý.”

Ôn Đình cười lên, vùi người bên cạnh anh làm một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn, cậu nắm lấy một chút vạt áo của Cận Hàn Bách, nghịch nghịch rồi ngủ thiếp đi.

Thật ra tình huống như thế này rất ít, đa số thời điểm Ôn Đình rất an phận biết điều, mặt ngoài cậu với Cận Hàn Bách rất thân thiết, nhưng cậu sẽ không làm phiền anh quá nhiều. Những chuyện Cận Hàn Bách nói với cậu, cậu sẽ để tâm lắng nghe, nếu anh không nói, cậu cũng sẽ không hỏi.

Vào một ngày tháng năm không có gì đặc biệt, sáng sớm khi Ôn Đình thức dậy, Cận Hàn Bách đã đi rồi. Cậu sửa soạn xong rồi xuống lầu, bác Kỷ đang khiêng một giàn hoa ở bên ngoài.

Ánh mặt trời hôm nay rất dạt dào, Ôn Đình dùng tay chắn, ngẩng đầu nhìn, cảm thấy dù ánh nắng chói chang như vậy, nhưng vẫn có cảm giác bí hơi không nói ra được trong bầu không khí, có thể sẽ mưa.

Buổi chiều, trời quả nhiên bắt đầu đổ mưa.

Ôn Đình cau mày nhìn ra bên ngoài, có chút lo lắng: “Tiên sinh còn chưa về.”

Bác Kỷ muốn nói nhưng lại thôi.

Ôn Đình hỏi: “Bác làm sao vậy ạ?”

Bác Kỷ thở dài, thấp giọng nói: “... Hôm nay là ngày giỗ của ông chủ.”

Ôn Đình theo bản năng nhìn xuống xem ngày trên di động trong nháy mắt. Sau đó, cả người cậu có vẻ hơi trì độn, ngồi ngáy người trên ghế sa lông một lúc lâu.

Khi Cận Hàn Bách trở về đã là nửa đêm.

Ôn Đình không trở về phòng, ngồi yên trên ghế sa lông.

Trên người Cận Hàn Bách hơi mùi rượu, Ôn Đình ôm lấy anh, trong nháy mắt nhớ lại cái đêm bọn họ làm tình lần đầu tiên. Đêm đó, Cận Hàn Bách cũng uống thật nhiều, uống đến nỗi không tỉnh táo.

Mưa bên ngoài vẫn chưa dứt, đồm độp nện vào cửa sổ.

Cận Hàn Bách ngồi xuống ghế sa lông, anh không nói tiếng nào, con mắt ửng đỏ. Tầm mắt của anh rơi vào một điểm hư không, ánh mắt có chút đăm đăm.

Ôn Đình nắm chặt lấy tay anh, nhỏ giọng gọi anh: “Tiên sinh ơi.”

Cận Hàn Bách cũng không nhúc nhích.

Ôn Đình ngồi bên anh rất lâu, sau đó đứng dậy cuộn mình nằm xuống, gối đầu lên đùi Cận Hàn Bách, mở to đôi mắt màu nâu nhạt nhìn anh.

Cận Hàn Bách cúi đầu, tầm mắt đặt xuống trên gương mặt Ôn Đình, anh đưa tay chạm vào mi mắt của cậu. Tay anh thật lạnh, không ấm áp như ngày thường.

“Tôi chưa từng nói... Ánh mắt của cậu rất đẹp?” Anh mở miệng.

Ôn Đình nghe được giọng nói của anh, trong lòng liền đau, âm thanh của anh thô khàn, như bị trộn lẫn với

đất cát.

Ôn Đình cứ như vậy mà nằm trên đùi anh, Cận Hàn Bách nhìn đôi mắt của cậu, cậu cũng không trốn tránh ánh mắt của anh. Ôn Đình mở miệng, nhẹ giọng hỏi: “Đẹp chỗ nào?”

Cận Hàn Bách lại cười, ném ra một câu đánh vào ngực Ôn Đình: “Ánh mắt của cậu giống như Kiều Nhiên.”

Đây là lần đầu tiên Ôn Đình nghe thấy cái tên này từ miệng Cận Hàn Bách, hai chữ đột nhiên được thốt ra không chút nào phòng bị, Ôn Đình quả thật không nghĩ tới. Hơn nửa năm nay, cậu chưa từng đề cập một lần nào trước mặt Cận Hàn Bách, bỗng nhiên nghe anh chủ động nhắc đến vào giờ phút này, ngửi khí nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, khiến cho Ôn Đình ngẩn ngui không biết phải làm sao.

Hôm nay là ngày giỗ cha của Cận Hàn Bách, cha anh qua đời như thế nào, ai cũng biết rõ, vào lúc này anh lại nhắc đến người kia...

Nói không chừng trong lòng có biết bao nhiêu hận.

Ôn Đình nhắm mắt, nắm chặt tay của Cận Hàn Bách, đặt bên môi mà hôn một cái. Cậu lặp lại hai chữ kia, nhẹ giọng thì thầm: “Kiều Nhiên..”

Cậu như đang suy nghĩ, hoặc chỉ đơn giản lặp lại theo Cận Hàn Bách. Sau đó, cậu giương mắt nhìn anh, hỏi: “Đó là một người thế nào?”

Vấn đề này giống như đang tra hỏi anh.

“Cậu ấy...” Cận Hàn Bách nghiêng đầu suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật lâu.

Cuối cùng, anh rốt cuộc không đưa ra đáp án, chỉ biến thành một tiếng cười nhợt nhạt nhẹ nhàng, treo lên khoé miệng nhưng không thấy trong ánh mắt.

15. Chương 15

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên là người như thế nào?

Cậu hai mươi bốn, trẻ tuổi, đẹp trai, hoạt bát. Mọi cử chỉ nhanh nhẹn khéo léo, là một quý ông mới trở về từ Anh quốc.

Cận Hàn Bách từ lần đầu tiên gặp cậu đã thương, cũng không muốn kiềm nén tình cảm của chính mình, thích liền bắt đầu theo đuổi. Khi đó, Cận thiếu gia chưa từng theo đuổi người nào, muốn theo đuổi tiểu công tử của Kiều gia cũng không biết cách làm thế nào cho phải.

Trong ánh mắt của anh không giấu được tình ý, Phương Sính phong lưu quen rồi, ánh mắt kia của Cận Hàn Bách căn bản thế không giấu được anh ta. Phương Sính hỏi anh: “Người anh em như thế nào, ông...”

Cận Hàn Bách lúc đó chỉ cười cười không lên tiếng. Bên trong nụ cười kia hàm chứa sự thoả hiệp đối với tình cảm, cùng với sự thẳng thắn không muốn phủ nhận sau khi bị người khác đâm thủng tâm tư.

Phương Sính khuyên anh: “Ông nên nghe tôi, đừng có làm bừa, tuy rằng Tiểu Kiều luôn luôn ở nước ngoài, nhưng cậu ấy cũng là người của Kiều gia. Cận gia của ông với Kiều gia mặt ngoài hoà khí, ông rõ ràng hơn tôi. Ông với cậu ta thân thiết, chơi đùa cái gì cũng không có vấn đề. Nhưng nếu ông muốn ra tay bắt cóc tiểu thiếu gia nhà người ta, Kiều gia có thể dễ yên? Nếu cậu ấy là con gái, vậy thì anh em tôi đây sẽ không nhiều lời, ông thích ai tôi đều giúp ông.”

Cận Hàn Bách nhìn thẳng Phương Sính, một điểm do dự cũng không có, anh chỉ nói một câu: “Tôi nhất định phải theo đuổi được cậu ấy.”

Khi đó Phương Sính tỉ mỉ quan sát nét mặt của anh, thấy anh thật sự kiên định, chỉ có thể thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu rồi cười: “Lần đầu tiên tôi nghe thấy ông nói câu này, mẹ nó ông khùng vừa thôi...”

Cận Hàn Bách đã đâm lao, Phương Sính đâu thể nào không giúp anh.

Phương Sính hẹn Kiều Nhiên đi ra ngoài chơi, Cận thiếu gia dù bận rộn cỡ nào cũng sẽ dành thời gian tham gia. Kiều Nhiên ở Anh nhiều năm, chơi cái gì cũng không ngại. Chỉ có Cận Hàn Bách, bình thường rất ít chơi đùa, nhìn có vẻ lạc lõng khi đi cùng Phương Sính bọn họ. Phương Sính tình cờ chọc ghẹo anh, nói anh cứng nhắc vô vị, Cận Hàn Bách cũng không nói gì. Trái lại Kiều Nhiên sẽ vì anh ra mặt, thay anh đáp trả.

“Cậu Ba, anh giỏi hơn người ta sao?” Kiều Nhiên ngồi bên cạnh Cận Hàn Bách, khẽ nhếch cằm nói với Phương Sính, “Nếu không anh cũng nên lập nghiệp đi? Sản nghiệp của Phương gia lớn như thế, anh cũng nên giúp đỡ... mấy ông anh của anh đi chứ?”

“Chắc, cậu quen biết ai trước vậy hả Tiểu Kiều Kiều?” Phương Sính cố ý dùng ánh mắt ám muội quét qua quét lại trên người cả hai, hỏi Kiều Nhiên, “Cậu che chở cho anh ta làm gì? Cậu thấy anh ta không đáp trả thì cho rằng anh ta hiền lành sao? Đây là một tên hay ăn tươi nuốt sống đấy, anh đây không biết đã ăn bao nhiêu thiệt thòi của anh ta ở sau lưng rồi.”

“Tôi thích quẩn nhiễu như vậy đấy,” Kiều Nhiên kéo cánh tay Cận Hàn Bách, không cho anh nói với Phương Sính, “Tôi thấy anh cứ chọc anh ấy, anh cũng biết là anh ấy không thích nói chuyện, tính ra thì anh nói nhiều hơn đó, cậu Ba.”

Tay của Kiều Nhiên nắm lấy cánh tay của Cận Hàn Bách, ngón tay của cậu đặt trên lớp áo khoác sẫm màu

của anh, nhìn có vẻ đặc biệt trắng trẻo. Cậu kể đầu vào một chút, nói nhỏ: “Cận Hàn Bách này, vừa nãy tôi mới bỏ một thìa muối vào ly nước của anh...”

Cận Hàn Bách cười lên, cánh tay được cậu nắm lấy nổi lên một trận tê dại, dây thần kinh truyền từng đợt vào đại não, cảm thấy thiếu gia trước mặt mình là toàn bộ những gì tốt đẹp nhất trên thế giới.

Phương Sính cầm ly nước lên uống một hớp, nuốt xong mới cảm giác có gì đó không đúng, nhưng không phun ra được, “Ồ... Đệt! Cái quỷ ma gì?”

Kiều Nhiên đang quay đầu nói gì đó cùng Cận Hàn Bách, cười đến đặc biệt ngọt ngào.

Phương Sính nghiêng đầu, mặt đầy nghi ngờ muốn nhìn Kiều Nhiên, nhưng lại bị Cận Hàn Bách vô tình hay cố ý ngăn cản tầm mắt, vóc người của Kiều Nhiên nhỏ hơn Cận Hàn Bách một số, được bờ vai rộng lớn của anh che kín. Cậu chớp mắt với Cận Hàn Bách ở góc độ mà tầm mắt Phương Sính không nhìn thấy được, cười híp mắt nói: “Tôi giúp anh trừng trị anh ta rồi nhé.”

Cận Hàn Bách chỉ cảm thấy tâm mình muốn hoá thành nước.

Có Phương Sính làm trung gian liên hệ, Kiều Nhiên và Cận Hàn Bách dần dần thân quen là chuyện đương nhiên. Lần như nhất Kiều Nhiên gọi điện thoại cho Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách nhìn màn hình mà không thể tin được. Lúc đó thư ký đang đứng đọc lịch trình trước bàn làm việc của anh, Cận Hàn Bách giờ tay cắt ngang: “Chờ chút.”

Sau đó Cận Hàn Bách đứng lên đi tới bên cửa sổ, mới nhấn phím nhận điện thoại.

Giọng nói của anh có hơi căng thẳng đến ngay cả anh cũng không ý thức được, anh thở thật nhẹ nói: “Alo?”

Kiều Nhiên hai giây sau mới lên tiếng, mở miệng là một tiếng thở dài: “Tôi không phải nói chứ... Giọng của anh nghe êm tai quá đi.”

Cận Hàn Bách cười lên ở đầu bên này điện thoại, Kiều Nhiên tiếp tục nói: “Cận thiếu gia biết tôi là ai không?”

“Biết.”

Trong âm thanh của Kiều Nhiên có ý cười ngọt ngào lúc nói chuyện thường ngày: “Vậy anh đoán xem tôi là ai nào.”

Cận Hàn Bách trầm giọng nói: “Kiều Nhiên.”

“Ồ, đúng là anh vẫn biết,” Kiều Nhiên không biết đang làm gì, giọng nói có hơi ngập ngừng, “Tôi gọi điện thoại cho anh là muốn hỏi xem tuần này Cận thiếu gia có chút thời gian rảnh hay không?”

Cận Hàn Bách liếc mắt nhìn tờ giấy kín lịch trình mà thư ký vừa đặt lên bàn của anh, trả lời: “Có, làm sao vậy?”

“Tôi có hai cái vé nghe hoà nhạc, không tìm được ai đi cùng.” Âm thanh của tiểu thiếu gia còn có chút tủi, “Nghĩ tới nghĩ lui mãi mới quyết định gọi điện cho anh thử xem, biết đâu anh lại đồng ý.”

Cận Hàn Bách dường như không có chút do dự: “Được.”

Anh đồng ý quá nhanh, khiến Kiều Nhiên không biết trả lời làm sao. Bên kia điện thoại trầm mặc, Cận Hàn Bách lặp lại một lần nữa: “Có thể. Cậu nhấn địa điểm thời gian cho tôi đi, cần tôi tới đón cậu không?”

Kiều Nhiên vừa “Ừm” vừa nói: “Anh có thể đón tôi thì không có gì tuyệt bằng.”

Sau khi cúp điện thoại, Cận Hàn Bách nhận được tin nhắn của cậu, đằng sau thời gian địa điểm là một biểu cảm mặt cười, cùng một câu: “Cảm ơn anh đã đồng ý đi cùng tôi nhé.”

Cận Hàn Bách dùng ngón tay xoa màn hình, làm sao anh có thể không muốn chứ.

Buổi hoà nhạc không ở trong thành phố, phải lái xe đến Lâm thị khoảng hai tiếng. Cận Hàn Bách đi tới căn hộ nhỏ của Kiều Nhiên đón người, Kiều Nhiên mặc một bộ âu phục màu trắng nhàn nhã. Bình thường cậu hay ăn mặc theo phong cách Anh quốc một chút, nếu như vào các dịp trang trọng cần mặc âu phục, cậu đều thích mặc màu trắng, màu sắc tối nhất cũng chỉ là màu xám nhạt.

Cận Hàn Bách chưa từng thấy ai mặc âu phục trắng đẹp dễ một cách tự nhiên đến vậy.

“Cận thiếu gia, chào buổi trưa,” Kiều Nhiên cười cong mắt, rất vui vẻ, “Tôi nhất định đã làm mất thời gian của anh rồi.”

“Không có,” Cận Hàn Bách cười với cậu, “Dù sao ngày hôm nay tôi cũng rảnh.”

“Anh bận rộn như vậy, làm sao có thể nhàn rỗi chứ,” Kiều Nhiên cởi áo khoác âu phục đặt lên ghế sau, điều chỉnh ghế dựa một chút, “Tôi nghe Phương Sính nói tuần trước anh vừa mới đi công tác về.”

“Không có gì, cũng không bận rộn như vậy.” Cận Hàn Bách cầm cái hộp từ ghế sau đưa cho cậu, “Trên đường sẵn tiện mua, có thể cậu sẽ thích ăn.”

Kiều Nhiên nhìn cái hộp, hơi kinh ngạc: “Anh phải xếp hàng bao lâu...”

Cận Hàn Bách cười cười, không lên tiếng.

Buổi hoà nhạc ngày hôm đó, kỳ thực Cận Hàn Bách nghe xong cũng không nhớ mình đã nghe những gì, tâm tư của anh đặt hết lên người Kiều Nhiên trong suốt buổi biểu diễn. Càng là một người bình thường không động tình, một khi động tâm lên thì càng không thể khống chế.

Sau buổi hoà nhạc, mối quan hệ của hai người càng thân thiết hơn một chút. Kiều Nhiên thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho Cận Hàn Bách, hẹn anh đi chơi, thậm chí cũng sẽ trực tiếp đến công ty tìm anh. Cận Hàn Bách đối với Kiều Nhiên rất tốt, là kiểu có chút mập mờ trong mắt của Phương Sính.

“Ông nên kiềm chế một chút đi người anh em,” Phương Sính cũng mệt tâm vì Cận Hàn Bách, “Ánh mắt của ông quá rõ ràng, ông còn như vậy sẽ doạ sợ con nhà người ta đấy.”

“Rất đáng sợ à?” Cận Hàn Bách hơi nghi ngờ, “Tôi biểu hiện rất rõ ràng sao?”

“Cái này không rõ thì cái gì rõ. Tôi đoán bây giờ ngoại trừ Tiểu Kiều ra, người khác ít nhiều gì cũng nhìn ra được ông có ý với cậu ta, mà cậu ngốc kia chỉ coi ông như bạn chơi cùng.”

Phương Sính cũng bái phục cái tên có tình sử bằng số không như Cận Hàn Bách, hoàn toàn đầu gối trong mấy chuyện này, “Ông phải tin tôi, anh em với nhau, sẽ không hại ông đâu.”

Nét mặt của Phương Sính thật sự rất nghiêm túc, Cận Hàn Bách cũng làm theo lời anh ta.

Anh không chủ động liên lạc với Kiều Nhiên, thời điểm cậu gọi điện thoại tới, anh cũng chỉ nhận hai cuộc. Kỳ thực Cận Hàn Bách nhanh chóng hối hận rồi, anh căn bản không kiên trì được. Người mình thích chủ động liên lạc, Cận Hàn Bách làm sao nhịn được không nhận.

Lúc anh nhận điện thoại, thanh âm của Kiều Nhiên nghe không có tinh thần như trước, có chút rầu rĩ: “Anh rốt cuộc cũng để ý đến em rồi?”

Trái tim Cận Hàn Bách bỗng chốc như bị điện giật, anh thấy hối hận trong nháy mắt, nhẹ giọng nói vào điện thoại: “Mấy ngày có chút bận bịu, làm sao vậy Tiểu Kiều?”

Giọng nói ôn nhu của Cận Hàn Bách sẽ khiến người khác không chống đỡ được, Kiều Nhiên vừa nghe thấy ngữ khí nói chuyện này của anh, bất giác thanh âm trở nên mềm mại. Nhưng đột nhiên đang yên lành lại bị anh lạnh nhạt mấy ngày, thiếu gia vẫn có chút buồn rầu không vui. Cậu nghiêng đầu kẹp điện thoại trên vai, nhỏ giọng hỏi: “Cận Hàn Bách, anh giận em sao?”

“Không thể nào.” Kiều Nhiên nói như vậy với anh, mặc kệ Phương Sính đã nói cái gì, Cận Hàn Bách cũng quên sạch, anh cầm điện thoại nhẹ nhàng dỗ cậu: “Chỉ là có chút bận rộn, hiện tại đang hết bận, sao em lại nói thế.”

“Bản thân em có hơi thiếu suy nghĩ, nhiều khi nói chuyện sẽ không dùng não, nếu như em có lỡ nói gì đó khiến anh không vui thì anh cứ nói thẳng cho em biết nhé, không thôi chính em sẽ không nghĩ ra được.” Kiều Nhiên nghiêm túc nói: “Kỳ thực, anh thật sự bận rộn hay không muốn để ý tới em, em có thể cảm giác được.”

Cận Hàn Bách thăm mắng Phương Sính vài lần trong lòng. Sống nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có loại tâm tình này, nghe những lời tự nhủ buồn bã của Kiều Nhiên, Cận Hàn Bách miệng vụng không biết làm sao để an ủi cậu, chỉ có thể đi trách Phương Sính đã đề xuất ra cái chiêu rách nát như thế.

Giữa hai người lúc đó, vẫn luôn là Kiều Nhiên nói nhiều, Cận Hàn Bách nói ít. Một khi Kiều Nhiên ngừng nói, cả hai sẽ đều trầm mặc. Sau đó, ai cũng không nói tiếng nào, điện thoại kề sát bên tai, nhưng bầu không khí không cảm thấy ngưng ngừng.

Ngày đó, Cận Hàn Bách yên lặng nghe xong tiếng hít thở của Kiều Nhiên, trước khi cúp điện thoại, anh nghe thấy cậu nói: “Cận Hàn Bách... Kỳ thực, em thật sự... Cũng thích anh.”

Một câu nói đơn giản, phối hợp với ngữ điệu ngoan ngoãn tui tui của Kiều Nhiên, Cận Hàn Bách lập tức hiểu tại sao có người lại nói, yêu thích một người có thể sẽ hận không được chết vì người đó.

Editor lảm nhảm: Theo mình thì Kiều Nhiên nói thích theo kiểu bạn bè thân mật thôi, nhưng mà vì hai người đang trong giai đoạn mập mờ thả thính nên mình xin phép đổi xưng hô luôn.

16. Chương 16

Edit: Mr.Downer

Lần thứ nhất Kiều Nhiên đến Cận gia làm khách, là vào ngày tổ chức sinh nhật cho Cận Trí Duy, cha của Cận Hàn Bách. Kiều Nhiên mang theo quà sinh nhật, đi đến Cận gia cùng Phương Sính.

Cậu về nước không bao lâu, đây cũng là lần đầu tiên đến Cận gia, có rất nhiều người cậu không quen biết. Kết quả, lần đầu tiên đến thăm rất náo nhiệt.

Cậu cùng Phương Sính dừng xe ở trước tiền viện, chưa đi tới cửa thì gặp một vị trưởng bối, Phương Sính cười với người đó, gọi một tiếng “Chú Cận”.

Kiều Nhiên không cần đoán cũng biết người này là cha của Cận Hàn Bách, bởi vì... trông thật sự giống nhau, nhìn ông ta giống như là đang nhìn thấy Cận Hàn Bách của ba mươi năm sau. Phương Sính nói với Kiều Nhiên: “Tiểu Kiều, chào chú Cận đi.”

Kiều Nhiên gật đầu với người trước mắt, cười nói: “Chào chú Cận, cháu là Kiều Nhiên.”

Đối phương gật đầu, cười thân thiện với cậu. Nếu trên tay cầm hộp quà, Kiều Nhiên sớm chút nữa đã chúc mừng sinh nhật.

Sau khi người kia rời đi, Kiều Nhiên nói với Phương Sính: “Hoá ra Cận Hàn Bách trông giống cha anh ấy như vậy...”

Phương Sính cười ha ha lên, nói với cậu: “May là hồi nãy cậu không nói nhiều, cậu mà chúc mừng sinh nhật một cái là sẽ rất lúng túng đó Tiểu Kiều Kiều. Đây không phải là cha của Cận Hàn Bách, mà là chú Hai của anh ta.”

Kiều Nhiên hơi kinh ngạc, giống nhau như thế, vậy mà không phải là cha anh.

Kỳ thực, mấy anh em nhà Cận gia nhìn cũng có nét giống nhau, vì thế Cận Hàn Bách có giống chú Hai của anh cũng không có gì kỳ quái.

Kiều Nhiên ngoan ngoãn đáng yêu, trưởng bối Cận gia rất thích cậu, trước khi Kiều Nhiên ra về còn dặn cậu rảnh rỗi tới chơi. Kiều Nhiên cười híp mắt nhìn Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách cũng nói với cậu: “Thường xuyên đến chơi.”

Lúc này, Kiều Nhiên cùng Cận Hàn Bách đã rất thân thiết, hai người thường đi với nhau mỗi khi rảnh rỗi. Yêu thích của Cận Hàn Bách dành cho cậu không thiếu một phân, trái lại tiếp xúc càng nhiều, yêu thích trong lòng kia càng tăng nhanh từng ngày.

Với thân phận của Cận Hàn Bách, có bao nhiêu thiên kim nhà khác muốn liên hôn cùng anh, nhưng cũng không thiếu người không hề nhìn đến thân phận của anh, chỉ đơn giản là thích anh.

Ví dụ như đại tiểu thư của Phiền gia, cũng coi như là thanh mai của Cận Hàn Bách.

Tiệc mừng thọ của cụ ông Phiền gia, tiểu bối của mỗi nhà đều tới dự. Phiền Đồng, thiên kim của Phiền gia, đã đứng trước mặt mọi người mà cầu hôn Cận Hàn Bách.

Thật ra lúc Phiền Đồng mới vừa đứng lên nói chuyện, Cận Hàn Bách cũng không để ý tới, khi đó anh đang nhỏ giọng trò chuyện cùng Kiều Nhiên, cậu híp mắt cười kể cho anh nghe chuyện xấu vừa nãy của Phương Sính, trong mắt Cận Hàn Bách chứa đựng ý cười lắng nghe.

Mãi đến khi tất cả tầm mắt rơi lên người bọn họ, lúc này Cận Hàn Bách mới cảm thấy không đúng. Anh ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với hai mắt của Phiền Đồng. Cận Hàn Bách quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi Phương Sính.

Phương Sính một mặt suy nghĩ, âm thanh không lớn không nhỏ nói: “Đồng Đồng vừa cầu hôn ông đấy.”

Tầm mắt của Cận Hàn Bách lần thứ hai đối diện với Phiên Đồng, thiên kim xinh đẹp cởi mở của Phiên gia hơi giương cằm lên, lớn tiếng hỏi anh: “Cận Hàn Bách, em cảm thấy em rất xứng với anh, anh dám cưới em không?”

Kiều Nhiên còn chưa nói hết lời ban nãy, lúc này cũng ngậm miệng, nhìn Phiên Đồng đứng phía trước, lại nhìn Cận Hàn Bách.

Có khoảng chừng một trăm người ở trong phòng, tất cả ánh mắt rơi lên người Cận Hàn Bách.

Đây là lần đầu tiên Cận Hàn Bách bị người ta hỏi như vậy, hơn nữa lại vào tình huống này. Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông cụ Phiên gia, Cận Hàn Bách dù thế nào cũng không thể làm mất mặt mũi của Phiên Đồng. Nhưng chuyện cầu hôn này cũng thật đột ngột, một chút xíu phòng bị anh cũng không có.

Anh căn bản không có cách nào đáp lời, cự tuyệt chính là nói Phiên Đồng không xứng đáng với mình, nhưng nói những câu ba hoa chích choè, cũng không phải là phong cách làm việc của Cận Hàn Bách.

Kiều Nhiên mím môi nhìn anh, Cận Hàn Bách vuốt măng sét tay áo, đứng lên. Anh nhân tiện cầm lấy một cành hồng từ trong bình hoa, lưỡng lưỡng đi về phía Phiên Đồng.

Trên mặt Phiên Đồng mang theo tươi cười, không chút nào e sợ ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn mình, một thân váy đỏ chấm đất, tóc đen xoã xuống vai, cười lên đến rục rở động lòng, trông rất tuyệt sắc.

Thời điểm Cận Hàn Bách đi tới bên cạnh cô, ai cũng muốn cảm thán ở trong lòng một câu, hai người này đúng là trời sinh một đôi.

Cận Hàn Bách xoay người, đưa cành hoa cho cô.

Cách mấy giây, Phiên Đồng mới đưa tay nhận lấy, bàn tay cầm hoa của cô bỗng chốc lay động trước mắt. Cận Hàn Bách ôm Phiên Đồng vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn lên má cô. Như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào đã tách ra.

Bốn phía chợt nổi lên tiếng reo hò trong nháy mắt, những người trẻ tự nhiên xem đây là chuyện vui không chê chuyện lớn. Giữa đám đông huyền ảo, Phương Sính nhìn về phía Kiêu Nhiên, cậu không ồn ào theo, chỉ cúi đầu bỏ một miếng salad vào miệng.

Đêm đó, Cận Hàn Bách bị rót rượu không nhẹ, mọi người đều trêu chọc anh cùng Phiên Đồng. Cận Hàn Bách uống không ít, cũng không nói nhiều.

Kiều Nhiên đã sớm rời đi, cậu bước đến kính chén rượu, chào cụ ông của Phiên gia.

Cận Hàn Bách trò chuyện cùng Phiên Đồng ở sân sau một lúc, khi trở lại, Kiêu Nhiên đã về rồi. Anh nhìn

Phương Sính, Phương Sính chỉ nhún vai với anh một cái.

Nửa đêm Cận Hàn Bách mới về đến nhà, sau khi tắm xong, anh rút cuộc vẫn không nhìn được, bèn gọi điện thoại cho Kiều Nhiên.

Âm thanh khi nhận điện thoại của Kiều Nhiên nghe có hơi mơ hồ, tốc độ nói chuyện cũng chậm nửa nhịp.

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Ngủ?”

“Ừm...” Kiều Nhiên chậm rãi đáp, “Làm sao muộn như vậy lại gọi điện thoại...”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi em đã về đến nhà chưa, buổi tối không nhìn thấy em.”

“À, em về đến nhà rồi.” Kiều Nhiên có lẽ còn đang ngái ngủ, nói chuyện rầm rì nghe như không mở miệng nói, “Em có hơi mệt nên về ngủ sớm.”

Âm thanh nói chuyện của Kiều Nhiên nghe mềm nhũn như vậy, Cận Hàn Bách không nhìn được hiện lên ý cười nơi khoé mắt. Anh lẽ ra nên để Kiều Nhiên đi ngủ, nhưng tâm tư lại không muốn cúp điện thoại.

“Anh không mệt sao...” Kiều Nhiên lâu bầu hỏi anh, “Em thấy buổi tối anh uống không ít, uống trà giải rượu hả...”

Mỗi âm đuôi cuối câu cũng không được nói ra trọn vẹn, nghe câu được câu mất. Cận Hàn Bách có thể tưởng tượng, ở đầu bên kia điện thoại, Kiều Nhiên nằm nhoài trên giường, mắt nhắm mắt mở, vô cùng không tỉnh nguyện tán gẫu với anh. Kiều Nhiên như vậy khiến cho trái tim của Cận Hàn Bách dao động giữa đêm khuya an tĩnh.

Cận Hàn Bách một câu hai câu trò chuyện với cậu, Kiều Nhiên nói nói rồi ngủ thiếp đi, đến khi Cận Hàn Bách hỏi lại chút gì mới mơ mơ màng màng đáp một hai tiếng. Cậu thật sự rất buồn ngủ, có lúc hỏi một đằng trả lời một nẻo, hoàn toàn không biết Cận Hàn Bách nói cái gì. Nhưng mà cậu không chủ động nói muốn cúp điện thoại.

Cuối cùng Cận Hàn Bách vẫn không nỡ, bên kia là tiếng lẩm bầm của Kiều Nhiên, tuy rằng Cận Hàn Bách cảm thấy thật đáng yêu khiến người thích trong lòng, nhưng đến cùng vẫn thương cậu không được ngủ.

“Em ngủ đi, mơ đẹp.” Mãi Cận Hàn Bách kề sát điện thoại một hồi.

“Ừm...” Kiều Nhiên trả lời một tiếng, sau đó không thấy động tĩnh, qua năm giây sau mới nói tiếp, “Ừm... Anh cũng đi ngủ sớm một chút...”

Hơi thở của cậu phà vào điện thoại, kích thích đâm vào tai của Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách nghe âm thanh như thế, giống như Kiều Nhiên đang trực tiếp thở dốc vào lồng ngực của anh, ấm áp nóng ướt.

Cận Hàn Bách đợi một lát không nghe thấy Kiều Nhiên nói tiếp, đang muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy Kiều Nhiên lên tiếng: “Ừ, Cận Hàn Bách... Em vẫn chưa chúc mừng anh, anh chừng nào sẽ lấy cô ấy... Em không biết...”

Không biết là do Kiều Nhiên quá mệt hay là do Cận Hàn Bách nghĩ nhiều, anh cảm thấy nghe được chút ý tứ tử thân từ bên trong hai câu nói này.

“Cô ấy thật sự đẹp...” Âm thanh của Kiều Nhiên nghe có vẻ tỉnh táo một ít khi nói tới đây, chỉ ít không rời rạc, “Thật sự rất đẹp, có thể xứng đôi với anh.”

Nhớ tới chuyện Phiên Đồng cầu hôn buổi tối, Cận Hàn Bách chỉ thấy đau đầu, anh thấp giọng giải thích: “Anh sẽ không lấy cô ấy, anh cũng không có biết chuyện này...”

“Ai, cô ấy rất tốt,” Kiều Nhiên hình như trở mình ở bên kia điện thoại, nói với Cận Hàn Bách, “Nếu như anh thích cô ấy... ừ cũng rất tốt.”

Cận Hàn Bách cắt ngang cậu: “Anh không thích cô ấy.”

“Vậy anh thích ai?”

Anh thích ai? Cận Hàn Bách gần như buột miệng nói ra, nhưng tốt xấu vẫn nhịn được, sợ dọa đến thiếu gia đang buồn ngủ ở đầu bên kia. Anh mỉm cười, ngón tay vuốt ve điện thoại di động, không trả lời câu hỏi này của cậu.

Thực ra hai người bây giờ đang ở trong trạng thái rất mập mờ, chỉ là tự bản thân không biết. Nửa đêm không ngủ mà tâm sự qua điện thoại, giữa anh em tốt thường sẽ không tới mức độ này.

Có lúc Kiều Nhiên sẽ mang theo cơm trưa đến văn phòng của Cận Hàn Bách, bây giờ Kiều Nhiên như xe chạy quen đường khi bước vào công ty của anh.

“Hi, Cận thiếu gia.” Kiều Nhiên đẩy khe cửa, ló đầu vào.

Cận Hàn Bách ngẩng đầu nhìn cậu, vẫy tay: “Vào đi.”

“Anh ăn cơm chưa?” Kiều Nhiên bước vào, lắc túi trong tay, “Em nhờ dì giúp việc làm rất nhiều món, đưa tới cho anh ăn, biểu hiện như vậy có thể đổi lấy hai tiếng cùng chơi bóng chày vào cuối tuần chứ, anh thấy thế nào hả sếp Cận?”

Cận Hàn Bách không ngừng được cười, đi tới nhận đồ ăn trong tay cậu, “Có thể.”

Kiều Nhiên cười híp mắt, đôi mắt của cậu rất sáng, như có vụn sao nhỏ bên trong khi cười.

Cận Hàn Bách thật sự không biết đánh bóng chày, trước đây vì muốn kéo gần quan hệ với Kiều Nhiên nên mới cố ý đi học, nhưng trình độ cũng chỉ là người mới nhập môn.

Hôm đó, bọn họ tùy tiện tìm vài người ở câu lạc bộ cùng chơi một trận, Kiều Nhiên mang mũ bóng chày, áo tay ngắn quần cộc, phía dưới quần đùi lộ ra đôi chân vừa thẳng vừa dài. Cận Hàn Bách có phần bị phân tâm, ngay lập tức bị quả bóng chày đập vô mặt.

Kiều Nhiên vội vàng quăng cây gậy xuống, chạy tới bới mắt Cận Hàn Bách ra nhìn.

Thật ra bị bóng đập vào mặt trên sân bóng, việc này cũng không tính là gì, hơn nữa cũng do Cận Hàn Bách hơi kém, nếu là người khác thì sẽ né ra. Kiều Nhiên tức giận trong lòng không biết chém ai, chỉ có thể cau mày, một mặt không cam lòng.

Cận Hàn Bách cười, nói với cậu: “Được rồi, không sao mà, đừng khó chịu.”

“Ừm.” Kiều Nhiên gật đầu đáp ứng, nhưng vẻ mặt không thay đổi một tí nào.

Cận Hàn Bách nhìn cậu, đúng lúc Kiều Nhiên cũng đang nhìn vào mắt anh. Cận Hàn Bách nhìn thấy chính mình trong mắt cậu, một đôi mắt to tràn đầy lo lắng ở bên trong.

Cận Hàn Bách đột nhiên cảm thấy bị bóng đập cũng thật đáng giá.

Có điều tác dụng chậm của lần bị đập này vẫn rất mạnh, đêm đó, mặt Cận Hàn Bách sưng lên, hơn nữa còn bị bầm tím một mảng.

Cận thiếu gia có khi nào thương như thế, thời điểm Kiều Nhiên gặp lại anh, con mắt cậu bỗng đỏ lên. Cậu đứng cách Cận Hàn Bách chỉ khoảng một bước chân, gần như kề sát anh. Tay cậu cẩn thận chạm lên mặt Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách hơi nhú mày, cười hỏi: “Càng xấu trai hơn chứ?”

Kiều Nhiên lắc đầu, nét mặt thành thật: “Anh rất đẹp trai.”

17. Chương 17

Edit: Mr.Downer

Thực ra lúc đầu Phương Sính cũng không ủng hộ chuyện Cận Hàn Bách thích Kiều Nhiên, anh ta cho rằng chuyện này quả thật hồ đồ. Tuy rằng Kiều Nhiên ở Anh quốc nhiều năm, không đến nỗi không thể tiếp thu chuyện như vậy, nhưng nếu hai vị công tử của Cận gia và Kiều gia thật sự ở bên nhau, vậy cũng rất kinh hãi thế tục.

Nhưng tâm tư của Cận Hàn Bách kiên định như một trong mấy tháng qua, một tia dao động cũng chưa từng có, thời gian dài như thế khiến Phương Sính cũng nghiêm túc theo.

Phương Sính giúp Cận Hàn Bách thăm dò ám chỉ, lúc nói dõng hỏi Kiều Nhiên: “Ừầy Tiểu Kiều, lâu như thế rồi cũng không thấy cậu có hứng thú với em gái nào, cậu thật sự không động tâm hả, hay là thích nhưng ngại nói ra?”

Kiều Nhiên lắc đầu một cái, một mặt bình tĩnh: “Không muốn trả lời câu hỏi tào lao của anh.”

“Tâm sự chút đi.” Phương Sính huých huých bả vai cậu, “Anh đây giúp cậu.”

“Không cần, thật sự không cần.” Kiều Nhiên nâng cốc trà sữa từ từ uống, liếc nhìn Phương Sính một chút, “Người tôi thích dĩ nhiên phải để tự tôi ra tay.”

Phương Sính nhướn mày, “Ồ, thế hoá ra có thật à?”

Phương Sính đương nhiên phải tường thuật việc này lại cho Cận Hàn Bách, trải qua một hồi truyền đạt, vào tai Cận Hàn Bách đã thành Kiều Nhiên muốn theo đuổi một em gái nào đó. Cận Hàn Bách vốn không tin, bởi vì hai người rất thân thiết, anh chưa từng nghe thấy Kiều Nhiên đề cập tới.

Thế nhưng vào một hôm hai người đi câu cá, lúc Kiều Nhiên nhận điện thoại, âm thanh kia quả thật ôn nhu như muốn hoá thành nước, dùng tiếng Anh ngọt ngào dỗ dành, gọi “bảo bối, cục cưng” không ngừng trong suốt cuộc gọi.

Cận Hàn Bách chuyển cần câu trong tay, nét mặt không thay đổi nhìn mặt hồ, nhưng trong lòng đã sớm dậy sóng lớn mãnh liệt.

Kiều Nhiên cúp điện thoại, quay đầu lại thì phát hiện Cận Hàn Bách đã rời khỏi chỗ ngồi từ lúc nào. Cậu tìm tìm xung quanh, nhưng không nhìn thấy người đâu. Qua mấy phút sau anh mới trở về, Kiều Nhiên ngắc gáy hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Cận Hàn Bách nhàn nhạt đáp: “Đi vệ sinh.”

Anh không hỏi Kiều Nhiên nhận điện thoại của ai, giống như vừa này không nghe thấy gì cả. Kiều Nhiên vẫn như thường ngày, cười tươi thật vui vẻ khi nói chuyện với Cận Hàn Bách.

Trong lòng Cận Hàn Bách đang sào nhạo chuyện ban này, đầu còn tâm trạng nói nhiều. Tâm tư Kiều Nhiên mềm mại nhạy cảm, Cận Hàn Bách vốn ít nói, vào lúc này lại càng ít nói hơn, Kiều Nhiên không thể không cảm giác được.

Cả hai đã hẹn nhau sẽ đến một nhà hàng dùng bữa vào buổi tối, Kiều Nhiên bị Cận Hàn Bách lạnh nhạt từ trưa đến chiều, lúc sau nói chuyện cũng không còn vui vẻ như lúc đầu. Cậu rũ khoé miệng, mắt nhìn phía trước, nói: “Cận Hàn Bách, em dối.”

“Ừ,” Cận Hàn Bách gật đầu, “Đi ăn cơm đi.”

Kiều Nhiên không nhìn anh, yên lặng thu cần câu, Cận Hàn Bách càng không thể chủ động mở miệng trước. Thực ra, mấy tháng nay Kiều Nhiên bị Cận Hàn Bách chiều quen rồi, thiếu gia được anh cưng đến kiêu ngạo. Không vui đều đeo trên mặt cậu vào lúc này, khoé mắt lẫn đuôi lông mày lộ ra ủ rũ trong lòng.

Nhưng Cận Hàn Bách cũng không nhìn cậu, Kiều Nhiên có chút hoảng hốt, nóng lòng muốn xoay mặt anh lại để anh nhìn mình.

Kiều Nhiên ngồi cả một buổi trưa, chân cảm thấy tê rần khi đứng dậy, cậu bất cẩn bị ngã ngửa, muốn bắt lấy cái gì đó để duy trì cân bằng nhưng không có gì cả trong tay, cái ghế đầu quá thấp.

Động tác cuối cùng trước khi ngã xuống của Kiều Nhiên là đưa tay về phía Cận Hàn Bách, ánh mắt chăm chú nhìn anh, mong anh kéo mình lại. Nhưng mãi đến khi cái mông của Kiều Nhiên đo đất thì Cận Hàn Bách mới một mặt kinh ngạc nhìn sang, cũng không biết Kiều Nhiên có phải bị té đau quá hay không mà con mắt có chút đỏ.

Cận Hàn Bách nhanh đi tới, ngồi xổm xuống, đưa tay dìu cậu: “Sao thế? Làm sao lại bị té?”

Kiều Nhiên xoa xoa cái đùi phải còn đang tê tê, không nắm lấy tay anh, giọng nói khi mở miệng có chút không ổn: “Bị ngã đó! Còn có thể làm sao bị té, em tê chân bị ngã thôi!”

Dưới cái nhìn của Cận Hàn Bách, Kiều Nhiên chợt lộ ra một chút tuy hứng cũng rất đáng yêu, anh cười hỏi, “Có bị đập chỗ nào không? Có đau không?”

“Đau.” Kiều Nhiên cúi đầu, vô cùng đáng thương.

“Đau ở đâu?” Cận Hàn Bách nhìn Kiều Nhiên từ trên xuống dưới, vỗ vỗ chân cậu, “Bị đập vào ghế?”

“Đau mông...” Kiều Nhiên ngẩng đầu, hai mắt hơi rưng nước mắt nhìn Cận Hàn Bách, “Sao hồi này anh

không nhìn em?”

Dáng vẻ này của cậu thật sự là một đòn tấn công dữ dội với Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách thích cậu đến mức tim đập phát đau. Anh xoa xoa mái tóc của Kiều Nhiên, cũng không muốn nói cái gì, chỉ trực tiếp xin lỗi: “Anh sai rồi, mới vừa rồi anh không để ý.”

Kiều Nhiên hút hút mũi, đưa hai tay ra để Cận Hàn Bách kéo cậu dậy.

Oan ức qua đi, Kiều Nhiên lại ngoan ngoãn, ngồi yên rụt vai trong xe, uống từng ngụm sữa bò. Lúc Cận Hàn Bách nghiêng đầu nhìn cậu, Kiều Nhiên cũng sẽ quay đầu nhìn anh, không nói gì cả, nhưng ánh mắt rất vô tội.

Sầu nào gì đó trong lòng Cận Hàn Bách vào lúc này cũng đều buông xuống, một Kiều Nhiên có thể lấp đầy trái tim anh, Cận Hàn Bách điều chỉnh nhiệt độ máy lạnh cao hơn một chút, nhẹ giọng nói: “Em mệt thì ngủ một chút đi.”

“Em không mệt.” Kiều Nhiên lắc đầu một cái, “Tỉnh ngủ sẽ ăn không ngon.”

Dáng vẻ ngoan ngoãn của Kiều Nhiên nhìn có phần tội nghiệp, làm cho Cận Hàn Bách thấy vô cùng mềm lòng.

Thật ra vào buổi chiều, trong lòng Kiều Nhiên có chút cuống nên không suy nghĩ được nhiều, bây giờ đã lấy lại sức, cậu sao có thể không nghĩ ra nguyên nhân Cận Hàn Bách đột nhiên không nói lời nào. Cậu len lút nhìn trộm Cận Hàn Bách mấy lần, đường nét gương mặt anh rất cường tráng, trông có vẻ hơi ác liệt. Kiều Nhiên yên lặng hút một hộp sữa bò, sau đó liếm môi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên không thấy không vui như vậy nữa.

Đêm đó, sau khi ăn cơm xong, Cận Hàn Bách đưa Kiều Nhiên về căn hộ nhỏ của cậu, xe đã dừng ở trước cửa tiểu khu, nhưng Kiều Nhiên lại không xuống xe. Tay cậu đặt trên dây an toàn, nhẹ nhàng chà chà, kêu một tiếng: “Cận Hàn Bách.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, nét mặt ôn nhu: “Hả?”

“Buổi chiều anh không vui?”

“Không,” Cận Hàn Bách dời tầm mắt đi chỗ khác, “Em nghĩ quá rồi.”

Kiều Nhiên gật đầu, giọng nói không lớn: “Rõ ràng là anh không vui, em biết. Bởi vì anh nghe thấy em nói chuyện điện thoại đúng không?”

Cận Hàn Bách có hơi kinh ngạc.

“Anh hiểu lầm rồi, gọi điện thoại cho em chính là bé gái nhà hàng xóm của em ở bên kia, ngày hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của cô bé, nói rất nhớ em.” Trong đôi mắt của Kiều Nhiên lan ra ánh sáng dịu dịu, âm thanh khi nghĩ đến thiên thần nhỏ kia cũng mềm mại hơn rất nhiều, “Bé ấy rất đáng yêu.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng trong chốc lát, chỉ lắc đầu cười cười.

Cười bản thân ngu ngốc.

Kiều Nhiên nói tiếp, cậu nhìn Cận Hàn Bách, ánh mắt rất chăm chú: “Cận Hàn Bách... Kỳ thực anh tốt với em, tình cảm... của anh, em đều cảm nhận được.”

Cận Hàn Bách quay đầu nhìn cậu, những lời này quá bất ngờ, khiến anh có chút ngây người.

Kiều Nhiên nháy mắt một cái, lại kéo kéo lỗ tai, “Em...Ai, em bây giờ còn chưa rõ lắm.. Tâm tư của anh em đều hiểu, nhưng mà em cần chút thời gian...”

Tiểu công tử luôn cởi mở thẳng thắn từ trước đến nay lại có chút thận trọng hiếm thấy vào giờ phút này, nhưng cậu vẫn luôn dừng cảm nhìn thẳng vào mắt của Cận Hàn Bách, để anh nhìn thấy sự chân thành của mình: “Em chưa bao giờ yêu đương, cũng không biết làm sao để nói chuyện luyến ái... Em bây giờ còn chưa đủ xác định tâm ý của chính mình, vì vậy em không thể qua loa trả lời anh. Nhưng mà mỗi ngày em đều cố gắng cảm thụ, anh phải tin em. Em...”

Kiều Nhiên không biết phải nói tiếp những gì, cậu sợ Cận Hàn Bách không hiểu được trái tim của cậu. Một người lạnh lợi như cậu, làm sao sẽ không biết Cận Hàn Bách thích mình? Cậu đã sớm biết rõ.

Cận Hàn Bách một câu cũng không nói, điều này làm cho trong lòng của Kiều Nhiên trùng xuống. Cậu cúi đầu an toàn, nhìn anh chăm chú một chút, hít một hơi thật sâu: “Cho em hôn anh một cái nhé...”

Cậu nói xong những lời này cũng không chờ Cận Hàn Bách đồng ý, đến gần Cận Hàn Bách mà hôn nhẹ lên trên mặt anh. Môi kề mặt vền vền chưa tới nửa giây, nhưng lại khiến hô hấp của Cận Hàn Bách ngừng lại, hoàn toàn không khoa trương, anh ngừng thở đến tận mười giây.

Mãi cho đến khi Kiều Nhiên xuống xe được một lúc, Cận Hàn Bách mới chậm rãi khôi phục, anh vẫn còn chìm đắm bên trong cảm xúc ban nãy. Cái giây phút mà môi Kiều Nhiên kề sát trên mặt anh, Cận Hàn Bách nghe thấy rõ tiếng tim mình đập kịch liệt.

Lúc đó, anh thật rất muốn bắt lấy cậu, ôm vào trong ngực, trực tiếp hôn lên miệng cậu, hôn cho đến khi hai người sắp nghẹt thở.

Nhưng Cận Hàn Bách không nỡ.

Kiều Nhiên rất tốt đẹp, cậu là khối thịt quý giá nhất trong tim của Cận Hàn Bách, ngay cả chạm thử Cận Hàn Bách cũng không nỡ.

...

Sau cái hôn nhẹ đó, hai người lâm vào thời kỳ ám muội hạnh phúc, đúng là ám muội tới trình độ nhất định. Mỗi lần Kiều Nhiên gọi “Cận Hàn Bách”, Phương Sính có thể ngửi được một mùi ngọt ngào chán ngấy, vẻ mặt dịu dàng kia khi nói chuyện của Cận Hàn Bách, Phương Sính cũng chưa từng thấy dù đã quen biết anh hơn hai mươi năm.

Hai người cũng rất hưởng thụ ám muội kiểu này, coi đây là tình thú, cũng không vội vã xác định quan hệ yêu đương.

Thời điểm sinh nhật của Kiều Nhiên, Cận Hàn Bách ra tay tặng một chiếc xe đất tiền, khiến cho những người khác có hơi khiếp sợ. Buổi tối sinh nhật đó là ngày hai mươi bảy tháng chạp, Kiều Nhiên mặc một chiếc áo khoác jacket mũ lông, ra ngoài cùng Cận Hàn Bách.

“Cảm ơn quà của sếp Cận.” Kiều Nhiên đội mũ lên, còn quàng khăn đến kín cổ, chỉ lộ ra đôi mắt cong cong, trong giọng nói mang theo ý cười, “Em rất thích.”

“Biết em sẽ thích.” Bởi vì Cận Hàn Bách trông có vẻ hung dữ, vì vậy cười lên cũng không thấy ngọt, nhưng thần sắc của anh rất ôn nhu.

“Hết sinh nhật hôm nay, em sẽ thêm một tuổi rồi, năm vừa qua rất vui vẻ.” Kiều Nhiên đang nói chuyện bỗng nhiên cúi đầu, bốc một vốc tuyết mà chơi đùa trong tay, “Được biết anh là chuyện em cảm thấy vui vẻ nhất... cũng là chuyện may mắn nhất.”

Cận Hàn Bách đưa tay cầm lấy trái cầu tuyết trong tay Kiều Nhiên, vỗ vỗ tay cậu: “Đừng chơi nữa, rất lạnh.”

Âm thanh của Kiều Nhiên dưới lớp khăn quàng cổ nghe có chút không thành tiếng, nhưng cậu cố gắng nói rõ ràng: “Cận Hàn Bách, sao anh tốt với em quá vậy?”

Khi đó, Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Em cảm thấy anh rất tốt với em?”

Kiều Nhiên gật đầu: “Ừm.”

Cận Hàn Bách lại cười, lắc đầu nói: “Còn kém xa.”

18. Chương 18

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên là người rảnh rỗi sẽ không thích ở yên một chỗ, luôn muốn ra ngoài chơi. Cận Hàn Bách sẽ không phản đối, muốn đi đâu anh đi theo đó. Cũng may lúc đấy cha anh còn chưa về hưu, tất cả trọng trách của Cận gia không đè hết lên người anh, nếu không anh muốn đi theo cũng không dành ra được thời gian.

Kiều Nhiên nói muốn đi cắm trại, Cận Hàn Bách liền chuẩn bị đồ đạc đi cùng cậu. Khi đó mùa đông còn chưa đến, Cận Hàn Bách xách lều bạt và hai cái túi ngủ, thật sự ngủ một đêm trên đỉnh núi. Đối với Cận thiếu gia mà nói, những chuyện này thật sự hoang đường.

Nhưng vào lúc hai người nằm trong túi ngủ kề bên nhau trong cùng một cái lều, Cận Hàn Bách nhìn nét mặt an tĩnh khi ngủ của Kiều Nhiên, cảm thấy mọi thứ cũng thật đáng giá. Đây là lần đầu tiên hai người qua đêm chung một chỗ, còn kèm theo một bầu trời đầy sao, cũng có cảm giác lãng mạn không diễn tả được.

Vấn đề xảy ra vào thời điểm xuống núi ngày hôm sau.

Thật ra núi này cũng không dốc, bậc thang khá hẹp. Kiều Nhiên một bên trò chuyện cùng Cận Hàn Bách, một bên đi xuống, trông rất vui vẻ. Ánh mắt cậu sáng lấp lánh nhìn Cận Hàn Bách, làm cho anh đặc biệt yêu thích.

Xuống núi được một nửa, từ phía sau chợt xuất hiện một đại gia đình, già trẻ đều có. Hai đứa bé khoảng chừng mười tuổi đang chạy vọt tới rất nhanh, người nhà ở đằng sau một mực bảo cả hai cẩn thận. Hai đứa bé vừa chạy vừa cười, thỉnh thoảng còn đưa tay đẩy đôi phương một cái.

Kiều Nhiên nhú mào, theo bản năng đi xích ra phía ngoài, đứng sát rìa để cho bọn nhỏ chạy qua. Nhưng mấy đứa nhỏ đùa giỡn không có chừng mực, lúc chạy qua bên người cậu, một trong hai đứa bé đột nhiên đẩy một cái, cả người cậu bé mập mạp bị đẩy kia đụng vào Kiều Nhiên, khiến cậu không phòng bị mà ngã xuống.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Cận Hàn Bách muốn kéo Kiều Nhiên lại cũng không thể, anh không chút do dự nhào tới, bảo hộ đầu của Kiều Nhiên vào trong ngực, cùng cậu té xuống.

Thật ra sườn núi này không phải rất dốc, nếu đi xuống một cách bình thường thì cũng chỉ là một con đường hơi nghiêng, nhưng vấn đề là bọn họ té xuống. Lăn rất nhiều vòng, cuối cùng kẹt ở giữa hai cái cây.

Phản ứng của Kiều Nhiên là ngay lập tức nhìn Cận Hàn Bách, trong ánh mắt của cậu chứa đầy sợ hãi, cậu sợ Cận Hàn Bách sẽ có chuyện gì.

“Thế nào? Có đau chỗ nào không?” Tay Cận Hàn Bách xoa nhẹ trên đầu cậu, muốn nhìn xem cậu có bị

thương ở đâu không.

“Anh té xuống cùng em làm gì!” Con mắt Kiều Nhiên tức tốc đỏ lên rõ rệt, cậu gào với Cận Hàn Bách, “Sườn không dốc như thế, anh biết rõ sẽ không sao mà! Anh nhào tới làm gì! Em té xong rồi sẽ leo lên, nhưng anh có biết lúc anh nhào tới, tim em muốn nhảy ra ngoài không!”

Nước mắt của Kiều Nhiên lập tức rơi xuống, cậu xoa xoa khắp người Cận Hàn Bách, có chút cuống cuồng: “Anh có sao không? Có bị choáng đầu không? Cận Hàn Bách anh nói rõ cho em biết đi!”

“Anh không sao, em đừng khóc.” Cận Hàn Bách phủ tay trên quần áo, sau đó lau nước mắt cho Kiều Nhiên, “Không có chuyện gì, đừng sợ.”

Kiều Nhiên đưa tay đi xuống, xúc cảm ẩm ướt dính dính khiến cậu hoảng sợ.

Tay cậu dính đầy máu.

... Kiều Nhiên run rẩy cúi đầu nhìn xem, một đoạn cành cây thô, nhỏ cỡ ngón cái đã đâm vào chân trái của Cận Hàn Bách.

Hai người tự mình đi lên, Cận Hàn Bách đã bẻ gãy cành cây chết tiệt kia, chỉ chừa một khúc đâm vào. Kiều Nhiên nắm tay Cận Hàn Bách, cẩn thận dìu anh đi lên. Đi tới một nửa thì đụng phải người đến cứu viện, bàn tay Kiều Nhiên nắm lấy tay Cận Hàn Bách từ đầu đến cuối chưa từng tách ra.

Kiều Nhiên không sao, được Cận Hàn Bách bảo vệ an toàn, chỉ bị sụt một chút da trên cánh tay và chân, cộng thêm một chút máu bầm, Cận Hàn Bách cũng giống như cậu, chỉ là có thêm một vết sẹo trên chân.

Phải khâu mấy mũi qua miệng vết thương, ngay trên chân trái của Cận Hàn Bách.

Cận thiếu gia phải nói là rất thê thảm, lặn một thân dính đầy đất không nói, quần còn bị rách mở một đoạn dài, lộ ra một phần cẳng chân. Toàn bộ quá trình y tá tiêu độc kim khâu, Kiều Nhiên đều ở bên cạnh nhìn, cậu không nói một lời, con mắt đỏ ửng.

Ngày đó ở bệnh viện, những người khác đã đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Cận Hàn Bách và Kiều Nhiên. Kiều Nhiên bỗng ngồi xổm ở trước mặt Cận Hàn Bách, nắm thật chặt tay anh, hỏi anh: “Cận Hàn Bách... Chúng ta ở bên nhau có được không?”

Khi đấy Cận Hàn Bách hoài nghi mình bị đập đầu dẫn đến xuất hiện ảo giác.

“Thật ra em vốn... Muốn chuẩn bị thật kỹ để thổ lộ với anh, sau đó để cho em được ở cạnh bên anh. Trong nhà kính của em đang trồng một mẫu hoa hồng, còn một tháng là sẽ nở rồi. Em đã suy nghĩ thật nhiều, thật nhiều điều muốn bày tỏ với anh, em muốn tìm một ngày thật đẹp để biểu lộ cho anh biết, như vậy mới

có thể lãng mạn... Em vẫn đang chờ hoa hồng nở.”

Đôi mắt Kiều Nhiên nhìn Cận Hàn Bách, nước mắt rơi xuống, giọng nói vô cùng khàn: “Thế nhưng hình như em không thể đợi được nữa... Cận Hàn Bách, chúng ta ở bên nhau được không, em bây giờ không có hoa hồng, không có lễ vật, nhưng em... Em quả thật không chờ được, em muốn lập tức được ở bên anh, anh ở bên em có được không? Em sẽ tốt với anh, anh thích gì em đều cho anh, cái gì cũng cho...”

Kiều Nhiên vào lúc trước đã bị giật mình, trong nháy mắt Cận Hàn Bách xông tới đó, Kiều Nhiên thật sự sợ hãi. Cậu chưa từng có giây phút nào rõ ràng trái tim mình đến như thế, cậu không muốn Cận Hàn Bách bị thương, không muốn để cho anh gặp bất cứ chuyện gì.

Thổ lộ này rất bất ngờ, rất trái ngược với những chuẩn bị tốt trong lòng Kiều Nhiên trước đó. Âm thanh của cậu run rẩy, nói năng gần như lộn xộn, không để ý tới sự lãng mạn. Bởi vì cậu chưa bao giờ như ngày hôm nay, muốn Cận Hàn Bách, muốn người đàn ông này ngay lập tức danh chính ngôn thuận thuộc về mình.

Tâm ý của Cận Hàn Bách từ lâu đã không phải bí mật.

Quần áo dơ còn chưa kịp thay đổi, Cận Hàn Bách thậm chí còn đang mặc cái quần bị rách một đoạn kia. Tiểu thiếu gia mà anh luôn thương nhớ đang ngồi xổm trước mặt, trên mặt đầy nước mắt, khóc lóc hỏi anh “Anh ở bên em được không”. Điều này khiến cho Cận Hàn Bách căn bản không chống đỡ được, trái tim lạnh giá trong đêm đông như được ngâm mình trong nước nóng, bủn rủn nở căng đến cực hạn.

Anh đưa tay chạm vào mặt Kiều Nhiên, cầm lấy tay cậu mà liên tục hôn lên, Cận Hàn Bách ôn nhu nói: “Đừng khóc, em muốn cái gì, anh sẽ không cho em?”

Đúng vậy, Kiều Nhiên thích gì, liệu Cận Hàn Bách sẽ không cho? Vào lúc này, Kiều Nhiên nói thích anh, thậm chí có bắt anh moi tìm ra đưa cho cậu, Cận Hàn Bách cũng sẽ không nói hai lời mà cầm lấy dao.

Ngày đó, Kiều Nhiên đứng giữa hai chân Cận Hàn Bách, hôn môi cùng anh, cậu mặc cho đầu lưỡi của Cận Hàn Bách tìm kiếm trong miệng mình, thân thể buông lỏng để anh ôm.

Hai người mập mờ lâu như vậy, lời tỏ tình mà Kiều Nhiên chuẩn bị từ rất lâu không dùng được mấy, vài tháng ám muội cứ như vậy kết thúc qua loa.

Con mắt Kiều Nhiên sưng đỏ đến sáng ngày hôm sau cũng chưa tiêu, Cận Hàn Bách hôn lên mắt cậu, cười nói: “Thật đáng thương.”

Kiều Nhiên ngẩng đầu đi tìm môi của anh, sau khi hôn trả, cậu chăm chú nói: “Sau này mặc kệ gặp phải tình huống như thế nào, anh không cần phải đỡ hộ cho em như thế. Anh bị thương thì em sẽ càng khó chịu hơn rất nhiều lần, không phải chỉ có anh thích em.”

Cận Hàn Bách “ừ” một tiếng, kẻ sát mặt cậu: “Em cũng không được có lần sau.”

“Thật ra em rất ít khi gặp nguy hiểm, bởi vì từ nhỏ em rất biết nghe lời. Sau này em cũng sẽ nghe lời anh, tất cả đều nghe theo anh.” Không biết có phải là do ngày hôm qua Kiều Nhiên khóc hay không, Cận Hàn Bách chỉ cảm thấy ánh mắt của cậu sáng đến mức mê người. Đôi mắt vừa tròn vừa lớn, như nai con xinh đẹp.

Cận Hàn Bách hôn lên mi tâm của cậu với vô vàng cưng chiều, trầm thấp cười: “Tiểu Kiều của anh thật biết làm nũng...”

Anh chỉ nói được nửa câu, nửa câu sau đã bị Kiều Nhiên trực tiếp nuốt vào.

...

Cuối cùng hai người cũng bên nhau, đương nhiên sẽ không quá điệu thấp. Ngay trước mặt bạn bè, Kiều Nhiên sẽ thoải mái nắm tay Cận Hàn Bách, cũng không giải thích nhiều, dù sao mọi người nhìn tay họ cũng đủ hiểu rồi.

Khuôn mặt Phương Sính khiếp sợ: “Đờ mờ, lúc nào đấy?”

“Tuần trước.” Kiều Nhiên quay đầu lại, cùng Cận Hàn Bách nhìn nhau một chút, “Sau này anh đừng có chọc ghẹo anh ấy, một câu tỉnh một câu, tôi khẳng định sẽ trả đủ.”

“Ồ, cậu giỏi, chắc chắn.” Trong lòng Phương Sính vui mừng thay cho Cận Hàn Bách, người khác không biết Cận Hàn Bách thích Kiều Nhiên nhiều như thế nào, nhưng Phương Sính biết. Cận Hàn Bách ném cả tâm mình vào để bảo vệ tiểu thiếu gia, Phương Sính ngoại trừ chúc phúc, cũng không biết nói gì khác.

Kỳ thực hai người rất xứng đôi, Cận Hàn Bách là người lạnh lùng kiềm chế, có nề nếp, Kiều Nhiên hoạt bát sôi nổi, luôn có thể làm cho Cận Hàn Bách cười lên.

Hai người cũng không tận lực che giấu ở trước mặt truyền thông và bên ngoài, cũng không phải loại người cố sức giấu kín xu hướng tình dục của chính mình. Kiều Nhiên đã từng thoải mái hỏi ngược lại: “Người yêu của tôi là tốt nhất trên thế giới, tại sao tôi lại không thể khoe?”

Thời điểm Kiều Nhiên đi thăm giáo sư của cậu ở Anh quốc, Cận Hàn Bách cũng đi cùng cậu. Hai người nắm tay đi dạo trên đường, ở giao lộ có một anh chàng đẹp trai tóc dài đang đàn ghi ta hát dạo, Kiều Nhiên cũng chạy tới hát cùng. Thậm chí cậu còn đàn ghi ta, hát một khúc tình ca tiếng Anh đầy ngọt ngào.

Cậu thật sự rất hoạt bát, khuôn mặt cười lên cong cong nhìn Cận Hàn Bách, dùng ca từ tỏ tình với anh. Người qua đường còn tưởng rằng cậu với anh chàng đẹp trai tóc dài kia mới là một đôi, ném tiền vào trong hộp đựng đàn trước mặt cậu.

Cậu hát xong mới chỉ chỉ Cận Hàn Bách, gương lông mày lên nói: “Đây là người yêu của tôi, có phải anh ấy rất đẹp trai không?”

Cuối cùng, Kiều Nhiên lượm hai đồng xu từ trong hộp đàn ghi ta, mua cho Cận Hàn Bách một cây kem.

19. Chương 19

Edit: Mr.Downer

Người ta thường nói ái tình đến càng mau, đi càng nhanh, thế nhưng tình cảm của hai người không chút nào giảm bớt, trái lại mỗi năm càng yêu nhau tha thiết hơn so với năm trước.

Kiều Nhiên làm cho Cận Hàn Bách say đắm đến đánh mất bản thân, ngược lại cũng như vậy, Cận Hàn Bách ở trong lòng Kiều Nhiên luôn ở vị trí quan trọng nhất, không ai có thể lay chuyển được.

Vào năm thứ ba hai người bên nhau, Kiều Nhiên nói với Cận Hàn Bách: “Lần trước hoa hồng em đặt không dùng được, lần này em lại đặt trước một mẫu. Cận Hàn Bách, anh chờ em nhé, em sẽ đền bù cho anh.”

Cận Hàn Bách bật cười, sờ đầu của cậu: “Đền bù anh cái gì? Một phần thổ lộ?”

Kiều Nhiên lắc đầu, một mặt thần bí: “Anh cứ chờ xem đi!”

Cận Hàn Bách ôm cậu từ đằng sau, đặt cằm lên vai Kiều Nhiên, nhìn cậu chiên bánh trứng, tiểu công tử nhà anh có làm cái gì cũng trông rất đẹp mắt. Kiều Nhiên nghiêng đầu, kề vào mặt anh, cười híp mắt nói: “Em nợ anh một phần lãng mạn.”

Bàn tay của Cận Hàn Bách luồn vào trong áo của Kiều Nhiên sờ bụng của cậu, hai người tối hôm qua vừa mới làm, tay của Cận Hàn Bách vừa luồn vào, Kiều Nhiên đã cầu xin tha: “Đừng có chọc em mà, ngứa lắm! Mông em... Chân em vẫn còn mềm nhũn đây này! Tối hôm qua anh làm lâu quá, hôm nay tha cho em được không?”

“Anh chỉ muốn sờ thịt thôi,” Tay của Cận Hàn Bách vẫn đang chậm rãi cử động trong cái áo của Kiều Nhiên, một mặt vô tội. Anh dùng môi kẹp lấy vành tai của cậu, “Em gầy quá.”

“Em cũng thấy em thật gầy,” Kiều Nhiên tắt bếp, đặt bánh trứng vào trong đĩa, cậu xoay người lại ôm lấy Cận Hàn Bách, đụng chóp mũi với anh, “Gầy quá trông xấu lắm.”

Cận Hàn Bách nói: “Em ra sao cũng đều rất đẹp.”

Kiều Nhiên thích nhìn dáng vẻ Cận Hàn Bách đang hoàng trình trọng nói lời ân ái nhất, khi anh nói gì cũng đều rất nghiêm túc.

Tối hôm qua, hai người ở lại căn hộ nhỏ của Kiều Nhiên dùng bữa tối, không quay về biệt thự. Biệt thự có hơi xa nội thành, trước đây chỉ có một mình Cận Hàn Bách ở, nhưng bây giờ Kiều Nhiên cũng dọn tới. Trong biệt thự có một bác quản gia cùng mấy dì giúp việc, ngoài ra không còn ai khác. Kiều Nhiên trồng đủ loại hoa trong vườn của biệt thự, chăm sóc cũng rất tốt.

Vào buổi họp thường niên của công ty Cận Hàn Bách năm ấy, chính sự đã nói xong, trước khi bắt đầu tiết mục giải trí, đèn trong phòng hội nghị bỗng bừng tối đi. Ngay sau đó, màn hình lớn sáng lên, trong màn ảnh là khuôn mặt đẹp trai của Kiều Nhiên.

Kiều Nhiên thiếu gia đứng ở nơi đó, phía sau cậu là một vườn hoa hồng thật lớn. Cậu mặc âu phục trắng, cài nơ trên cổ áo, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía ống kính, nhưng cũng mang theo chút xú ngược ngùng. Ánh nắng rực rỡ giữa trời quang, chiếu lên người cậu, khiến cậu giống như đang phát sáng.

“Lần trước hoa hồng em đặt không được dùng tới, sau đó toàn bộ phải đem đi bán. Nhưng mà lần này cuối cùng cũng dùng được rồi, Cận Hàn Bách, những đóa hoa này, tất cả đều dành cho anh, đều là của anh.”

Âm thanh trong sảnh tròn mang theo tiếng vọng, giọng nói truyền tới của Kiều Nhiên đập vào lồng ngực của Cận Hàn Bách.

Mọi người ở đây xôn xao không ngừng, bất kể là nhân viên của Cận thị hay phóng viên truyền thông. Chuyện của đương thiếu gia nhà họ Cận cùng Kiều Nhiên, hầu như ai cũng biết, nhưng Kiều Nhiên làm như thế này vẫn khiến cho bọn họ kinh ngạc rất cảm. Máy quay lẫn điện thoại ngay lập tức hướng về phía cả hai.

Kiều Nhiên ở trong video thổ lộ với Cận Hàn Bách, cậu nói thích anh, cậu nói yêu anh. Cậu nói với Cận Hàn Bách, em vẫn chưa đủ chính chắn, nhưng em sẽ cố gắng đối với anh thật tốt. Cuối cùng cậu nghiêng đầu, cười nói, em muốn cầu hôn với anh, nhưng em nghĩ nên để cơ hội này lại cho anh. Vậy Cận Hàn Bách, anh có thể cầu hôn với em chứ?

Trong video, Kiều Nhiên tuần tú như vậy dưới ánh dương quang, khiến trái tim của Cận Hàn Bách như muốn tan chảy cùng ánh nắng bên trong nụ cười của cậu.

Lần thứ hai ánh đèn sáng lên, Cận Hàn Bách đứng dậy, vuốt mềnh sét tay áo một cái, sau đó quỳ một gối xuống. Anh lấy hộp nhẫn ra từ trong túi quần, đưa tới trước mặt Kiều Nhiên, trong ánh mắt anh hàm chứa thâm tình, trầm giọng hỏi: “Tiểu Kiều thiếu gia, đồng ý kết hôn với anh chứ?”

Kiều Nhiên cũng không ngờ Cận Hàn Bách có thể thật sự lấy nhẫn ra từ trong túi quần. Cậu nhìn thấy chiếc nhẫn liền bật cười, không chút do dự cầm lấy nó đeo vào tay mình, sau đó gật đầu nói: “Vâng.”

Hai vị thiếu gia hoành tráng cầu hôn nhau ở trước mặt mọi người, việc này ngay lập tức được lan truyền

khấp nơi vào sáng sớm hôm sau. Tít lớn các tờ báo viết rất oanh oanh liệt liệt, nhưng Kiều Nhiên cùng Cận Hàn Bách cái gì cũng không quan tâm, vì hai người đang bận làm tình cả ngày ở trong biệt thự.

Cuối năm, người làm ở trong biệt thự đều về nhà nghỉ ngơi, chỉ có hai người bọn họ. Cận Hàn Bách đè Kiều Nhiên trên ghế sa lông dưới lầu, dùng sức tiến vào trong cậu, làm cho Kiều Nhiên khóc lóc bắn ra. Rồi anh ôm Kiều Nhiên lên lầu, hai người lại ở trong phòng ngủ làm thật lâu.

Sau đó, Kiều Nhiên cái gì cũng không bắn ra được, chỉ có thể dùng sức mà khóc, cổ họng khàn khàn không ngừng gọi “Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách”. Cận Hàn Bách ôm Kiều Nhiên, hôn cậu, yêu thương tràn đầy chỉ có thể trút ra thông qua những va chạm mãnh liệt.

Ngày đó, Kiều Nhiên ở trong phòng ngủ của chính mình... Bị làm đến mức bắn tiểu.

Cậu nhắm chặt hai mắt không muốn đối mặt, hận không thể tự biến mất trong không khí, tìm kiếm cái hôn của Cận Hàn Bách.

“Trời ơi...” Kiều Nhiên che cánh tay trên trán, nhắm mắt thì thào: “Cận Hàn Bách, anh dứt khoát giết chết em luôn đi...”

Chờ đến khi mọi thứ ngừng lại, Cận Hàn Bách rút cuộc buông tha cho cậu, Kiều Nhiên cảm giác mình có thể đã chết qua một lần. Tính sự mãnh liệt khiến cho thân thể của cậu trở nên đặc biệt mẫn cảm, thậm chí lúc Cận Hàn Bách thả cậu vào trong nước, lỗ chân lông khắp toàn thân cậu như bị giật mình, Kiều Nhiên không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

Cận Hàn Bách cũng tiến vào bồn tắm. ngồi phía sau ôm cậu, hôn lên cổ cùng vành tai.

Cổ họng Kiều Nhiên đã sớm khóc khàn, cậu mặc kệ, để mình dựa lên người Cận Hàn Bách, uể oải nói: “Chỉ ít là một tuần, em không thể làm tình với anh...”

Cận Hàn Bách vừa mới ăn no một trận, lúc này dĩ nhiên nói cái gì cũng được, “Ừm.”

Bọn họ làm tình thật sự quá mức, mặt sau của Kiều Nhiên có chút bị thương. Tắm xong, Cận Hàn Bách cau mày cẩn thận bôi thuốc cho cậu, hai người làm tình nhiều lần đến như vậy, đây là lần đầu tiên anh làm cho Kiều Nhiên bị thương. Dù bảo bối của anh luôn ngoan ngoãn như thế khi ở dưới thân anh, mặc cho anh chiếm lấy, Cận Hàn Bách cũng có thể không chế được. Nhưng bất ngờ lần này của Kiều Nhiên tạo cho anh xung kích quá lớn, Cận Hàn Bách thật sự không thể khắc chế nổi, làm sao cũng thấy không đủ.

“Mấy lần em cảm thấy em sẽ chết mất,” Kiều Nhiên nằm nhào trên đùi Cận Hàn Bách, khàn giọng cười cười, “Nhưng mà cũng tuyệt vời vô cùng, chỉ là anh làm sao giải thích với bên ngoài, chồng chưa cưới của anh chết trên giường anh như thế nào.”

Cận Hàn Bách không thích nghe thấy Kiều Nhiên treo chữ này ở bên mép, anh vỗ mông cậu một cái,

“Không được nói bậy.”

“Em tưởng anh sẽ chú ý mấy chữ chồng chưa cưới chứ,” Kiều Nhiên tinh nghịch bứt lông chân của Cận Hàn Bách, “Anh không thể tùy tiện đánh em, bạo lực gia đình là không được, em bây giờ là vị hôn phu của anh đó, toàn bộ thế giới đều biết.”

Kiều Nhiên giơ tay lên nhìn chiếc nhẫn của mình, chiếc nhẫn của cậu lấp lánh toả sáng dưới ánh đèn, Kiều Nhiên đặt tay lên miệng mà hôn chiếc nhẫn trên tay một cái, cười rất ư là thoả mãn.

“Anh làm dơ giường của em rồi, ngày mai đổi đi nhé.” Kiều Nhiên nường người hôn anh, nghĩ lại vừa nãy chính bản thân... Làm ướt giường, Kiều Nhiên lập tức nường ngừng muốn chết.

Cận Hàn Bách hiển nhiên cũng nhớ đến Kiều Nhiên ban nãy, anh nhắm mắt lại, nhẫn nhịn dục vọng khó không chế trong đầu.

Mặc dù Kiều Nhiên đang ở trong biệt thự của Cận Hàn Bách, mỗi đêm hai người đều ngủ chung một chỗ, nhưng Kiều Nhiên vẫn có phòng của riêng cậu. Theo như lời cậu nói, có phòng riêng của chính mình trong một ngôi nhà, mới có cảm giác bản thân thật sự thuộc về nơi đây.

Cận Hàn Bách rất ít khi bước vào phòng cậu, vì đó chính là thế giới nho nhỏ của Kiều Nhiên, dù sao cậu cũng là tiểu thiếu gia được ngậm thìa vàng của nhà họ Kiều, cũng có rất nhiều thói quen nhỏ của bản thân. Ví dụ như không thích bị quấy rầy khi đang ở trong phòng mình, mặc dù cậu không hề làm gì ở bên trong, chỉ nằm đọc một quyển sách.

Trước khi vào phòng của cậu, Cận Hàn Bách sẽ gõ cửa, được Kiều Nhiên cho phép anh mới bước vô, nếu Kiều Nhiên không trả lời, anh cũng sẽ không chủ động đi vào. Đây là tôn trọng của Cận Hàn Bách dành cho Kiều Nhiên, dù hai người có thừa thân mật, nhưng anh không cần thiết phá vỡ thói quen của cậu.

Nhưng mà thông thường, nếu như Cận Hàn Bách ở nhà, hai người tất nhiên sẽ dính vào nhau, Kiều Nhiên rất thích Cận Hàn Bách ở bên cạnh cậu, vì tiểu thiếu gia rất thích làm nũng.

Cận Hàn Bách cũng thoải mái dẫn cậu ra vào nhà chính của Cận gia, đến thăm ông nội. Ông cụ cũng phi thường thích Kiều Nhiên, thỉnh thoảng Kiều Nhiên sẽ một mình đến thăm ông, chơi cờ tán gẫu cùng ông.

Cận Hàn Bách từ công ty trực tiếp đến đón cậu, nhìn thấy cha anh đang ở dưới lầu đọc báo. Cận Hàn Bách đi sang ngồi xuống, “Cha.”

“Đến rồi?” Cận Trí Duy nhìn thấy anh liền nở nụ cười, con người bình thường nghiêm khắc, nhưng lại cười đến hiền hoà thân thiết khi nhìn thấy con trai của mình, “Được dịp thì ở nhà ăn cơm tối đi, nói Tiểu Nhiên cũng ở lại.”

“Vâng.” Cận Hàn Bách đồng ý.

Quan hệ của hai cha con rất tốt, Cận Hàn Bách từ nhỏ đã rất sùng bái cha mình. Cận Trí Duy tự nhiên cũng rất thương yêu cậu con trai duy nhất của ông, cái gì cũng dạy cho anh, ông rất tự hào với bên ngoài rằng bản thân có một người con trai giỏi giang.

Dù chuyện Cận Hàn Bách thích Kiều Nhiên có hơi khác người, nhưng ông cũng chỉ nói với Cận Hàn Bách, nghe theo trái tim mình, đừng nhất thời nóng lòng, cũng đừng làm khó bản thân, tùy tâm là tốt rồi.

Cận Hàn Bách nhẹ chân bước lên lầu, tầng trên rất yên tĩnh, vừa đẩy cửa ra nhìn, ông nội và Kiều Nhiên, một người đắp chăn, hai người đều nằm trên giường ngủ say.

Trong nháy mắt đó, trái tim của Cận Hàn Bách đột nhiên trở nên mềm mại đến không được. Tay Kiều Nhiên hơi nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của ông cụ, hai người vô cùng thân thiết. Ông nội lớn tuổi lại càng như một đứa trẻ, hai người đều hoạt bát giống nhau, chắc chắn là đang trò chuyện thì cảm thấy buồn ngủ, sau đó cùng nhau nằm xuống ngủ thiếp đi.

Cận Hàn Bách ngồi ở bên giường mà nhìn bọn họ, cảm thấy những ngày tháng như thế vẫn còn chưa đủ, Kiều Nhiên thật sự rất tốt. Cận Hàn Bách khẽ vuốt mặt cậu, Kiều Nhiên từ từ mở mắt ra, nhìn thấy anh liền nở một nụ cười, trong nụ cười của cậu còn mang theo ánh dương quang.

Cậu không tiếng động mà dùng khẩu hình nói: “Anh đến rồi.”

Cận Hàn Bách đặt ngón tay lên miệng làm động tác “suyt”, vuốt tóc của Kiều Nhiên, cũng không tiếng động nói: “Đừng ngủ, buổi tối sẽ không ngủ được.”

Kiều Nhiên nháy mắt mấy cái, mím môi nhẹ nhàng gật đầu, sau đó im lặng nằm yên nhìn Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách cảm thấy yêu cậu đến tận cùng, cúi người hôn lên một mắt của cậu, thấp giọng nói: “Thật ngoan.”

20. Chương 20

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên quen biết Cận Hàn Bách lâu như vậy, cũng coi như quen thuộc với Cận gia, nhưng số lần cậu nhìn thấy mẹ của Cận Hàn Bách có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mẹ Cận Hàn Bách đã lâu không ở nhà, bà thích đi khắp nơi, sau đó dứt khoát định cư ở nước ngoài cùng dì của anh.

Kiều Nhiên cũng chỉ gặp bà có ít lần, tính cách của bà có chút lạnh lùng, mang theo xa cách đối với tất cả mọi người.

Một buổi tối đầy những ngôi sao trên trời, Kiều Nhiên cùng Cận Hàn Bách trèo lên sân thượng của biệt thự để ngắm sao. Hai người nằm vùi trên ghế, nhẹ giọng trò chuyện.

Đêm hè mát mẻ, đắp một tấm mềm mỏng, một bên ngắm sao một bên tùy tiện nói chút gì đó, đây là một chuyện rất hạnh phúc. Bọn họ thoải mái tán gẫu, cho tới khi nói về Cận Hàn Bách lúc còn bé, cũng nói đến mẹ của anh.

Cận Hàn Bách ôm Kiều Nhiên trong lồng ngực, lấy môi đùa giỡn vành tai của cậu. Anh nói cho Kiều Nhiên biết bí mật của chính mình.

Đã lâu như vậy cho đến nay, đây là chuyện duy nhất Cận Hàn Bách chưa từng kể cho cậu nghe.

—— Anh không phải là con ruột của Cận Trí Duy.

Kiều Nhiên lúc đó quá mức khiếp sợ, lông mi của cậu run rẩy.

Cận Hàn Bách nói anh đã biết từ rất sớm, anh từng nghe thấy mẹ mình nói chuyện điện thoại, nghe nội dung để đoán, người bên kia điện thoại là chú Hai của anh.

Kiều Nhiên không biết nên nói cái gì, dường như nói cái gì cũng không thích hợp.

Ngữ khí của Cận Hàn Bách rất bình tĩnh, anh vẫn ôm Kiều Nhiên như cũ, hôn vào cổ cậu một cái, nhàn nhạt bật ra một tiếng cười khẽ. Anh nói với Kiều Nhiên: “Đây là bí mật cuối cùng anh nói cho em nghe, anh đã nói hết tất cả những gì của anh cho em biết rồi.”

Từ đó, hai người tựa như càng thân mật hơn, như keo 502 dính vào nhau, cũng không phải không rời xa nhau 24/24, mà là mỗi khi hai người bên cạnh, bọn họ chỉ nhìn thấy ánh mắt của đối phương.

Phương Sính không chỉ một lần nói hai người làm cay mắt chó của người khác.

Kiều Nhiên nói Phương Sính chỉ đang ghen tị mà thôi.

Bọn họ hoành tráng cầu hôn nhau vào cuối năm ngoái, bình thường mà nói chuyện kết hôn cũng nên lên báo vào năm nay. Thế nhưng Cận Hàn Bách hiếm thấy khăng khăng trì hoãn, anh muốn lễ cưới long trọng, khó quên hơn. Tiểu Kiều thiếu gia thích lãng mạn, Cận Hàn Bách yêu cầu lễ cưới phải lãng mạn đến cực điểm.

Anh tìm nhóm thiết kế, nhưng không phương án nào lọt vào mắt xanh của Cận Hàn Bách, anh cảm thấy vẫn chưa đủ hoàn hảo, không xứng với Tiểu Kiều nhà anh. Cận Hàn Bách nhờ Phương Sính giúp, mà chủ ý của Phương Sính anh cũng cảm thấy thật tầm thường, khiến cho Phương Sính cũng phải mông bỏ đi, chứ anh không con mẹ nó rồi.

Sau đó, thân thể cha Cận Hàn Bách không còn khỏe mạnh như trước, huyết áp tụt xuống mức báo động. Cận Hàn Bách phải chống đỡ trọng trách của Cận gia, để Cận Trí Duy có thể hoàn toàn an dưỡng, Cận Hàn Bách quang minh chính đại trở thành đại thiếu gia quản lý toàn bộ Cận thị.

Kiều Nhiên nói với anh: “Anh bây giờ rất bận rộn mà, chuyện kết hôn lại không vội.”

Cận Hàn Bách hôn nhẹ lên thái dương cậu, nói: “Chờ anh hết bận nhé.”

Kiều Nhiên gật đầu cười, sau đó nhảy lên lưng Cận Hàn Bách, để anh công cậu đi. Kiều Nhiên ngọt ngào kêu một tiếng bên tai anh: “Cận Hàn Bách.”

“Hả?” Cận Hàn Bách hơi hơi nghiêng đầu.

“Em rất yêu anh.” Kiều Nhiên ôm cổ của anh, nhỏ giọng nói trên lưng Cận Hàn Bách, “Thực ra kết hôn không quan trọng, chỉ cần có thể được ở bên cạnh anh là tốt rồi, vì vậy em không vội.”

Cận Hàn Bách cười cười, nói: “Nhưng anh vội.”

Cận Hàn Bách quả thực sốt ruột, anh muốn kết hôn cùng Kiều Nhiên, nằm mơ cũng muốn.

Nhưng cuối cùng, hôn lễ này vẫn không xảy ra.

Cuộc sống chính là như vậy, chúng ta vĩnh viễn không biết biến cố sẽ phát sinh vào lúc nào, nó đến không kịp ứng phó, khiến chúng ta không thể chống đỡ.

Một buổi sáng rất bình thường, Kiều Nhiên và Cận Hàn Bách đồng thời tỉnh dậy, sau đó ăn điểm tâm, từng người đi làm. Cận Hàn Bách đi đến Cận thị, Kiều Nhiên đi đến Kiều thị. Kiều Nhiên cũng có chức vụ ở Kiều thị, có điều là một chức vụ nhàn rỗi.

Ngày đó mọi người tụm năm tụm ba lại một chỗ, thảo luận cái gì đấy.

Bọn họ đang thảo luận cái gì?

Thảo luận chuyện sáng sớm nay giới báo chí giống như đã đồng loạt hẹn giờ, toàn bộ tit lớn của các tờ báo kinh tế đều là một cái tin giật gân của Cận gia luôn nghiêm túc khiêm tốn từ trước đến nay —— “Đại thiếu gia Cận thị không phải con ruột của Cận lão đại?!!” Nhiều tấm hình đăng kèm ở bên cạnh, ảnh thân mật bên bãi biển của mẹ Cận Hàn Bách và chú Hai, cùng ảnh so sánh Cận Hàn Bách với cha anh và chú Hai của anh.

Những dòng chữ và các bức ảnh kia trong nháy mắt đã hút cạn máu của Kiều Nhiên.

Một ngày bình thường, đã biến thành một ngày hỗn loạn.

Cùng ngày, Cận Trí Duy sụp đổ phải tiến vào phòng cấp cứu, phóng viên vây kín bệnh viện đến mức nước chảy không lọt. Thậm chí sau đó phải điều động lực lượng cảnh sát, cảnh báo mức độ mất khống chế.

Kiều Nhiên tiến vào từ cửa hông bệnh viện, nhưng không có dũng khí để bước đến phòng cấp cứu. Mấy toà soạn đăng bài, tất cả đều có mối quan hệ tốt với Kiều thị. Kiều Nhiên biết việc này có liên quan mở ám với Kiều gia, cậu thậm chí không cần gọi điện thoại tra hỏi.

Những toà soạn kia có quan hệ tốt với Kiều gia, Cận Hàn Bách làm sao có thể không biết.

Thời điểm Cận Hàn Bách nhìn thấy Kiều Nhiên, hai mắt anh một màu đỏ tươi, âm thanh trầm thấp nói: “Tiểu Kiều, anh chỉ có một bí mật này.”

Nước mắt Kiều Nhiên rơi xuống trong nháy mắt, cậu đưa tay muốn nắm lấy tay Cận Hàn Bách, lại bị Cận Hàn Bách hất ra. Cậu kéo lấy áo của Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách để mặc cậu, nhưng cũng không để ý tới cậu, hoàn toàn không nhìn cậu.

Bầu không khí trong bệnh viện nghiêm nghị, cấp cứu mấy tiếng đồng hồ, bác sĩ đi ra sau khi đèn tắt, chỉ bắt đắc dĩ bị thương lắc đầu.

Cận Hàn Bách đứng ngây ra tại chỗ, như không nghe thấy tiếng khóc than của người trong Cận gia.

Anh chỉ dựa vào tường, hỏi Kiều Nhiên một câu: “Em nói?”

Kiều Nhiên há miệng, có chút cuống cuống không biết làm sao mở miệng.

Thanh âm của Cận Hàn Bách vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt anh nhìn Kiều Nhiên là một đầm nước ấm đậm, nhưng âm thanh lại ôn nhu như dĩ vãng: “Không sao, từ từ nói.”

Trong đôi mắt Kiều Nhiên có nước mắt, cậu không nhìn thấy rõ mọi thứ, cố gắng chớp rơi nước mắt, âm thanh khàn khàn nói: “Là em, nhưng...”

Cận Hàn Bách đưa tay che miệng của cậu, gân xanh nổi trên trán anh, như muốn nổ ra máu trong nháy mắt.

Một khắc đó, Kiều Nhiên cho là anh sẽ giết chết cậu.

Nhưng anh chỉ nhìn chằm chằm Kiều Nhiên, nhìn chăm chú rất lâu, giống như muốn đào móc ra từng điểm của cái người mà anh đã từng khắc ghi sâu vào trong xương cốt của chính mình.

Cuối cùng anh rũ tay xuống, chỉ ném cho Kiều Nhiên hai chữ, sau đó xoay người bước đi, một lần cũng không quay đầu lại.

—— “Cút đi.”

Kiều Nhiên nhìn anh đi vào phòng cấp cứu, bờ vai rộng, bóng lưng quen thuộc, giống như thật sự cách cậu càng xa qua từng bước, từng bước chân.

Ngày đó, Kiều Nhiên không gặp lại Cận Hàn Bách, cậu từ bệnh viện trực tiếp đi tới Kiều gia, dừng lại ở Kiều gia năm tiếng.

Lúc trời âm u đến sắp đen kịt, Kiều Nhiên lái xe từ Kiều gia muốn trở về biệt thự, thế nhưng cậu đã không thể trở về.

Từ biệt thự ở lưng chừng núi của Kiều gia đi vào trong thành phố phải mất nửa giờ.

Hôm đó có lẽ là ngày giới truyền thông bận rộn nhất trong mấy tháng gần đây, tin của Cận gia còn chưa xong, tin tức bùng nổ lại đến tiếp.

Ở giao lộ phía Bắc ngoại thành, một chiếc xe mất kiểm soát đụng phải một chiếc xe thể thao đang chạy bình thường. Tốc độ của chiếc xe mất kiểm soát đạt đến một trăm tám, hai xe đều bị lật. Song phương tử vong tại chỗ, hiện trường khiến người ta không dám nhìn.

Bên trong chiếc xe mất kiểm soát phát hiện dấu vết bột trắng rơi vãi, nghi ngờ ban đầu là ma túy.

Chiếc xe còn lại là xe thể thao màu xanh lam, giới hạn toàn cầu.

Bên trong buồng lái là thiếu gia trẻ tuổi nhất của Kiều gia.

21. Chương 21

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên là người như thế nào?

Cận Hàn Bách suy nghĩ lâu như vậy, Ôn Đình cuối cùng vẫn không thể nghe được đáp án từ trong miệng anh.

Ôn Đình từ trước đến giờ rất thức thời, rất biết nhìn ánh mắt, biết lúc nào mình nên ở vị trí nào. Buổi tối ngày hôm ấy, cậu lên lầu ngủ sớm, nhưng trước khi lên lầu, Ôn Đình cầm khăn lông nóng lau mặt cho Cận Hàn Bách, sau đó đắp một tấm chăn lên đùi cho anh.

Cận Hàn Bách ngồi ở ghế sa lông một đêm. Anh luôn nhắm hai mắt, ngửa đầu dựa lưng vào thành ghế, cũng không biết thật sự ngủ thiếp đi, hay bởi vì câu hỏi kia của Ôn Đình mà hăm sâu vào trong hồi ức.

Đêm đó qua đi, tất cả vẫn như cũ.

Ôn Đình vẫn là cậu nhóc tri kỷ bên người Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách cũng coi như ôn nhu với cậu.

“Cái này đẹp hơn.”

Ôn Đình cầm cà vạt thả trước ngực của Cận Hàn Bách, cảm thấy thật hài lòng, “Rất hợp với bộ com lê ngày hôm nay của anh, lát nữa cài thêm măng sét, sẽ rất hoàn mỹ.”

“Vậy thì nghe theo cậu.” Từ trước đến giờ Cận Hàn Bách không có ý kiến gì với những việc này, anh hơi khom người cúi đầu, để Ôn Đình thắt cà vạt cho anh.

Ôn Đình thắt một cái nút đẹp dễ, tay cậu rất khéo, ngón tay trắng nõn thon dài. Ôn Đình lấy ra một cặp măng sét từ trong ngăn kéo, chậm rãi cài cho Cận Hàn Bách, nói: “Hôm nay tiên sinh nhà em lên ti vi, phải trông thật đẹp trai mới được. Em ở nhà chờ ảnh chụp, cũng không biết có bao nhiêu người muốn chụp trộm anh đó, nhưng mà ảnh bọn họ chụp rất đẹp, trước khi đăng đều được chỉnh sửa, tuy rằng không chỉnh sửa cũng đã đẹp sẵn rồi. Mỗi lần em nhìn thấy ảnh của anh trên điện thoại di động, trái tim cứ nhảy bình bịch bình bịch, rất đẹp trai rất đẹp trai.”

Cận Hàn Bách bị cậu chọc cười, nâng một tay lên sờ đầu của cậu.

“Em không nói đùa đâu, lần trước em thấy một bức ảnh trên weibo, cũng chính là màn hình nền của em bây giờ, có người bình luận hỏi đây là người mẫu đường phố ở đâu. Mỗi lần anh mặc áo sơ mi tơ lụa, em đều không thể kiềm chế nổi.”

“Không thể kiềm chế nổi cái gì?” Cận Hàn Bách cười hỏi cậu.

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn anh một chút, nét mặt đột nhiên có hơi thẹn thùng, cậu đến gần anh một chút: “Là... Muốn để anh mặc áo sơ mi tơ lụa làm tình với em.”

Lông mi của cậu run run, tay cậu khoát lên trên cánh tay của Cận Hàn Bách, như một con mèo đang đập lên cánh tay của chủ nhân mà làm nũng. Cận Hàn Bách nhéo chóp mũi của cậu, trước khi đi ném cho cậu một chữ: “Được.”

Ôn Đình nghe anh nói xong liền có chút ngây người, sau đó tự mình nào bố hình ảnh kia, gương mặt đột nhiên nóng lên.

Cũng thật sự... Rất mong chờ.

Ôn Đình lại chọn thêm hai bộ đồ, phối thật hợp quần áo bên ngoài cùng đồ lót bên trong, bỏ vào va li, đưa lên xe. Đây là quần áo cho hai ngày sau, cũng không thể để Cận tổng hai ngày mặc cùng một bộ đồ. Sau đó trong lúc chờ ở nhà, Ôn Đình sẽ bật máy vi tính xem tường thuật trực tiếp, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động đi lưu hình.

Cận Hàn Bách đi tham dự một hội nghị thương mại thượng đỉnh, người tham dự đều là lãnh đạo các tập đoàn, Cận Hàn Bách ở trong đó... Thật sự là người trông đẹp trai nhất.

Kỳ thực, mức độ nổi tiếng của Cận Hàn Bách trên mạng rất cao, việc này khá liên quan tới trò cười của Cận gia vào mấy năm trước, dù sao âm ỉ lớn như vậy, người không chú ý tin tức tài chính cũng đều được nghe nói đến. Năm đó, Cận Hàn Bách đứng trên đầu sóng gió, anh tứ cố vô thân, bốn bề thọ địch.

Sau đó âm ỉ dần dần lắng xuống, viên kim cương Vương ngũ lão này tự nhiên trở thành chủ đề tán dóc của các em gái trên mạng, dù ai cũng biết chuyện tình cảm oanh liệt của anh và Kiều Nhiên lúc trước, nhưng cũng đâu có quan hệ gì?

Đáng tiếc Cận Hàn Bách không theo dõi Internet, cũng không dùng weibo, không thôi bây giờ cũng có thể có rất nhiều fan.

Trong hai ngày này, Ôn Đình lại một lần nữa đi tới nhà chính của Cận gia, ở chơi với ông nội cả ngày. Cậu nắm tay của ông cụ, từ từ tản bộ cùng ông, nghe ông nói chuyện lúc còn trẻ, kể về những đứa con của ông khi còn bé có bao nhiêu nghịch ngợm.

Bọn họ cũng nói đến Cận Hàn Bách.

“Bách Bách à, khi còn bé nó cũng không có nghịch ngợm...” Khi ông nói đến người cháu lớn nhất, trong mắt đầy nhu hoà, “Cũng không thích khóc, cũng chẳng thích cười, ánh mắt trông thật dữ.”

Ôn Đình nhẹ giọng phụ hoạ, hai người vừa đi vừa nói, rất thoải mái.

“Tính cách của đứa nhỏ này từ bé đã không thích nhõng nhẽo, có chút cô độc.” Ông cụ nhớ tới những ngày tháng khi đó, trong lòng có chút cay đắng, “Nhưng nó rất thích bà nội của nó, vô cùng dính bà ấy. Nhưng sức khoẻ bà nội nó lúc đó cũng không phải rất tốt, bé nó không được bao lâu phải thả nó xuống, nhìn cái tay nhỏ của Bách Bách bắt lấy ống quần của bà ấy, trông rất tội nghiệp!”

Ông cụ thở dài: “Đáng tiếc, bà nội của nó cũng không ở bên nó được mấy năm, lúc nó bảy tuổi thì bà ấy đã đi rồi, sau đó Bách Bách cũng bị bệnh vài tháng. Tâm tư của đứa nhỏ này rất sâu nặng, ngoài miệng

cái gì cũng không nói, nhưng trong lòng lại buồn rất lâu.”

Ông lại thở một hơi thật dài, chống gậy, nặng nề bước một bước, thì thào nói: “Bách Bách của ông lớn rồi, thằng bé số khổ... Những người nó quan tâm đều bỏ nó mà đi, bây giờ chỉ còn lại một ông già như ông, nhưng ông cũng chỉ có thể ở bên cạnh nó được thêm mấy năm nữa mà thôi.”

Mũi Ôn Đình có chút cay cay, trong lời nói của ông cụ tràn ngập thương yêu dành cho cháu mình. Tâm của người nói đau lòng cho Cận Hàn Bách, tâm người nghe cũng như thế đau lòng cho anh.

Ngày Cận Hàn Bách trở về, Ôn Đình ngay lập tức đi tới ôm chặt lấy anh. Cậu vui mặt trên bả vai của Cận Hàn Bách, nhẹ nhàng cọ cọ, không nói một lời.

Cậu hay làm nũng như vậy, Cận Hàn Bách cũng đã quen. Anh xoa xoa sau gáy của Ôn Đình: “Làm sao vậy?”

“Em muốn ôm nên ôm.” Mặt Ôn Đình vẫn chôn trên vai anh, giọng nói nghe thật mềm mại.

Bình thường khi Ôn Đình làm nũng như vậy, Cận Hàn Bách sẽ không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhẹ vỗ lưng cậu. Dù sao Cận Hàn Bách đã là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, kỹ năng dỗ người cũng dần dần biến mất.

Hay phải nói là... Đã biến mất khoảng mấy năm.

Đêm đó, Ôn Đình được toại nguyện làm tình cùng Cận Hàn Bách. Sau khi tắm xong, Ôn Đình trần truồng chạy đến phòng để đồ, rồi cầm một cái áo sơ mi của Cận Hàn Bách trở về.

Cận Hàn Bách bật cười, Ôn Đình cầm áo sơ mi mặc lên người anh: “Anh đồng ý với em rồi mà, phải mặc.”

Cận Hàn Bách không tỏ rõ ý kiến, mặc áo sơ mi tơ lụa đen tuyền vào, cài từng cái nút.

Thời điểm anh cài nút áo, Ôn Đình cũng đã cứng lên rồi.

“Ham muốn này của cậu thật kỳ quái.” Cận Hàn Bách lắc đầu một cái.

Ôn Đình vô tới gặm cắn cằm của anh, râu cằm suốt qua môi khiến cậu thấy đau, nhưng Ôn Đình vẫn say mê như thể không muốn dừng lại.

Ngày đó Ôn Đình đặc biệt nhiệt tình, cậu ngồi trên người Cận Hàn Bách mà tự động, nét mặt ửng hồng, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng. Cậu đối mặt với Cận Hàn Bách, khó nhịn cắn môi, tính khí trước người đúng đưa theo động tác của bản thân, trên đỉnh rỉ ra chất lỏng trong suốt, cũng có vài giọt thấm lên trên

bụng của Ôn Đình.

Ôn Đình đẹp đẽ gợi cảm như vậy, đặc biệt là vì để gợi lên càng nhiều dục vọng của Cận Hàn Bách, ngoài miệng cậu không ngừng nói những lời êm tai.

Ôn Đình không phải không cảm thấy xấu hổ, nhưng cậu chỉ muốn để cho Cận Hàn Bách càng có cảm giác, càng thấy thoải mái.

“Tiên sinh, anh chạm vào em... Rất muốn bắn...” Ôn Đình nhú mào, đôi mắt mong chờ nhìn Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách sẽ không không đáp ứng yêu cầu nhỏ nhỏ thế này, anh duỗi tay tới, mới vừa đụng vào tính khí của Ôn Đình, đã bị cậu đưa tay ngăn cản: “A... Chưa phải... Em muốn... Ừm... Em vẫn muốn bị anh sấp bắn.”

Cậu cúi người, hôn như chim mổ trước ngực Cận Hàn Bách, đầu lưỡi liếm rồi lại liếm lấy lồng, lưu lại dấu vết sẫm màu trên áo sơ mi. Động tác dưới thân cũng không ngừng lại, lối vào nhỏ hẹp liên tục phun ra nuốt vào phân thân to lớn của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách không phải rất thích nói chuyện lúc làm tình, nhưng dù chỉ nghe thấy hơi thở trầm nặng của anh, Ôn Đình cũng cảm thấy vạn phần gợi cảm. Cậu hôn lên hầu kết của anh, thở gấp nói: “Anh là người đàn ông... Hoàn mỹ nhất thế giới.”

Cận Hàn Bách sờ khuôn mặt Ôn Đình, bàn tay trượt theo gò má tới cổ của cậu. Ôn Đình nổi lên một lớp da gà trong nháy mắt. Cậu rất thích tay của Cận Hàn Bách dạo chơi trên khắp thân thể của mình, nhưng Cận Hàn Bách rất ít khi vuốt ve cậu.

Ôn Đình ngồi dậy, nắm lấy bàn tay Cận Hàn Bách, ngậm ngón giữa của anh, mô phỏng động tác ở dưới thân, mút ngón tay anh. Thanh âm của Cận Hàn Bách có chút khàn khàn, anh nói với Ôn Đình: “Động tác chậm một chút, đừng làm chính mình bị thương.”

Ôn Đình buông tay của Cận Hàn Bách ra, ánh mắt dõi theo anh có chút mê luyến, nói: “Em ước gì có thể... Được chết trên người của anh.”

Sau đó Cận Hàn Bách xoay người, đè Ôn Đình ở dưới thân. Ôn Đình tròn tròn mắt nhìn Cận Hàn Bách, trên lông mi của cậu dính giọt nước, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mắt. Ôn Đình giờ tay lau một cái, ngay cả ngón tay cậu cũng run rẩy.

Thời điểm Cận Hàn Bách bắn vào trong thân thể cậu, Ôn Đình đã bắn hai lần. Chất lỏng màu trắng dính dính trước người, lấm tẩm thấm trên áo sơ mi của Cận Hàn Bách.

Chân của cậu hơi không khép lại được. Cận Hàn Bách cởi áo sơ mi, ném xuống đất.

Ôn Đình nhìn chiếc áo dính tinh dịch của chính cậu, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng cảm giác thoả mãn to lớn. Cậu nằm ngửa xuống, hậu huyệt đang sau chảy ra từng dòng niêm dịch, Ôn Đình bất đắc dĩ cười: “Bị chảy ra rồi, tiên sinh, em lỡ làm dơ giường của anh.”

Cận Hàn Bách sờ mặt cậu, ôm cậu đi vào buồng tắm, ôn thanh nói: “Không sao.”

“Đợi lát nữa em lấy lại sức, sẽ đi đổi ra giường...” Ôn Đình vòng cánh tay quanh cổ anh, còn nhẹ nhàng vuốt vành tai của Cận Hàn Bách, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, “Anh có cảm thấy em... Rất dâm dăng không?”

Cận Hàn Bách bỏ cậu vào trong bồn tắm, mở nước, cười lắc đầu.

“Thật ra em cũng rất xấu hổ...” Ôn Đình ngồi yên một chỗ, gối đầu lên đầu gối của chính mình, “Lúc em nói những câu kia cũng thấy thật ngượng, thế nhưng em phải nói, nếu không biểu hiện khá một chút trên giường kim chủ thì sẽ bị đá xuống dưới, em sẽ cảm thấy rất khủng hoảng.”

Dáng vẻ của Ôn Đình xem ra đã rất mệt mỏi, cậu nói những lời này để lên dây cót tinh thần cho bản thân. Cận Hàn Bách đột nhiên có chút đau lòng cho đứa bé này, anh xoa đầu Ôn Đình, nhẹ giọng nói: “Mệt thì ngủ đi.”

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn anh một chút, sau đó hơi mỉm cười, thật nhỏ giọng nói: “Vâng...”

Sau đó, Ôn Đình nhanh chóng ôm đầu gối của mình ngủ thiếp đi, Cận Hàn Bách rửa ráy cho cậu một chút rồi ôm trở về, anh cũng thay luôn ra giường. Ôn Đình trong mộng vẫn không quên quăn quít lấy anh, không ngừng cọ cọ.

Cận Hàn Bách bỏ cậu vào trong chăn, tắt đèn.

Ôn Đình xoay người ôm lấy Cận Hàn Bách, hôn một cái lên cằm anh mới an tâm ngủ ngon.

22. Chương 22

Edit: Mr.Downer

“Bác Kỷ ơi, cháu đi ra ngoài nhé.” Ôn Đình sửa soạn xong, lên tiếng chào bác quản gia.

Quản gia cười nói: “Ừm, chú ý an toàn.”

“Vâng.”

Ôn Đình tùy tiện cầm chìa khoá, vào gara lái một chiếc xe ra khỏi biệt thự. Cậu đến Cận gia tặng hoa cho ông nội, sau đó tới công ty của Cận Hàn Bách chờ anh để cùng nhau ăn cơm.

Cậu chọn những bông hoa trường thọ nở đẹp nhất trong vườn, cắm vào trong chậu, đặt trên cửa sổ trong phòng ông cụ. Ông đang chớp mắt, nên Ôn Đình cũng không đánh thức ông dậy.

Thời điểm cậu lái xe đến tới dưới lầu công ty, bảo vệ thấy xe liền mau chóng gạt đầu chào hỏi, Ôn Đình mỉm cười, ở trong xe vẫy tay.

Rất nhiều người trong công ty nói Ôn Đình ở bên cạnh Cận Hàn Bách rất được anh thương, Cận Hàn Bách rất tốt với cậu. Xe Ôn Đình dùng để đi ra ngoài đều là của Cận Hàn Bách, muốn chạy chiếc nào thì lái chiếc ấy. Âu phục trên người cậu cũng là hàng cao cấp, cùng một nhãn hiệu với Cận Hàn Bách.

Không biết có bao nhiêu người ước ao được như Ôn Đình.

Tân Ninh cũng đã từng nói với cậu những lời này, nói Cận Hàn Bách rất để tâm đến cậu, nói cậu phải biết nắm chắc, Ôn Đình nghe xong chỉ cười cười lắc đầu.

Không ai rõ ràng hơn cậu, Cận Hàn Bách như thế này sao lại là để tâm, anh căn bản không quan tâm mới đúng. Ôn Đình lái xe gì, mặc quần áo gì, mua món đồ nào, anh không để ý đến những việc này. Coi như một ngày nào đó Ôn Đình dùng mấy triệu mua nhà cho mình, Cận Hàn Bách cũng sẽ không hỏi một câu.

Ôn Đình nhìn gương mặt mình trong kính chiếu hậu, khẽ bật ra một tiếng cười.

Cận Hàn Bách làm sao mới tính là quan tâm? Không phải tùy tiện lái xe của anh mới coi như là được anh thương chiều, Cận Hàn Bách vốn là người không yêu cầu sự quan tâm, là người không ngại cho đi trong một mối quan hệ, bất kể đánh đổi thật nhiều cũng phải mua được chiếc xe giới hạn kia, chỉ vì để được nghe một tiếng “Em rất thích”.

Ôn Đình tự giễu lắc đầu, làm sao so được?

Khi Cận Hàn Bách xuống lầu, phía sau có mấy người đi theo, anh nghiêng đầu bàn giao cái gì đó, trên mặt khẽ nhúm mày, nét mặt có chút nghiêm nghị. Cận Hàn Bách như vậy vô cùng có mị lực, khiến cho Ôn Đình gần như không thể dời mắt khỏi anh.

Mãi đến khi Cận Hàn Bách giao việc xong xuôi rồi vào trong xe, cậu mới cười chào hỏi: “Tiên sinh, chào buổi tối.”

“Chào buổi tối, chờ rất lâu?” Cận Hàn Bách cởi áo khoác đặt trên ghế sau, đeo dây an toàn.”

“Không sao, trái lại đến sớm một chút để nhìn thấy anh, em cũng rất vui.” Thuộc tính fanboy của Ôn Đình

luôn không đổi, mỗi lần có cơ hội đều phải biểu đạt một chút tình yêu của mình đối với kim chủ.

Cận Hàn Bách dĩ nhiên không đáp lại lời cậu, nhiều nhất cũng chỉ cười một chút. Ôn Đình nói tiếp: “Tôi qua em đã gọi điện đặt chỗ trước ở nhà hàng rồi, hi vọng trên đường không bị kẹt xe.”

“Ừm, vất vả rồi.”

Ôn Đình lắc đầu: “Kim chủ không thể khách sáo như vậy.”

Cận Hàn Bách bật cười, nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Ngày hôm nay, bọn họ đi gặp một người bạn tốt của Cận Hàn Bách, tên là La Canh, ba năm ở nước ngoài. Bạn bè của Cận Hàn Bách không nhiều, người này có thể tính là một trong số đó. Anh ta là bạn thời trung học của Cận Hàn Bách, bình thường ít khi gặp mặt, nhưng vẫn luôn giữ liên lạc.

La Canh nhìn thấy Cận Hàn Bách là nhào tới ôm anh không chịu buông tay: “Anh Bách, con mẹ nó người ta nhớ anh muốn chết!”

“Cậu thôi đi, bình thường không gặp cậu vẫn hay gọi điện còn gì.” Cận Hàn Bách gỡ La Canh đang đu trên người mình xuống, kéo cái ghế để anh ta ngồi.

Đôi mắt La Canh rơi vào trên khuôn mặt Ôn Đình, Ôn Đình cong môi nở nụ cười, ánh mắt La Canh dừng lại hai giây trên người của cậu, sau đó mới hỏi: “Anh chàng đẹp trai này là ai thế?”

Ôn Đình nói: “Tôi là Ôn Đình, anh La cứ gọi tôi Tiểu Ôn là được.”

Ánh mắt của La Canh vẫn nhìn chăm chú gương mặt của cậu, giơ ngón cái lên: “Tôi cứ thấy trai đẹp trên đường là không thể chớp mắt, cậu là hồn huyết sao?”

Cha của Ôn Đình là ai, câu hỏi này khó tìm lời giải, cậu lại càng không rõ mình có phải hồn huyết hay không, vì vậy chỉ cười không trả lời.

La Canh đương nhiên sẽ không hỏi nhiều về vấn đề này, anh ta nhìn Cận Hàn Bách, cười đến hơi ám muội: “Nhìn cậu em trai này có vẻ tuổi cũng không lớn ha? Anh già đầu thế này cũng không biết ngại hả anh Bách?”

Cận Hàn Bách nở nụ cười: “Tôi già?”

“Già cũng không hẳn là già, nhưng anh quả thật cũng không còn trẻ.” La Canh chỉ vào con mắt của Cận Hàn Bách nói, “Nhìn anh trông tang thương.”

Cận Hàn Bách không quan tâm nhiều, gọi phục vụ lại chỗ họ để chọn đồ ăn.

La Canh ở nước ngoài nhiều năm, đặc biệt nói muốn ăn cơm Tàu. Trong bữa ăn, anh ta một mực tán gẫu với Cận Hàn Bách về tình trạng gần đây của bản thân, nói luận văn tiến sĩ của anh ta có khả năng không được thông qua như cũ, còn hàn huyên về đứa cháu nhỏ của mình.

Cận Hàn Bách hỏi La Canh: “Vẫn chưa kết hôn?”

La Canh cười, hỏi ngược lại: “Anh cũng chưa kết hôn đấy?”

“Cậu không giống tôi.” Ngữ khí của Cận Hàn Bách khi nói những lời này rất bình thường, một câu nói không có gì, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút thê lương không biết tại sao.

Ôn Đình chăm chú ăn cơm không nói lời nào, thỉnh thoảng cậu sẽ gấp đồ ăn giúp Cận Hàn Bách. Cậu rất yên lặng, tầm mắt của La Canh rơi vào trên người cậu mấy lần, Ôn Đình sẽ khẽ mỉm cười mỗi lần đối diện với ánh mắt của anh ta, làm cho người ta cảm thấy rất ôn hoà.

Thời điểm Ôn Đình đi vệ sinh, La Canh hỏi Cận Hàn Bách: “Anh Bách, cậu bé này... Anh nghiêm túc?”

Cận Hàn Bách nhìn La Canh một chút: “Cái gì nghiêm túc hay không nghiêm túc?”

“Anh biết rõ ý tứ của tôi còn gì,” La Canh dùng ngón tay gõ bàn, “Cậu ta trông rất đáng tin.”

Cận Hàn Bách chưa mở miệng, La Canh đã nói tiếp: “Hơn nữa anh Bách này, tôi nhìn cậu ấy thật giống... Anh cũng cảm thấy như vậy chứ?”

Khi đó Cận Hàn Bách cảm ly lên uống một hớp, nói: “Cậu lớn đầu như vậy rồi có thể chính chắn một chút được không? Tiến sĩ chuyên nghiệp lại đi nhớ việc riêng tư của người khác làm gì?”

“Tôi với anh cũng đâu có bàn chuyện làm ăn với nhau, chúng ta nói chuyện không phải toàn việc tư sao?” La Canh chùi miệng, “Này, nói thật nhé anh Bách, anh biết rõ bối cảnh của cậu ta chứ? Mấy đứa bé bây giờ cũng tinh tướng lắm, vòng vòng vèo vèo rồi cũng không biết ngoan thật hay giả vờ.”

Cận Hàn Bách lắc đầu ăy: “Cậu ăy chỉ là một cậu nhóc, tâm không xấu, cậu không cần nghĩ nhiều như thế.”

“Ok, miễn anh coi trọng là được.” Không ai cố tình nhắc đến những chuyện trước đây, nhưng nếu là người có quan hệ thật sự tốt với Cận Hàn Bách, tất cả luôn có chút không yên tâm trong lòng. Tâm tư của Cận Hàn Bách quá sâu nặng, cái gì cũng không biểu hiện ra bên ngoài, chuyện gì buồn đều giấu ở trong lòng không nói.

Năm đó Kiều Nhiên câu Cận Hàn Bách đến hồn cũng không còn, người đã mất mấy năm, bây giờ người ở bên cạnh, nhìn thế nào cũng trông như cậu ấy.

La Canh ngẩng đầu nhìn Cận Hàn Bách, yên lặng thở dài trong lòng.

Ôn Đình trở về từ phòng vệ sinh, trực tiếp đưa thẻ trong ví cho phục vụ để thanh toán. Chốc lát sau nhân viên phục vụ bưng khay đi tới, trên khay là thẻ đã quẹt cùng chứng từ thanh toán.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh bàn, cung kính nói: “Tiên sinh chào ngài, xin lỗi đã làm phiền, nhưng cần ngài ký tên.”

Ôn Đình ngẩng đầu nói: “Cảm ơn, để cho tôi.”

Phục vụ đưa tới, Ôn Đình tiện tay ký tên của mình. Cận Hàn Bách vô ý liếc mắt nhìn lúc đang nói chuyện, sau đó ánh mắt của anh rơi lên trên bàn tay vừa ký tên của Ôn Đình, mãi cho đến khi nhân viên phục vụ bưng khay rời đi.

Lúc này Ôn Đình mới chú ý tới Cận Hàn Bách đang nhìn cậu, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, làm sao vậy?”

Cận Hàn Bách lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

“Anh nhìn em như thế làm em còn tưởng trên mặt em dính gì, chắc không phải đâu, vừa nãy em đã soi gương trong nhà vệ sinh rồi.” Ôn Đình mang theo ý cười, Cận Hàn Bách nhìn vào mắt của cậu, sau đó quay đầu lại, tiếp tục nói chuyện với La Canh.

Sau khi trở về vào buổi tối ngày hôm ấy, Cận Hàn Bách hỏi Ôn Đình: “Đến bây giờ tôi chưa từng hỏi cậu, cậu có muốn tiếp tục đi học không?”

Ôn Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh muốn em đi học sao? Tất cả nghe theo anh, em đương nhiên phải nghe theo tiên sinh nhà em rồi.”

Cận Hàn Bách xoa đầu của cậu, nói: “Cậu tự suy nghĩ đi, cậu muốn đi học thì tôi sẽ đưa cậu đi học.”

Ôn Đình ngay lập tức lắc đầu: “Không đi đâu.”

Cận Hàn Bách ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Ôn Đình nằm ở bên cạnh anh, an tĩnh như thường ngày, cậu cầm lấy một chút góc áo của Cận Hàn Bách, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, bất chợt thả ra một lúc, xoay người chơi điện thoại di động, khi trở

mình lại vẫn nắm lấy, không làm phiền đến Cận Hàn Bách.

Đã qua mười một giờ, Ôn Đình ngồi dậy, nhẹ giọng nói với Cận Hàn Bách: “Tiên sinh ơi trễ rồi, anh nên đi ngủ...”

Cận Hàn Bách còn đang dùng laptop xử lý mail, âm thanh hơi khàn nói: “Cậu ngủ trước đi, tôi còn hai cái mail cần xem một chút.”

Ôn Đình đi xuống lầu rót ly nước, đặt bên giường Cận Hàn Bách. Đúng lúc Cận Hàn Bách đã xem xong, vừa mới tắt máy. Ôn Đình để laptop qua một bên, ôn nhu nói: “Anh uống nước đi, nghe anh nói chuyện, em cảm thấy cổ họng anh có hơi khô.”

Ôn Đình từ trước đến giờ đều tri kỷ như thế, Cận Hàn Bách mỉm cười với cậu, Ôn Đình chỉnh nhiệt độ máy lạnh hơi ấm lên, sau đó tắt đèn nằm xuống.

Bình thường Cận Hàn Bách là người ngủ trước. Ôn Đình rất ít khi quấy rầy anh, cậu sẽ chờ anh ngủ thiếp đi mới dám nhẹ nhàng tiến vào trong lồng ngực của Cận Hàn Bách. Chỉ thỉnh thoảng lúc làm nũng, Ôn Đình mới cọ anh một chút trước khi ngủ, hôn nhẹ lên cổ anh hoặc lên ngực anh, dính người một ít.

Cận Hàn Bách sẽ không đẩy cậu ra, nhưng chưa bao giờ chủ động chạm vào cậu, nếu như Ôn Đình cũng không chủ động, Cận Hàn Bách cũng sẽ không đụng vào cậu. Làm tình cũng giống như thế, nếu như Ôn Đình không nói, không chủ động cầu hoan, Cận Hàn Bách chưa từng có ý tứ muốn làm.

Nhưng hôm nay thật sự bất ngờ, Cận Hàn Bách chủ động nắm lấy tay của Ôn Đình, Ôn Đình còn ngẩn ra, lòng bàn tay của Cận Hàn Bách rất ấm, anh nắm tay của cậu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đốt ngón trỏ của Ôn Đình, sau đó lại xoa xoa ngón giữa.

Động tác vừa ấm muội vừa trêu người, xúc cảm ấm áp từ đầu ngón tay truyền tới cánh tay, khiến cho tóc gáy trên cánh tay Ôn Đình dựng đứng lên.

Cậu cho rằng Cận Hàn Bách muốn làm tình.

Ôn Đình nghiêng người, khẽ sát nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, anh... Muốn làm?”

“Không, đi ngủ sớm một chút.” Thanh âm của Cận Hàn Bách trầm thấp gợi cảm, anh không nói muốn làm, nhưng Ôn Đình lại thật sự có thể muốn làm.

Cận Hàn Bách còn đang xoa nắn ngón tay của Ôn Đình, cậu bị anh nắm đến nổi chảy mồ hôi trong lòng. Cận Hàn Bách nói không làm, đương nhiên Ôn Đình sẽ không tiếp tục dán vào người anh, cậu hít sâu một cái, nhẹ nhàng nắm chặt lại bàn tay Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách nhắm mắt, không biết tại sao lại bật ra một tiếng cười, còn mang theo chút tự giễu trong đó. Anh buông tay của Ôn Đình ra, nâng cánh tay che trán và hai mắt, im lặng ngủ mất.

23. Chương 23

Edit: Mr.Downer

Thời tiết càng ngày càng nóng, không thể ở lâu trên gác xép. Do được nắng chiếu vào cửa sổ lớn, nên gian nhà có nhiệt độ cao đến vậy, thế nhưng lại không có điều hoà. Ôn Đình chỉ có thể lên đó nằm một chút vào mỗi sáng sớm hoặc vào lúc chiều dần tối, nếu trời không quá nóng.

Khi bác Kỷ thuận miệng nói một câu vào lúc ăn sáng, cùng ngày đã có thợ đến biệt thự lắp máy lạnh.

Bác Kỷ cười rất vui vẻ, nói với Ôn Đình: “Thiếu gia bây giờ rất coi trọng cháu.”

Ôn Đình mím môi cười, cúi đầu, có hơi ngượng ngùng. Chính cậu cũng không ngờ Cận Hàn Bách có thể để ý tới những việc nhỏ này, nói thật trong lòng cũng có chút vui mừng nhảy nhót.

Cậu chọn một quyển sách trong thư phòng của Cận Hàn Bách, nằm vùi trên gác xép cả ngày. Làn hơi lạnh bao phủ lấy cậu, không biết từ lúc nào Ôn Đình đã ngủ thiếp đi.

Lúc Cận Hàn Bách trở về, bác Kỷ nói: “Tiểu Ôn ở trên gác xép cả ngày không thấy xuống.”

Cận Hàn Bách thay quần áo xong bèn đi lên nhìn cậu.

Tay Ôn Đình ôm sách trước ngực, hai mắt nhắm lại, ngủ thật ngon. Cận Hàn Bách ngồi xổm xuống, lấy đi cuốn sách đang đặt trước ngực giùm cậu. Anh liếc nhìn tên sách, nhúu mày.

Ôn Đình vẫn chưa tỉnh, Cận Hàn Bách cũng không gọi cậu dậy, ngồi bên cạnh đọc quyển sách kia. Ôn Đình trong cơn ngủ mơ cợt tới, ôm lấy eo của Cận Hàn Bách, vùi mặt bên người anh ngủ tiếp.

Lúc cậu tỉnh lại đã là chuyện của một tiếng sau, trời có chút tối dần. Ôn Đình híp híp mắt, nửa ngáy mới thích ứng với mọi thứ trước mặt, nhớ ra mình ngủ quên trên gác xép. Nhưng mà vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Cận Hàn Bách, điều này làm cho cậu có chút hạnh phúc.

Cậu lộ ra một nụ cười ngọt ngào với anh, ngoan ngoãn làm người ta thấy thích.

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Tỉnh rồi?”

“Vâng, em ngủ say quá, anh ở bên cạnh cũng không biết.” Ôn Đình vô thức ôm sát eo của Cận Hàn Bách, muốn cọ mặt nhưng vẫn ráng kiềm chế.

“Tiên sinh, anh ăn cơm chưa?” Ôn Đình mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói có phần mềm mại.

“Chưa, không đói bụng.”

Ôn Đình nhanh chóng nhìn đồng hồ: “Hơn bảy giờ rồi, sao anh vẫn chưa ăn cơm? Đánh thức em dậy cũng được.”

Ôn Đình kéo Cận Hàn Bách đứng dậy, rút cuốn sách trong tay anh ra, dắt tay anh cùng nhau đi xuống lầu. Bữa tối đã sớm chuẩn bị xong, vẫn luôn được hâm nóng chờ bọn họ.

Ôn Đình có chút tự trách, Cận Hàn Bách xoa tóc của cậu an ủi: “Không cần phải luôn lo lắng cho tôi như vậy, tôi cũng không phải trẻ con.”

“Tuy không phải trẻ con nhưng anh sẽ không thật sự chăm sóc chính mình,” Ôn Đình nhìn vào mắt anh nói, “Anh chưa hề chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

“Chỗ nào không tốt?” Cận Hàn Bách nghe thấy Ôn Đình nghiêm túc nói với mình như thế, cảm thấy có chút buồn cười.

Ôn Đình cúi đầu, múc cho anh một chén canh, nói: “Anh gầy.”

Cận Hàn Bách không để ý lắm đến việc mình gầy hay không gầy, anh thật sự không quan tâm tới những việc cỏn con thế này.

Kết quả, lúc ăn cơm tối Ôn Đình còn nói năng hùng hồn dặn Cận Hàn Bách phải chăm sóc bản thân mình kỹ lưỡng, vậy mà hơn nửa đêm lại phát sốt.

Có thể là do ngủ cả một buổi trưa dưới hơi gió, Ôn Đình phải chịu chút lạnh. Ban đầu chỉ hơi bị nghẹt mũi, chóng mặt, nhưng Ôn Đình không có cảm giác gì nhiều, nên cậu cũng không coi đây là chuyện gì lớn. Rất cuộc, nửa đêm càng ngủ càng thấy lạnh, xương cốt cả người uể oải.

Ý thức Ôn Đình không tỉnh táo lắm, chỉ cảm thấy cả người rất khó chịu. Cậu ôm Cận Hàn Bách thật chặt, trong cổ họng liên tục lẩm bẩm gọi “Tiên sinh ơi”.

Cận Hàn Bách tỉnh lại, hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Giọng nói của Ôn Đình khàn khàn: “Tiên sinh, em lạnh lắm, anh có thể ôm em chặt một chút được không?”

“Lạnh?” Cận Hàn Bách nhíu mày, đưa tay sờ lên trán của Ôn Đình, “Cậu nóng rần lên.”

Ôn Đình mở mắt ra, vô lực nhìn anh, nói: “VẬY anh có thể ôm em sao?”

“Rất khó chịu?” Cận Hàn Bách ngồi dậy, bật đèn ngủ.

“Hơi khó chịu.” Ôn Đình nói thật, cả người co thành một cục trong chăn, “Rất lạnh, rất đau đầu.”

Cận Hàn Bách xuống dưới lầu tìm tủ thuốc. Lúc trở lại còn mang theo một ly nước ấm, trong tay cũng cầm hai hộp thuốc.

Ngữ khí của anh rất ôn nhu, có thể nói là nhẹ nhàng dễ dàng: “Uống thuốc trước nào, ngày mai đi khám bác sĩ, ngoan nghe lời tôi nói.”

Ôn Đình dĩ nhiên vâng lời anh, không nói hai lời uống thuốc. Vừa nằm xuống, cậu vẫn lẩm bẩm cầu xin: “Tiên sinh ơi, ôm em một cái...”

Cận Hàn Bách thở dài, nhíu mày ôm cậu vào trong lồng ngực. Ôn Đình rất ít khi sinh bệnh, trong trí nhớ của Cận Hàn Bách chỉ có hai lần, đây là lần thứ hai, lần thứ nhất là vào cái hôm hai người lên giường lần đầu tiên, Ôn Đình bị anh dẫn vật đến ngã bệnh.

Ôn Đình khi bị ốm rất khiến người khác đau lòng, cổ họng nhẹ nhàng chậm rãi kêu một tiếng “tiên sinh”, như chú mèo ốm vật phát ra tiếng kêu meo meo kéo dài. Ôn Đình thật sự rất khó chịu, cậu vùi vào người Cận Hàn Bách, lòng bàn tay lẫn môi đều rất nóng.

Sau đó, Cận Hàn Bách không ngủ tiếp, cách một lúc anh sẽ sờ trán Ôn Đình để xem nhiệt độ. Ôn Đình không nhúc nhích, cau mày thật chặt, thỉnh thoảng cậu sẽ thì thào vài tiếng, gọi “Tiên sinh” mấy lần.

Thuốc hạ sốt không có tác dụng trên người cậu, ý thức của Ôn Đình vẫn không tỉnh táo, cậu càng thấy mơ hồ vào lúc rạng sáng, bắt đầu có chút nói mê sảng. Cận Hàn Bách ngồi dậy, vừa muốn gọi Ôn Đình tỉnh để dẫn cậu đến bác sĩ, hầu kết Ôn Đình bỗng nhiên giật giật, trong cổ họng lẩm bẩm vài tiếng không rõ ràng, khoé mắt bất thành linh rơi lệ.

“Em rất nhớ anh...” Nước mắt Ôn Đình chảy xuống theo khoé mắt, rồi từng giọt thấm vào gối, trong giọng nói của cậu mang theo vạn phần khổ sở, liên tục lặp đi lặp lại, “Em rất nhớ anh...”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, dáng vẻ này của Ôn Đình nhìn thế nào cũng giống như khó có thể quên được tình cũ. Cận Hàn Bách chưa từng hồi lịch sử yêu đương trước đây của cậu, như vậy xem ra tình cảm rất sâu nặng. Anh cúi người gọi tên Ôn Đình, nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Trên lông mi Ôn Đình còn mang theo nước mắt, cậu chậm rãi mở mắt ra. Vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn

mặt của Cận Hàn Bách, trong phút chốc đó, nước mắt của Ôn Đình đột nhiên không khống chế được, trong đôi mắt của cậu ngậm lấy thiên ngôn vạn ngữ, tuyệt vọng khắp trên gương mặt, âm thanh khàn khàn gọi: "*Cận Hàn Bách...*"

Cận Hàn Bách nhìn vào mắt Ôn Đình, có ba giây ngây người. Sau đó, anh đột nhiên cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên miệng cậu, gặm cắn đầu lưỡi cùng bờ môi, cho đến khi môi cậu sưng lên. Đầu lưỡi của Cận Hàn Bách tàn phá trong miệng của Ôn Đình, bởi vì cậu phát sốt nên nhiệt độ rất cao, ngay cả đầu lưỡi cũng rất nóng.

Cận Hàn Bách có hơi mắt không chế, anh bắt lấy cằm Ôn Đình, cắn môi của cậu. Ôn Đình bị ép hé miệng, không khép lại được. Cậu yếu ớt giơ cánh tay khoác lên vai Cận Hàn Bách, vòng lấy anh.

Qua một lúc lâu sau, Cận Hàn Bách mới buông cậu ra. Khoé mắt Ôn Đình còn vương một chút nước mắt, hai bờ môi vốn trắng xám vào lúc này lại trông rất đỏ tươi.

Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình, ngữ khí có chút lạnh lẽo khi mở miệng: "Tại sao lại gọi tôi như vậy?"

Ôn Đình nhắm mắt, thấp giọng hỏi: "Tại sao cái gì? Em không thể gọi như vậy à?"

Cận Hàn Bách trầm mặc trong chốc lát, sau đó chậm rãi nói: "Đúng... Cậu không thể."

Editor lảm nhảm: Dành cho bạn nào không nhớ thì ở đoạn trên, Ôn Đình gọi tên Cận Hàn Bách theo cái cách Kiều Nhiên thường gọi đấy, nên anh Bách mới phát rồ đó nhé.

24. Chương 24

Edit: Mr.Downer

Ngày đó, Ôn Đình đỏ mắt hỏi Cận Hàn Bách: "Tại sao em lại không thể?"

Cận Hàn Bách không trả lời cậu, chỉ ôm cậu lên, muốn dẫn cậu đến bệnh viện. Ôn Đình từ trước đến giờ luôn ngoan ngoãn nghe lời lại đột nhiên ương bướng, nói không chịu đi đâu cả. Cận Hàn Bách không còn cách nào khác, chỉ có thể dứt cậu uống thuốc thêm lần nữa.

Cũng may trước khi trời hừng sáng, cơn sốt của Ôn Đình rút cuộc hơi lui bớt, Cận Hàn Bách ôm cậu vào trong ngực, Ôn Đình vẫn mê luyến làm tổ trong lòng anh như cũ, nhưng im lặng không nói gì. Cậu nhắm chặt hai mắt, đầu ngón tay thỉnh thoảng co rúm nắm lấy quần áo của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách vẫn dịu dàng, lúc Ôn Đình khó chịu, anh sẽ vỗ nhẹ sau lưng cậu để an ủi. Nhưng với phản ứng ban nãy, dù anh có làm gì, Ôn Đình đều không cảm giác được tâm của anh. Trên người anh rõ

ràng ẩm áp, tuy nhiên Ôn Đình chỉ cảm rất xung quanh anh rất lạnh.

Ôn Đình ra một thân mồ hôi, cả người dính dính không thoải mái. Thời điểm Cận Hàn Bách tắm rửa vào sáng sớm, Ôn Đình cũng đi vô phòng tắm, Cận Hàn Bách thấy cậu đi vào, nhướn mày nói: “Trở lại ngủ tiếp.”

“Em ngủ không được, trên người dính dính khó chịu.” Ôn Đình trực tiếp đi tới đứng bên cạnh Cận Hàn Bách, cả người Cận Hàn Bách dính nước nên không thể bắt cậu ra ngoài, chỉ có thể mặc cho cậu đứng đó.

“Xin lỗi tiên sinh, do em nên làm cho anh không ngủ được cả một đêm.” Con mắt Ôn Đình có hơi sưng, cổ họng cũng khàn, mở miệng ra trông rất đáng thương, “Cảm ơn anh đã chăm sóc em nguyên một buổi tối, gây cho anh thêm nhiều phiền phức rồi.”

Cận Hàn Bách cười: “Khách khí như vậy làm gì, mau nhanh khoẻ lại.”

Ôn Đình cúi đầu ngoan ngoãn đáp lời: “Vâng.”

Trước khi Cận Hàn Bách đến công ty, Ôn Đình mặc đồ ngủ xuống lầu cùng anh, Cận Hàn Bách nói với cậu: “Đừng chạy lung tung, nghe lời một chút, ngay lập tức về phòng nằm đi.”

Ôn Đình gật đầu: “Vâng.”

“Ừm.”

“Vậy nếu như...” Ôn Đình lại nắm lấy cơ hội làm nũng, “Nếu như em nghe lời, tối hôm nay tiên sinh sẽ làm tình với em chứ?”

Cận Hàn Bách cười lên, bất đắc dĩ nói: “Cậu như thế này còn muốn làm tình, trong đầu cả ngày đều muốn gì đầu không?”

Ôn Đình cong khoé miệng, nhìn anh mở cửa đi làm.

Tối hôm qua cậu đột nhiên sinh bệnh, hơn nửa đêm không tiện gọi bác sĩ, vì vậy Cận Hàn Bách mới nói muốn dẫn cậu đến bệnh viện. Bây giờ là ban ngày, cũng thuận tiện hơn, Cận Hàn Bách trước khi đi đã nói với quản gia gọi bác sĩ đến khám cho cậu.

Quả nhiên thấy khoẻ hơn nhiều sau khi tiêm thuốc, Ôn Đình lại có sức lực suy nghĩ về chuyện tối qua. Sắc mặt đêm hôm qua của Cận Hàn Bách không dễ nhìn, anh thật sự không muốn để cho cậu gọi anh như vậy.

Tại sao? Bởi vì xưng hô này chỉ độc quyền thuộc về người nào đó? Hay bởi vì danh xưng này sẽ gợi nên

thù hận nơi đáy lòng của anh?

Ôn Đình cọ mặt vào gối, thở một hơi thật dài.

Lần bệnh này cậu chủ yếu bị cảm lạnh, tới cũng nhanh đi cũng mau, hai ba ngày sau là khoẻ hơn nhiều. Ru rú trong nhà vài ngày, Ôn Đình khỏi bệnh lại nhanh chóng sửa soạn đi ra ngoài.

Ông nội đã quen cậu đến thăm, mấy ngày nay Ôn Đình không đến, ông còn có chút nhớ. Ôn Đình vừa đến đã bị ông dắt tay, muốn đi ra ngoài tản bộ.

Thậm chí còn gọi một cú điện thoại kêu Cận Hàn Bách cùng đến ăn cơm tối.

Lúc dùng bữa, ông cụ híp mắt cười cười, hết nhìn Cận Hàn Bách rồi lại nhìn Ôn Đình, một mặt vui vẻ.

Trước khi bọn họ ra về, ông còn nói: “Tiểu Nhiên, ngày mai lại đến nhé, chúng ta tới trà quán.”

Ông cụ lại lú lẫn rồi, thỉnh thoảng ông nhìn Ôn Đình, sẽ gọi cậu là “Tiểu Nhiên”.

Bình thường Cận Hàn Bách sẽ không có phản ứng, nhưng lần này anh lại nhìn kỹ khuôn mặt của cậu. Ôn Đình ngồi vào trong xe, cũng nghiêng đầu nhìn anh: “Sao thế?”

Cận Hàn Bách lắc đầu: “Không có gì, cậu lái xe đi.”

Không biết có phải là ảo giác của bản thân không, Ôn Đình cảm thấy gần đây Cận Hàn Bách đang quan sát cậu, điều này làm cho Ôn Đình không dám nhìn vào mắt anh, không dám đối diện với anh.

Nếu như trước đây Cận Hàn Bách nhìn cậu, cậu sẽ rất thoải mái nhìn lại, mỉm cười ngọt ngào với anh. Thế nhưng tâm mắt cậu bây giờ không tự chủ được mà né tránh.

Ngay cả lúc làm tình.

Ôn Đình khỏi bệnh rồi, nằm nhoài trên người Cận Hàn Bách, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh ơi, em khoẻ rồi. Mấy ngày nay cũng rất nghe lời, chúng ta có thể làm tình sao?”

Cậu cố gắng nút áo của Cận Hàn Bách, cũng từng chút một hôn theo. Đầu lưỡi của Ôn Đình vẽ ra một đường, sau đó chậm rãi hôn anh. Cậu hôn lên miệng của Cận Hàn Bách, thâm tình, thành kính.

Thời điểm Cận Hàn Bách tiến vào cậu, Ôn Đình không nhịn được rên rỉ thành tiếng, tuy đã làm nhiều lần, nhưng cảm giác khó chịu khi vừa mới tiến vào vẫn rõ ràng như cũ. Cậu nắm lấy cánh tay của Cận Hàn

Bách, thấp giọng gọi: “Tiên sinh... tiên sinh...”

Cận Hàn Bách thay đổi sự ôn nhu trước đây trên giường, động tác lần này của anh nóng vội mà hung hãn, Ôn Đình đỏ ửng hai mắt ở dưới thân anh, cố gắng điều chỉnh hô hấp, cậu ngẩng mặt, chăm chú nhìn anh, nhưng thời điểm Cận Hàn Bách cúi đầu nhìn cậu, Ôn Đình lại nghiêng đầu sang một bên.

Thanh âm của Cận Hàn Bách thô khàn trầm thấp: “Cậu đang nghĩ gì?”

Ôn Đình không chút nào phòng bị, nghe thấy câu hỏi này, trong lòng đột nhiên run lên. Lông mi cậu khẽ run rẩy, ổn định hơi thở gấp gáp mà trả lời: “Em đang nghĩ... Phải như thế nào để anh mới có thể càng dùng thêm sức làm em...”

Tính sự dần chấm dứt, Cận Hàn Bách hầu như không cho Ôn Đình thời gian thích ứng, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều là những va chạm mãnh liệt, tốc độ cũng rất nhanh. Ôn Đình đến một nửa liên không chịu nổi, phía trước rỉ ra từng chút dịch thể trong suốt, cậu không nhận được xin tha.

Cận Hàn Bách chụp lấy hai tay của cậu, đè trên đỉnh đầu của Ôn Đình, hạ thân kích thích tuyến thể của cậu không ngừng một giây. Khoái cảm tích lũy dâng lên đến giới hạn phải bắn ra, Ôn Đình theo bản năng kêu một tiếng: “Cận Hàn...”

Tầm mắt của Cận Hàn Bách như chiếc dùi chăm chú trên mặt cậu, chữ cuối cùng bị Ôn Đình miễn cưỡng nuốt xuống.

Dư âm của cao trào còn chưa lắng, Cận Hàn Bách lại bắt đầu chuyển động. Anh xoa khoé mắt của Ôn Đình, hỏi: “Vừa nãy cậu gọi tôi là gì?”

Ôn Đình chớp mắt nhìn anh, vừa bắn ra, ngay cả nói chuyện cũng có chút vô lực vào lúc này.

“Hả?” Bàn tay Cận Hàn Bách dạo chơi trên thân thể Ôn Đình, đè lên chấm đỏ nhỏ trước ngực của cậu, nhú máy hỏi: “Gọi tôi cái gì?”

Đây là lần thứ nhất Cận Hàn Bách vuốt ve thân thể của cậu, tựa như ve vãn ở trên giường. Ôn Đình mê muội để bàn tay anh mang lại khoái cảm cho mình, thân thể run rẩy theo những di động của anh.

Cận Hàn Bách cúi người, hôn lên cổ của cậu, khiến Ôn Đình như bị khó thở. Anh mút xương quai xanh của cậu, đến khi trên đó lưu lại một vết đỏ hồng. Cận Hàn Bách như vậy hết sức quyến rũ, cả người tán mắt ra hoóc môn tràn đầy nam tính. Ôn Đình cảm thấy người đàn ông như thế vô cùng có sức hấp dẫn trí mạng.

Cậu thậm chí không dám mở miệng nói chuyện, sợ đánh vỡ bầu không khí bây giờ, sợ Cận Hàn Bách sẽ không hôn cậu.

Sau đó, Cận Hàn Bách hỏi cậu thêm mấy lần, Ôn Đình cũng không dám trả lời.

Cậu phát hiện mình đoán không ra Cận Hàn Bách, không biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Việc này làm cho cậu không dám tùy tiện mở miệng, bởi vì không biết sẽ mang đến kết cục như thế nào.

Thời điểm Ôn Đình kiệt sức, tay chân mềm nhũn, Cận Hàn Bách rót cuộc mới bắn vào cơ thể cậu. Nhiệt dịch nóng hổi làm bỏng thành ruột của Ôn Đình, cậu ôm cổ của Cận Hàn Bách, cẩn thận hôn lên thái dương của anh.

Ôn Đình kẹp chặt cơ thể, mãi đến khi đứng dưới vòi hoa sen trong phòng tắm, cậu mới dám thả lỏng. Tinh dịch từ hậu huyệt chảy ra, sau đó nhỏ xuống mặt đất. Ôn Đình nhìn dòng chất lỏng màu trắng được nước rửa trôi, có chút xuất thần.

Cận Hàn Bách đi tới giúp cậu thoa sữa tắm, Ôn Đình có hơi yếu ớt mà mỉm cười với anh, thở dài nói: “Bệnh nặng mới khỏi... Thể lực em có chút theo không kịp, tiên sinh đừng ghét bỏ em.”

Cận Hàn Bách xoa xoa vành tai của cậu, “Cậu rất khá.”

Ôn Đình nở nụ cười, không tiếp tục nói gì, Cận Hàn Bách cũng không lên tiếng. Trước đây, sau khi làm, Ôn Đình đều vô cùng mệt mỏi, tắm rửa xong sẽ lập tức ngủ thiếp đi. Nhưng ngày hôm nay, cậu không hề thấy buồn ngủ, dù thân thể rất mệt mỏi, đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Trái lại, Cận Hàn Bách đã ngủ thiếp đi trước.

Hô hấp của anh đều đặn ổn định, Ôn Đình nghe thấy tiếng hít thở của anh, luôn cảm giác được an toàn bao phủ.

Ánh mắt thích ứng với bóng tối, có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt của Cận Hàn Bách. Ôn Đình nhớ tới vấn đề mà Cận Hàn Bách nhiều lần hỏi mình kia, hỏi cậu muốn gọi anh là gì.

Chữ cuối cùng bị bản thân nuốt trở vào, câu hỏi này trước sau gì cậu không dám trả lời.

Ôn Đình đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm một cái lên mặt Cận Hàn Bách, ngón tay khẽ vuốt bờ môi anh, cậu nhỏ giọng lên tiếng: “*Cận Hàn Bách*.”

Ôn Đình tựa như đang suy nghĩ, lại lầm bầm lặp lại một lần nữa: “*Cận Hàn Bách*...”

Đêm tối vô cùng an tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng ve kêu ở bên ngoài.

“Ừm.”

Cũng bởi vì quá mức yên tĩnh, Cận Hàn Bách đột nhiên lên tiếng khiến Ôn Đình giật mình.

Không biết từ lúc nào Cận Hàn Bách đã mở mắt ra, chính trực nhìn cậu chăm chăm. Trái tim Ôn Đình đột nhiên nhảy lên kịch liệt, tựa như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình từ lỗ tai. Từng nhịp tim như gõ lên xương cốt khoang ngực, mỗi một lần mang lại chấn động to lớn cùng đau đớn âm ỉ.

Cận Hàn Bách ngồi dậy, nhấn điều khiển từ xa mở đèn sàn.

Ôn Đình cứng ngắc ở trên giường, không dám lên tiếng.

Cận Hàn Bách xoa nắn mi tâm, cúi đầu nhìn Ôn Đình. Ánh mắt của anh cường thế đến nỗi làm cậu không có chỗ nào tránh né, Ôn Đình chỉ có thể nhìn anh.

Lông mày Cận Hàn Bách hơi nhướng lên, mang theo dò xét cùng tìm kiếm. Anh trầm giọng mở miệng: “Tôi vẫn chưa hỏi cậu, cậu... Đọc hiểu được sách bằng tiếng Anh?”

25. Chương 25

Edit: Mr.Downer

Ôn Đình chỉ mất hai giây để hiểu Cận Hàn Bách nói cái gì, trong nháy mắt cậu nghĩ tới quyển sách mà mình nằm đọc trên gác xép kia. Đầu óc Ôn Đình cấp tốc xoay chuyển, suy nghĩ xem mình nên trả lời như thế nào.

Cậu dời mắt đi chỗ khác, vừa muốn mở miệng: “Em...”

Cận Hàn Bách cắt ngang cậu: “Không được nói dối.”

Lông mi Ôn Đình lại run rẩy.

“Tại sao nhiều lúc cậu sẽ không kiềm lòng được mà gọi tôi như thế,” Âm thanh của Cận Hàn Bách vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, “Tại sao cậu lại giống như cậu ấy như thế? Thậm chí chữ viết của cậu cũng giống cậu ấy, kể cả tư thế cầm bút.”

Ôn Đình co thành một khối ở trong chăn, cậu không dám nhìn vào mắt Cận Hàn Bách.

“Kiều Nhiên luyện thư pháp mười lăm năm, còn cậu, cậu giải thích thế nào?” Cận Hàn Bách ném ra từng câu hỏi, từng vấn đề, khiến Ôn Đình thật sự không chống đỡ được.

“Có lúc tôi cảm thấy thoáng qua cậu chính là cậu ấy.” Cận Hàn Bách nói xong câu này, bỗng nở một nụ cười tự giễu, anh lắc đầu nói tiếp: “Nhưng chính tôi đã xác nhận, cậu ấy đã chết.”

Nói xong câu này, Cận Hàn Bách lại yên lặng một lúc lâu, anh chỉ ngồi yên ở đó, không nói cũng không động, chờ Ôn Đình giải thích. Trong đầu Ôn Đình xoay chuyển vô số loại thuyết pháp có thể giúp cậu úp úp mở mở, nhưng mấy lần mở miệng đều không thể nói được.

Cậu không muốn nói dối.

Thời điểm Cận Hàn Bách không cười, nếp nhăn nơi khoé mắt không phải rất rõ ràng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những đường nhăn nhạt nhòa. Ôn Đình cảm thấy trên người Cận Hàn Bách có một sự tịch mịch không diễn tả được, khiến cho bên trong lòng cậu chống cự việc nói dối.

Cậu chớp mắt, nước mắt đột nhiên rơi xuống thành chuỗi.

Cận Hàn Bách bình tĩnh nhìn cậu, Ôn Đình chậm rãi dang tay ra, ôm lấy Cận Hàn Bách. Cậu ngửa mặt lên đối diện với anh, đôi mắt tuyệt vọng kia, rõ ràng chính là Kiều Nhiên. Cận Hàn Bách vô số lần bị mê hoặc bởi đôi mắt này, cho dù dưới hoàn cảnh chất vấn như hiện tại, ánh mắt ấy vẫn làm cho anh mất khống chế như cũ.

Đầu ngón tay Ôn Đình không ngừng run rẩy, cẩn thận từng li từng tí nắm lấy áo ngủ của Cận Hàn Bách, không nói tiếng nào, chỉ nhìn anh yên lặng rơi nước mắt. Cậu không trả lời câu hỏi Cận Hàn Bách dành cho mình, chỉ dùng ánh mắt tuyệt vọng kia truyền tải tâm tình của bản thân.

Ôn Đình trầm mặc hơn mười phút, cuối cùng khàn khàn lên tiếng: “Em có thể không trả lời ngay bây giờ được không?”

Cận Hàn Bách đối mặt với cặp mắt như thế, cho dù đây là một gương mặt hoàn toàn bất đồng, nhưng cũng không thoát ra được câu “không thể” này.

“Có thể cho em chút thời gian sao?” Ôn Đình rụt vai, lộ ra dáng vẻ rất tội nghiệp, “Cho em một chút thời gian thôi...”

Cận Hàn Bách thở dài, anh biết rõ Ôn Đình giả bộ đáng thương. Trên người cậu có nhiều điểm đáng ngờ như vậy, hai người không liên quan lại giống nhau đến mức độ như thế, khả năng rất ít. Nhưng Kiều Nhiên đã qua đời, việc này chính xác đến một trăm phần trăm.

Cuối cùng Cận Hàn Bách chỉ thở dài, đưa tay che lên mặt Ôn Đình, phủ đi cặp mắt kia.

Trải qua đêm đó, Ôn Đình càng cẩn thận càng kỹ lưỡng. Trạng thái chung sống của hai người giống như lùi về mấy tháng trước, Ôn Đình tiến lùi lẽ độ nho nhỏ, nhưng không thân cận với Cận Hàn Bách như trước đây.

Thật ra cậu không dám, cậu không dám đến quá gần Cận Hàn Bách. Cặp mắt có thể nhìn xuyên thấu hết thấy kia của Cận Hàn Bách khiến cho cậu bất an.

Ôn Đình chuẩn bị nước tắm cho anh, thử một chút nước ấm, tất cả rất vừa vặn. Ôn Đình nhắc giọng nhắc nhở: “Đã có thể rồi thưa tiên sinh.”

Cận Hàn Bách đi tới, Ôn Đình giúp anh cởi quần áo rồi bước ra ngoài.

Nếu như là trước đây, cậu nhất định sẽ cởi sạch chính mình, cùng bước vào trong bồn tắm, nằm dính trên người Cận Hàn Bách mà làm nũng với anh. Nhưng bây giờ, ngay cả việc ở chung trong một căn phòng với Cận Hàn Bách cũng làm cho cậu cảm thấy áp lực.

Cận Hàn Bách nhìn bóng lưng của Ôn Đình, có chút xuất thần. Trước đây anh không để ý, nhưng một khi để tâm quan sát như bây giờ, quả thật chỗ nào của Ôn Đình cũng giống Kiều Nhiên, ngay cả bước đi cũng giống nhau rõ rệt.

Ôn Đình đã đi ra ngoài, Cận Hàn Bách chợt chủ động gọi cậu: “Ôn Đình.”

“Em đây, thưa tiên sinh.” Ôn Đình đứng ở cạnh cửa, nghe thấy tiếng gọi lập tức trả lời.

“Vào đây.”

Ôn Đình mím môi, mang theo nụ cười nhạt trên mặt đi tới: “Tiên sinh làm sao vậy?”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, chỉ mở tay ra đưa về phía cậu.

Trái tim Ôn Đình run lên, động tác này của Cận Hàn Bách quá sức hấp dẫn với cậu, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bước đến trước một bước. Sau đó động tác của cậu càng thêm liền mạch, cởi sạch sẽ quần áo của bản thân, rồi hơi then thùng cưỡi trên người Cận Hàn Bách.

Cậu im lặng ngồi yên, chỉ cúi đầu. Tay Cận Hàn Bách đặt trên lưng cậu hỏi: “Ngày hôm nay làm sao chưa nói muốn tắm cùng nhau?”

Ôn Đình nhìn anh, rồi lại dời tầm mắt ra chỗ khác: “Thật... Thật không tiện.”

“Thật không tiện?” Cận Hàn Bách cười lên, niết vành tai cậu, nhúu mày hỏi, “Không phải mỗi ngày đều trông ngóng tôi làm tình cùng cậu sao?”

“Ai, anh...” Ôn Đình đỏ mặt trong nháy mắt, ánh mắt mang theo chút kháng nghị, cũng có vẻ có sức sống hơn nhiều, “Tiên sinh, anh hơi quá đáng rồi... Sao lại đem chuyện trên giường ra trêu em chứ.”

Cận Hàn Bách bị cậu ai oán nhìn chăm chăm, không nhìn được sờ đầu cậu một cái, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha cho cậu: “Lúc không ở trên giường cậu nhắc đến chuyện này cũng không ít, ngay cả trên bàn cơm cậu cũng có nói đấy.”

“A... Nếu không phải vì trên người em cũng bị ướt, em khẳng định sẽ không tắm... cùng anh đâu.” Ôn Đình múc vốc nước dội lên mặt, nhỏ giọng lầm bầm, “Mình cần hạ nhiệt.”

Ôn Đình ngoài miệng bất mãn, nhưng trong lòng thật ra đã mềm nhũn. Cậu làm sao sẽ không biết Cận Hàn Bách đang ngấm an ủi chính mình, mấy ngày gần đây hai người chỉ nói với nhau vài câu, lúc Ôn Đình đối mặt với anh sẽ cảm thấy không thoải mái, Cận Hàn Bách chỗ nào sẽ không biết.

Có kim chủ ám áp như thế, Ôn Đình dĩ nhiên sẽ cực lực phối hợp. Cậu nhận lấy toàn bộ thiện ý Cận Hàn Bách cho mình, sau đó cất giữ cẩn thận trong lòng.

Đến lúc làm tình, Ôn Đình cắn chặt môi không dám lên tiếng, thậm chí rên rỉ cũng không dám. Cận Hàn Bách đẩy môi của cậu ra, nói với cậu: “Muốn gọi thì gọi đi.”

Hai mắt Ôn Đình mông lung nhìn anh, nhưng chung quy cậu vẫn không dám.

Cận Hàn Bách vuốt ve đôi môi bị cậu cắn đỏ, cúi đầu hạ xuống một cái hôn nhàn nhạt.

Cận Hàn Bách dịu dàng như vậy quả thật là độc dược đối với Ôn Đình. Cậu không không chế được chính mình, muốn tận lực kéo dài khoảng cách, nhưng vốn dĩ không làm được. Cậu bây giờ chính là con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ đến quá gần sẽ rất nguy hiểm, nhưng có lúc lại tình nguyện bị thiêu chết chỉ để được hấp thu nhiệt độ trên người anh.

Tự bản thân cũng cảm thấy thật thương.

Thời điểm Cận Hàn Bách dẫn cậu đến dự một buổi dạ tiệc, Phương Sính chọc cậu: “Nhóc, nhìn cậu không có tinh thần thế? Bị Cận tổng bắt nạt nhiều lắm hả? Chắc, để tôi nói với anh ta một tiếng cho, tuổi còn trẻ, chung quy phải biết chăm sóc thân thể một chút nha.”

Ôn Đình nhướng mắt nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Phương tổng quản cũng thật rộng.”

“Tôi phát hiện sao cậu luôn dửng dưng với tôi vậy kìa? Thấy cậu nói chuyện với người khác rất lễ phép cơ mà.” Phương Sính vỗ vai Ôn Đình, bị cậu né tránh, Phương Sính chỉ cười cười, cũng không thèm để ý, “Nhưng mà cậu cứ mạnh bạo với tôi như thế, tôi đây rất khoái đó.”

Ôn Đình trừng Phương Sính, lui về sau một bước, trong mắt nổi lên một tia ghét bỏ: “Hình như anh có bệnh đấy.”

Phương Sính ngửa đầu cười ha ha.

Cận Hàn Bách nhìn sang, Ôn Đình cũng không để ý đến Phương Sính, nhấc chân đi tới, ghé vào bên lỗ tai anh nói: “Tiên sinh ơi, Phương thiếu gia điên rồi.”

Cận Hàn Bách nói: “Không cần để ý đến anh ta.”

Ôn Đình thừa dịp chung quanh ít người, nhét tay mình vào lòng bàn tay Cận Hàn Bách. Lòng bàn tay anh rất ấm, Ôn Đình nhỏ giọng hỏi: “Tôi nay em có thể ngồi chung một chỗ với anh không?”

“Có thể,” Cận Hàn Bách thấp giọng nói, “Theo tôi là tốt rồi.”

Ôn Đình an tâm, cúi đầu nhìn mặng sét tay áo của Cận Hàn Bách. Trước khi ra ngoài, chính cậu tự tay cài cho anh, thời điểm ngẩng đầu lên, Cận Hàn Bách nói cặp mặng sét này rất giống với màu mắt của cậu.

Mỗi lần Cận Hàn Bách khen cậu, Ôn Đình sẽ vui vẻ một cách kỳ lạ.

Phương Sính lập tức lết qua đây trêu chọc Ôn Đình, Ôn Đình nắm tay Cận Hàn Bách không thêm phản ứng, quá lắm thì trốn đằng sau lưng anh. Phương Sính liên tục đùa cậu, Cận Hàn Bách cho anh ta một cái liếc mắt: “Ông không có chuyện gì làm?”

Phương Sính cợt nhả: “Tôi có thể có chuyện gì làm, tôi thấy trêu cậu ta thú vị ghê.”

Ôn Đình vốn không có tinh thần, nhưng náo loạn một chút cùng Phương Sính nên trông hoạt bát hơn nhiều. Phương Sính là tên đệ nhất phong lưu, càng chọc càng không có giới hạn, nói ra vài câu ám muội để dụ Ôn Đình làm bậy.

“Phương thiếu gia, ngài thật nhàm chán đấy.” Ôn Đình một mặt không nói gì, “Tuổi tác cũng không khác mấy, nhưng tại sao lại chênh lệch lớn như vậy so với tiên sinh nhà tôi thế?”

“Ồ lại tiên sinh nhà cậu,” Phương Sính nường mày, “Tiên sinh nhà cậu là ai? Cậu gọi anh ta là tiên sinh, vậy anh ta gọi cậu là gì? Bà nhà?”

“...” Ôn Đình không muốn nói nhiều với anh ta thêm một câu, đầu cậu nhẹ nhàng đụng vào lưng của Cận Hàn Bách, núp núp không lộ ra ngoài.

Phương Sính lại cùng Cận Hàn Bách trò chuyện nghiêm túc vài câu, sau đó mới xoay người rời đi.

Ôn Đình ngẩng đầu lên, mới vừa thở phào nhẹ nhõm muốn nói chuyện với Cận Hàn Bách, thì thấy một người đẹp thướt tha đi tới từ phía đối diện, Ôn Đình nghe thấy cô chào hỏi Cận Hàn Bách: “Đã lâu không

gặp anh.”

Ôn Đình mím môi, càng cúi đầu.

“Là rất lâu,” Cận Hàn Bách mỉm cười với cô, “Mọi thứ đều tốt?”

“Tốt vô cùng,” Ánh mắt của cô nhìn lướt qua phía sau của Cận Hàn Bách, “Vị này là ai vậy? Không giới thiệu một chút sao?”

“Một cậu bé, sợ người lạ.” Cận Hàn Bách nắm tay Ôn Đình, động tác khiến người ngoài nhìn vào có cảm giác thân thiết không nói ra được, nói một câu dẫn theo, không giới thiệu với cô.

“Sợ người lạ anh còn dẫn theo?” Cô ta lại nhìn hai mắt Ôn Đình, bình thường đã quen tự cao, nên trong mắt cô mang theo một chút kiêu kỳ khi nhìn người xa lạ. Ôn Đình đối mặt với người phụ nữ này, lễ phép gật đầu.

Ôn Đình vươn tay ra, tự nhiên điềm tĩnh, “Chào cô, Ôn Đình. Phiên tiểu thư quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành, ngưỡng mộ đã lâu.”

Đối phương bắt tay qua loa với cậu, hỏi: “Cậu biết tôi?”

“Đương nhiên, đã sớm được nghe nói đến.” Ôn Đình thu tay, khoé môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, trong lời nói mang theo một chút khí tràng, “Danh bất hư truyền.”

Tầm mắt Phiên Đồng quét qua quét lại trên người cậu hai lần, cô quay đầu lại hỏi Cận Hàn Bách, “Đứa bé này trông không tồi, nhà ai thế?”

Trong ánh mắt Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình chứa đựng dung túng, ra hiệu cho cậu tự trả lời. Ôn Đình cười, “Theo Cận tổng tới, vậy tôi dĩ nhiên là người của Cận gia.”

Mười năm trước, Phiên Đồng cầu hôn Cận Hàn Bách ở trước mặt mọi người, Cận Hàn Bách chỉ đưa cho cô một cành hoa hồng cùng một cái hôn má, rồi cũng không nghe nói đến chuyện gì tiếp theo. Bây giờ chừng mười năm trôi qua, nam chưa kết hôn nữ chưa gả, xem ra quả thật là một đoạn nhân duyên không thể vừa vặn hơn.

Phiên Đồng nhìn Cận Hàn Bách, nói: “Lãng tử du đàng nhiều năm, dù sao cũng phải có gia đình mới làm nên được chính sự.”

Cận Hàn Bách lắc đầu, nở nụ cười: “Mệnh tôi quá cứng, không thích hợp để kết hôn, không nên làm hại con gái nhà lành.”

Phiền Đồng cười cười: “Mạng anh cứng, còn có người cứng hơn. Cận Hàn Bách, anh Hàn Bách, em đã ba mươi ba, anh già rồi, em cũng không còn trẻ, cũng may khuôn mặt này vẫn tính là có chút đáng đáp, không thôi anh theo em đi.”

Người phụ nữ này từ nhỏ đã rất thẳng tính, cái gì trong miệng đều thoải mái nói ra, nếu không cũng sẽ không có chuyện cầu hôn trước đây. Cận Hàn Bách không lên tiếng, chỉ nắm tay Ôn Đình mà dắt cậu tiến lên phía trước, nói với Phiền Đồng: “Đồng Đồng, nhiều năm qua như vậy em cũng biết, tất cả người bên cạnh tôi đều là nam.”

“Biết cái gì tất cả người bên cạnh tôi đều là nam chứ.” Trong mắt Phiền Đồng rất cố chấp, “Em chỉ biết có hai người mà thôi, người trước đây không nói, người bây giờ cũng quá nhỏ, nhìn sao cũng chỉ khoảng hai mươi? Cậu bao nhiêu tuổi?”

Ôn Đình đáp lại: “Hai mươi hai.”

“Anh xem,” Phiền Đồng bật cười, “Nhỏ như thế cũng chỉ biết chơi đùa, hai người có đề tài chung sao?”

“Cậu ấy à...” Cận Hàn Bách nhìn Ôn Đình, đúng lúc Ôn Đình cũng ngẩng đầu nhìn anh, Cận Hàn Bách nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cậu, nở nụ cười, lạnh nhạt nói: “Cậu ấy bao lớn vẫn còn chưa chắc chắn đấy...”

26. Chương 26

Edit: Mr.Downer

Câu nói kia vừa được thốt ra, trong lòng Ôn Đình “lộp bộp” giật mình. Cậu dời mắt sang chỗ khác, nghe thấy Cận Hàn Bách nói với Phiền Đồng: “Đồng Đồng, quên đi.”

Trên mặt Phiền Đồng rốt cuộc vẫn không cam lòng, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp, thở dài nói: “Em biết anh rất cố chấp, nhưng anh nên suy nghĩ một chút đi, em lần này trở về là vì anh. Dù trước đây người kia còn sống, em vẫn không muốn quên, bây giờ cậu ta mất cũng được mấy năm, anh cũng nên nghĩ lại...”

Cận Hàn Bách chỉ cười không nói lời nào.

Phiền Đồng chưa từ bỏ ý định mà khuyên nhủ vài câu, một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, Ôn Đình cảm thấy dù Cận Hàn Bách có tâm lạnh cỡ nào đi chăng nữa cũng phải nên có chút động lòng mới đúng.

Cuối cùng Cận Hàn Bách đáp ứng cô sẽ suy nghĩ lại, Phiền Đồng mới xách chiếc ví nhỏ xinh đẹp rời đi.

Ôn Đình có chút thất thần, rất nhiều người nói Cận Hàn Bách đã già, anh quả thật già rồi.

Lúc trước Phiên Đồng cầu hôn Cận Hàn Bách, anh mới hai mươi sáu tuổi, còn trẻ trung.

Bây giờ cả người đã bị năm tháng mài ra dấu vết, đuôi lông mày cùng khoé mắt của anh trông có phần tang thương hơn người khác. Phương Sính bằng tuổi anh, nhưng nếu so với anh thì Phương Sính lại trông nhỏ tuổi hơn.

Ôn Đình không biết tại sao lại dâng lên một luồng bất an mãnh liệt trong lòng, có thể là do Cận Hàn Bách thật sự cô độc quá lâu, hoặc cũng có thể là vì Phiên Đồng quá hoàn mỹ.

Ôn Đình ngẩng đầu lên như muốn xác định điều gì đó, cậu nói với Cận Hàn Bách: “Tiên sinh, anh đã nói sẽ không kết hôn...”

Cận Hàn Bách suy tư một chút, trả lời cậu: “Cũng không nhất định.”

“Tại sao lại không nhất định cơ chứ?” Ôn Đình có chút cuống cuống, lắc tay anh, “Sao có thể nói thay đổi liền thay đổi ngay được...”

“Con người luôn luôn thay đổi, không phải sao?” Cận Hàn Bách mỉm cười, “Cũng giống như cậu, biến hoá của cậu cũng rất lớn.”

“...” Ôn Đình không dám nói tiếp nữa.

Cận Hàn Bách đang thăm dò cậu, Ôn Đình biết rõ. Cậu không dám lên tiếng, bởi vì không đoán được hậu quả của mỗi câu trả lời, vì vậy cậu chỉ có thể trầm mặc.

Cũng không biết có phải là do Phiên Đồng xuất hiện hay không, Ôn Đình đột nhiên mất cảm giác an toàn. Cậu ở bên cạnh Cận Hàn Bách, nói cho cùng cũng chỉ là một tình nhân. Cậu ở hay đi, chỉ cần một câu nói của Cận Hàn Bách.

Buổi tối, Ôn Đình nằm bên Cận Hàn Bách, cẩn thận nói: “Tiên sinh, em sẽ vẫn ở bên cạnh anh.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu một chút, gật đầu “ừ” một tiếng.

Ôn Đình chớp mắt nhìn: “Anh có cần em ở cạnh anh không?”

Chút tâm tư nhỏ kia của cậu đều hiện lên trên mặt, Cận Hàn Bách sờ đầu cậu, nói: “Không nhất định.”

“Chuyện này...” Ôn Đình nhỏ giọng dò hỏi: “Tại sao lại không nhất định cơ chứ?”

Cận Hàn Bách lạnh nhạt nói: “Vấn đề lần trước tôi hỏi cậu, cậu còn chưa trả lời, tôi có thể cho cậu thời gian, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn. Lúc nào nói với tôi, tự cậu cân nhắc lấy.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Ôn Đình ngay lập tức mất tiếng, cậu yên lặng thở dài trong lòng. Trả lời cũng có thể trả lời, nhưng với điều kiện không nói dối, cậu không biết mình nói xong còn có thể ở lại hay không.

Ôn Đình lặng lẽ co sang một bên, ôm cánh tay Cận Hàn Bách, ngoan ngoãn làm con mèo nhỏ của anh. Cận Hàn Bách không nghe thấy tiếng trả lời, nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu, Ôn Đình thật sự rất ngoan, Cận Hàn Bách bèn giơ tay xoa nhẹ sau lưng cậu.

...

Một nửa mùa hè trôi qua, Ôn Đình vẫn là tình nhân được nuôi trong biệt thự của Cận Hàn Bách. Cậu rất nghe lời, ôn nhu sẵn sàng. Nhưng trước sau gì cậu còn nợ Cận Hàn Bách một câu trả lời, những câu hỏi kia đè trong lòng Ôn Đình, nặng trĩu.

Ngày hôm nay là một ngày cuối tuần bình thường, Cận Hàn Bách được người khác hẹn đi đánh golf, Ôn Đình vui người trên gác xép đọc sách. Cậu thấy khát nên muốn xuống lầu uống một ly nước, đang ngâm nga đi tới trước cửa căn phòng kia, Ôn Đình đột nhiên sững sốt.

Cậu nghe thấy trong phòng có tiếng nhạc.

Là một bài hát tiếng Anh.

Tiếng nhạc vừa nhỏ vừa dứt quãng. Ôn Đình dừng bước, nghe được tiếng nhạc kết thúc mới đi xuống cầu thang.

Ôn Đình vào nhà bếp rót cho mình một ly nước ấm, rồi trực tiếp trở lên gác xép. Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu lại nhẹ chân bước xuống.

Ôn Đình chậm rãi đưa tay cầm lấy nắm cửa, xoay hai lần, cửa hoá ra không khoá, bị Ôn Đình vặn một cái đã trực tiếp mở ra.

Trong phòng không còn tiếng nhạc ban nãy, Ôn Đình hoài nghi có phải mình vừa xuất hiện ảo thính.

Cậu ngồi ở trên giường, đưa tay chạm vào tấm ra. Xúc cảm của vải bông mềm mại truyền tới lòng bàn tay, khiến cho trong lòng Ôn Đình cũng là một mảnh mềm mại.

Cậu xoay lưng nằm nghiêng xuống, mặt kề sát trên gối, nhẹ nhàng cọ cọ.

Lúc Cận Hàn Bách đột nhiên xuất hiện ở cửa, Ôn Đình rõ ràng sợ hết hồn. Cậu dường như ngồi thẳng người ngay lập tức, trong mắt đầy sự kinh hoảng.

Cận Hàn Bách mặt lạnh đi tới, nắm lấy cánh tay Ôn Đình, kéo cậu đứng dậy. Anh dùng sức siết lấy tay cậu, Ôn Đình bị anh siết chặt đến phát đau.

“Xin lỗi tiên sinh.” Ôn Đình cúi đầu xin lỗi.

Cận Hàn Bách mở miệng, âm thanh vô cùng lạnh lẽo, anh nhìn đỉnh đầu của Ôn Đình: “Tại sao lại xin lỗi?”

“Em không nên vào đây, cũng không nên nằm ở trên giường.” Thái độ nhận sai của Ôn Đình phi thường thành khẩn, như là thật sự thấy mình phạm lỗi.

Cận Hàn Bách cau mày: “Biết không nên tại sao còn làm như thế? Bởi vì tò mò? Hay bởi vì cái gì?”

Những câu hỏi bị đè nén rất nhiều ngày trong lòng Ôn Đình lại trỗi dậy, ép cậu tới mức không thở nổi, cậu đỏ ửng vành mắt, nhìn Cận Hàn Bách. Không nói được gì, chỉ có thể lặp lại: “Xin lỗi tiên sinh...”

Cận Hàn Bách rất ít khi có lúc nghiêm nghị như vậy, đây là lần đầu tiên Ôn Đình nhìn thấy. Giọng nói của Cận Hàn Bách lạnh nhạt hỏi cậu: “Cậu nằm trên giường của Kiều Nhiên, tại sao?”

Ôn Đình im lặng không lên tiếng.

Cận Hàn Bách bắt lấy cằm của cậu, buộc cậu ngẩng đầu lên: “Nói chuyện.”

Ôn Đình rũ mi mắt, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh muốn em trả lời cái gì?”

“Nói những thứ cậu nên nói.” Ngón tay Cận Hàn Bách nắm cằm Ôn Đình đến phát đỏ, gắt gao nhìn cậu chăm chăm, “Dẹp những thủ đoạn nhỏ của cậu đi.”

“Em có thủ đoạn gì chứ...” Ôn Đình cười khổ một tiếng, “Em đơn giản chỉ muốn được ở bên cạnh anh thêm mấy ngày.”

Cận Hàn Bách có thể khoan dung cho một ít tâm cơ đùa bỡn thỉnh thoảng của Ôn Đình, dù cậu hết sức bộc lộ ra những phương diện giống như Kiều Nhiên kia cho anh xem, Cận Hàn Bách đều có thể dung túng. Thế nhưng Ôn Đình đi vào căn phòng của Kiều Nhiên, giống như một con mèo nhỏ tùy tiện thăm dò, cuối cùng đã đập lên lời.

“Trước đây tôi cảm thấy cậu rất đơn giản, nhưng bây giờ cậu thật giống như tràn đầy tâm cơ.” Cận Hàn Bách nhìn vào mắt Ôn Đình, “Rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

“Em muốn cái gì? Em còn có thể muốn cái gì?” Ôn Đình nghiêng đầu hỏi anh, “Là em muốn cái gì hay là anh muốn cái gì? Anh cả ngày bóng gió hỏi em, để em trả lời, anh rốt cuộc muốn nghe em trả lời cái gì? Em nằm trên giường anh ta một chút, tại sao anh liền tức giận như vậy?”

Trong mắt Ôn Đình trào ra nước mắt: “Anh điên rồi à Cận Hàn Bách? Anh không phải hận Kiều Nhiên sao? Vậy sao anh cứ bám lấy việc này không tha, tại sao? Anh ta đã chết nhiều năm rồi, năm năm, năm năm, anh có hận bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng nên buông xuống.”

“Những câu hỏi kia của anh, anh nói cho em biết anh muốn nghe đáp án gì nhất? Nếu như em nói em chính là anh ta, anh sẽ hài lòng sao? Anh hận anh ta như vậy, anh sẽ trực tiếp bóp chết em sao? Hay là đuổi đánh em đi? Anh không phải hận anh ta à Cận Hàn Bách? Anh hận anh ta sao?”

Cận Hàn Bách mặt lạnh nghe những lời này của Ôn Đình, trên mặt không hề có một tia biểu cảm. Ôn Đình lúc này mới hiểu được, bình thường người đàn ông này nhìn dịu dàng ôn nhu, kỳ thực người vô tình nhất chính là anh.

Ôn Đình nói những câu trên, đối với Cận Hàn Bách thật sự không có chút mảy may xúc động.

Cận Hàn Bách chậm rãi nói: “Tôi có hận cậu ấy hay tôi có buông xuống được hay không, trước hết, đây là chuyện giữa tôi và Kiều Nhiên. Chuyện này không có liên quan gì với cậu.”

Câu nói này quả thực như dao cắt vào lòng người.

Nước mắt Ôn Đình rơi đầy mặt, giọng nói khàn khàn hỏi anh: “Không liên quan đến em? Anh có dám nói anh để em ở bên cạnh không phải là bởi vì em giống như anh ta?”

Cận Hàn Bách bình tĩnh gật đầu: “Cũng bởi vì cậu giống như cậu ấy, tôi mới mang cậu trở về. Cho nên? Vì vậy cậu vẫn luôn bắt chước theo Kiều Nhiên?”

“Đúng, em bắt chước anh ta đấy. Em thực sự không hiểu được anh, anh nói anh hận anh ta, thế nhưng chỉ những lúc em giống như anh ta, anh mới có thể để ý đến em, vậy rốt cuộc em nên làm như thế nào? Em phải giống anh ta hơn một chút, anh mới càng yêu thích em, em làm như vậy không đúng sao??”

Cận Hàn Bách nhắm mắt lại, không mở miệng trong một lát, đến khi anh lên tiếng, giọng nói đã khàn đi. Anh thả lỏng bàn tay đang siết lấy Ôn Đình. “Là điều gì khiến cho cậu cảm thấy, cậu giống như cậu ấy thì tôi sẽ càng yêu thích cậu?”

“Cậu nhiều lần khiến cho tôi nhớ tới Kiều Nhiên, sau đó để cho tôi nhớ rằng cậu ấy đã chết, cậu cảm thấy tôi sẽ có bao nhiêu thích cậu?”

Cận Hàn Bách nói xong câu này rồi xoay lưng bước đi.

Ôn Đình đứng yên tại chỗ, cảm giác như mình vừa rơi vào trong một vực sâu tuyệt vọng. Đường nào cũng không đi ra được, tất cả đều là đường chết. Xung quanh cậu lạnh lẽo, không có gì để nương tựa.

“Cậu nhóc,” Cận Hàn Bách dừng bước trước khi đi ra cửa, hơi quay đầu, nhìn cậu nói, “Lúc trước khi cậu muốn ở lại, tôi nói với cậu cái gì, chắc hẳn cậu còn nhớ. Cậu có thể ở lại bên cạnh tôi, chỉ cần cậu không thích tôi, cái gì tôi cũng đều có thể cho cậu. Tôi thực sự không có gì đáng giá để cậu thích, cậu đi đi.”

Ôn Đình ngẩng mặt lên nhìn anh, trong đôi mắt tràn ngập kinh ngạc.

Cận Hàn Bách không quay đầu lại: “Tôi có hai căn hộ bên Đông Lâm, đều cho cậu. Hay cậu muốn cái gì?”

Nước mắt trên mặt Ôn Đình vẫn chưa lau đi, tựa như câu nói cậu đợi rất lâu rốt cuộc đã tới. Ôn Đình đứng ở đó, thể nhưng lại bật cười: “Nếu như em nói em muốn căn phòng này?”

Cận Hàn Bách nói: “Cái này không được.”

Ôn Đình đưa tay lau nước mắt, lắc đầu: “Vậy em không muốn gì cả.”

“Cậu nên nhận lấy hai căn hộ kia. Ngày mai tôi sẽ đi công tác, trước khi tôi trở về... Cậu cũng nên thu thập xong.” Cận Hàn Bách nói xong câu cuối cùng, sau đó hoàn toàn đi mất.

Ôn Đình nghe thấy anh ra khỏi cửa.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Ôn Đình giống như bị rút khô khí lực, ngồi liệt trên tấm thảm trải sàn trong phòng.

Hai căn hộ ở Đông Lâm... Khu vực đất đai tất vàng, Cận thiếu gia còn rất hào phóng. Ôn Đình tự giấu nỗi cười, lương bổng một năm cũng thật cao.

Kỳ thực cậu vẫn cho rằng Cận Hàn Bách ít nhiều gì cũng có chút tình cảm với cậu, xem ra cậu đã lầm. Có điều như vậy cũng đúng, như vậy mới là Cận Hàn Bách.

Sau đó Ôn Đình ngồi yên trên thảm, dựa lưng vào giường, không hề động đậy mà chờ đợi. Suy nghĩ của cậu như đang nhớ lại chuyện xưa, rất nhiều người, rất nhiều hình ảnh đột ngột xuất hiện. Cuối cùng dừng lại ở khoảng khắc cậu quỳ gối trước Cận Hàn Bách, ngậm lấy phần thân của anh, Cận Hàn Bách nắm lấy tóc cậu, ép cậu ngẩng mặt lên, ác liệt hỏi: “Cậu tên gì?”

Ôn Đình lúc đó bình tĩnh trả lời: “Em tên là Ôn Đình, Ôn trong ”ấm áp“, Đình trong ”sân nhà“.”

Còn cậu trong hiện thực xoa xoa đôi mắt chua xót, thấp giọng thì thào: “Em tên là Kiều Nhiên, Kiều trong ”Tiểu Kiều“, Nhiên trong ”sau này“. Em yêu anh.”

*Kiều Nhiên (): Chữ Kiều của (là một đại mỹ nhân Trung Hoa). Chữ Nhiên của .

27. Chương 27

Edit: Mr.Downer

Lúc đến giờ dùng bữa tối, bác Kỷ đi tới, đứng ở cửa nhẹ giọng hỏi cậu: “Tiểu Ôn, xuống ăn cơm một chút chứ?”

Ôn Đình lắc đầu, “Cảm ơn bác Kỷ, cháu không muốn ăn.”

“Ai...” Bác Kỷ thở dài, “Bây giờ thiếu gia đang nổi nóng, nhất định không nghe lọt tai được điều gì. Cháu cũng đừng nản chí, chờ thiếu gia về rồi cẩn thận trò chuyện với thiếu gia, bác thấy thiếu gia rất coi trọng cháu, nói không chừng còn có thể giải thích, cháu ngoan, nghe lời bác đi.”

Ôn Đình mỉm cười, gật đầu: “Vâng bác Kỷ, cháu cảm ơn bác.”

Quản gia xuống lầu lúc nào, Ôn Đình cũng không biết, cậu đã chìm đắm vào trong suy nghĩ của chính mình, trong lòng cậu, trong đầu cậu, chỉ tràn ngập một mình Cận Hàn Bách.

Dáng vẻ của anh lúc cười, lúc nhíu mày, lúc sau khi ân ái cùng cậu.

Ôn Đình thích anh như thế, thích đến điên rồi, thích đến mức đánh mất bản thân, cái gì cũng không cần.

Trời đất rộng lớn như vậy, cậu chỉ muốn một mình Cận Hàn Bách.

Cậu ngồi ở trong phòng một đêm, ngồi đến lúc mặt trăng leo lên, quay một vòng rồi lại lặn xuống. Ngồi đến lúc mặt trời mọc, lên cao trên đỉnh đầu.

Bác Kỷ không biết đã lên đây mấy lần, dù cho mỗi lần ông có nói cái gì với Ôn Đình, cậu dường như không nghe thấy. Đứa bé này hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình, đôi mắt cậu sưng lên rất nhiều, một cậu nhóc bình thường thích sạch sẽ như vậy, vào lúc này cũng có râu ria mọc trên cằm.

Ôn Đình hoàn toàn không thèm để ý, cậu không ăn cơm không uống nước, thậm chí ngay cả nhà vệ sinh cũng không đi.

“Cậu bé, cháu đừng như vậy.” Bác Kỷ có chút sốt ruột, vỗ vai Ôn Đình, “Cũng không phải một cơ hội nhỏ nhoi cũng đều không có, đừng suy nghĩ bi quan.”

Ôn Đình không có chút phản ứng nào, ánh mắt chỉ nhìn đăm đăm về một hướng.

“Đừng cứng đầu như thế, dù có ra sao cũng không nên không quan tâm đến bản thân, tuổi còn trẻ đừng nên cố chấp.”

Bác Kỷ nói chuyện ở trước mắt Ôn Đình, nhưng tầm mắt của Ôn Đình giống như hoàn toàn không nhìn thấy mà xuyên qua người ông, cuối cùng bác Kỷ chỉ có thể một mặt lo âu đi xuống.

Ôn Đình cố chấp, Cận Hàn Bách cố chấp càng đáng sợ hơn. Vì vậy từ lúc đầu khi Ôn Đình mới vừa xuất hiện, bác Kỷ cũng rất thích cậu, hi vọng cậu có thể hâm nóng trái tim của Cận Hàn Bách, nhưng vẫn không thể được.

Trách ai đây?

Ai cũng không thể trách, chỉ trách Ôn Đình đến quá muộn.

Cậu đến muộn mười năm, Kiều Nhiên đã in dấu trước trong lòng anh, dù là yêu hay là hận, thì cũng đã sớm lưu thành vết sẹo, sợ là đời này không bao giờ xoá được.

Ngay cả đôi mắt Ôn Đình cũng không thể chớp, nhưng nước mắt khô khốc khó nhịn lại chảy ra, khiến cậu phải chớp mấy cái, rồi lại trầm tư. Nói trầm tư cũng không đúng, đầu óc của cậu vốn trống rỗng.

Tuyệt vọng đến tận cùng, muốn suy nghĩ đến một lối thoát, nhưng lại không có gì để nghĩ suy.

Ôn Đình thật sự không biết làm sao mới có được Cận Hàn Bách. Bây giờ cậu rốt cuộc mới bắt đầu hối hận, hối hận chính mình bắt cần lộ ra thật nhiều điểm không thích hợp, cũng hối hận lòng tham của chính mình.

Rõ ràng ban đầu chỉ muốn được ở bên cạnh anh, dù cho sau này anh sẽ có người khác, chỉ cần Cận Hàn Bách không đuổi, cậu sẽ không đi. Nhưng sau đó vẫn là do lòng tham, muốn độc chiếm người đàn ông này.

Thế nhưng cậu không có thân phận.

Đàng hoàng làm Ôn Đình, Cận Hàn Bách sẽ không đuổi cậu đi. Người kia đều vô tâm với những người khác, chỉ cần cậu vẫn là Ôn Đình, Cận Hàn Bách căn bản không để ý cậu đi hay ở.

Một bước đạp sai, khó quay đầu lại, bây giờ bốn phía xung quanh Ôn Đình đều là đường chết, cậu không đi ra ngoài được.

Cậu không thể trở thành Kiều Nhiên, Cận Hàn Bách hận Kiều Nhiên như vậy.

Cậu cũng không thể trở thành Ôn Đình, vì cậu giống Kiều Nhiên như thế.

...

Mặt trời từ đỉnh đầu dần dần ngã về tây, Ôn Đình vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Cậu thậm chí nghĩ rằng, không bằng để cậu chết ở trong căn phòng này cũng rất tốt.

Nếu như có thể chết ở một nơi gần Cận Hàn Bách nhất... Vậy thì thật sự rất tốt.

Ôn Đình ngửa cổ ra sau, đặt đầu trên giường. Cậu nhìn đèn treo trên trần nhà, nhớ tới vô số sáng sớm và đêm khuya, cậu tỉnh lại bên người Cận Hàn Bách, vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh.

Quản gia lên xuống rất nhiều lần để trông cậu, trạng thái của Ôn Đình khiến ông càng ngày càng lo lắng. Đứa bé này thật giống như không còn hồn, ông nhiều lần do dự, có nên gọi điện thoại cho Cận Hàn Bách hay không. Ông chỉ sợ mình gọi điện sẽ gây phản tác dụng, như vậy ông không nên làm việc thừa thãi.

Dáng vẻ của Ôn Đình thật đáng thương. Ở chung trong một khoảng thời gian dài, hai dì giúp việc trong nhà cũng vô cùng quý mến cậu, nhìn cậu như vậy cũng suýt chút nữa rơi nước mắt.

Ôn Đình không uống nước, môi đã khô đến nứt ra. Cậu từ đầu đến cuối trợn tròn mắt, nhưng cảm giác ý thức như ngủ thiếp đi.

Một đoạn nhạc tiếng Anh đánh thức Ôn Đình, là bài hát tiếng Anh cậu nghe thấy ở ngoài cửa lúc trước.

Đôi mắt Ôn Đình giật giật, cậu có hơi quen thuộc âm thanh này. Cậu cử động đầu mình, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, nhớ lại tiếng nhạc, đây là một đoạn chuông điện thoại di động. Cậu đã từng dùng qua khúc nhạc chuông này, rất thích nó.

Ôn Đình giật giật thân thể, mỗi khớp xương như bị gỡ ra sau khi lắp ráp, đau đến nhú máu. Ôn Đình muốn tìm xem âm thanh vọng đến từ đâu, nhưng tiếng nhạc đã ngừng bật.

Qua vài giây lại vang lên, Ôn Đình dựa theo âm thanh mà kéo ngăn tủ ra.

Ngăn kéo vừa được mở, cậu lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Bên trong là một chiếc điện thoại di động sáng màn hình đang reo lên, âm thanh chính là vọng lại từ nó.

Ôn Đình đưa tay cầm, nhận cuộc gọi.

Mở miệng mới biết giọng nói của mình khàn thành như vậy, lần thứ nhất dĩ nhiên không phát ra tiếng được, Ôn Đình hắng giọng rõ ràng, lần thứ hai trả lời: "... Alo?"

Đối diện là âm thanh của một ông bác trung niên, chất phác mạnh mẽ: "Đây có phải là điện thoại của Tương Quân Hồng không?"

Tiếng nói của Ôn Đình nghe có chút vô lực: "Không phải, bác gọi nhầm số rồi."

"Ồ xin lỗi!" Bác trai bên kia nói lời xin lỗi, rồi lập tức cúp máy.

Ôn Đình không rảnh rỗi bận tâm, tay cậu vẫn không hạ xuống, kề sát điện thoại ở bên tai. Đường nhìn của cậu rơi vào trong ngăn kéo, mỗi một vật bên trong thiêu đốt ánh mắt của cậu.

Trong ngăn kéo có hai hộp áo mưa, một chai dầu bôi trơn. Có một cuốn sổ cùng hai cây bút, hai sợi dây cáp, một cái USB, và một cái quần lót còn chưa mặc.

Ôn Đình chậm rãi đưa tay, cầm lấy chai dầu bôi trơn nhìn một chút. Ngày tháng trên bao bì là năm năm trước.

Cậu mở cuốn sổ, tùy tiện lật tới một trang có hình vẽ bằng bút mực, là hội trường lễ cưới do Kiều Nhiên tự tay bài trí, chỉ được vẽ một góc, phần còn lại vẫn chưa vẽ xong.

Căn phòng này dường như dừng lại vào năm năm trước, tất cả đều không thay đổi.

Ôn Đình chạm tay vào màn hình điện thoại, đầu ngón tay run run mở khoá. Màn hình nền là gương mặt ngủ say của Cận Hàn Bách, ánh nắng chiếu từ đằng sau anh, phía dưới sống mũi của Cận Hàn Bách có một chút bóng tối nho nhỏ, làm cho bức ảnh trông thật ôn nhu.

Khi đó Cận Hàn Bách còn rất trẻ, dù Ôn Đình có đặt điện thoại ngay sát mặt cũng không nhìn thấy nếp nhăn nơi khóe mắt của anh.

Một Cận Hàn Bách trẻ tuổi như thế.

Một trái tim nồng nhiệt như vậy.

Cặp mắt khô khốc của Ôn Đình lại lần thứ hai ẩm ướt, cậu nhìn tấm hình này, cay cay sống mũi. Chuyện khiến người ta đau lòng nhất trên đời ngoại trừ sinh ly tử biệt, chính là dù thời gian có thật tươi đẹp, nhưng bất kể như thế nào cũng đều không thể quay lùi trở lại.

Người này vẫn là người khi đó, nhưng đã sớm thay đổi hoàn toàn.

Đồ trong điện thoại rất ít, ảnh chụp chỉ có vài tấm, đều là hình của Cận Hàn Bách. Độ phân giải không cao, chất lượng không quá nét, nhưng Ôn Đình vẫn nhìn chăm chú nhiều lần như cũ.

Nhật ký cuộc gọi vẫn còn, nhiều nhất chính là với Cận Hàn Bách.

Ghi chú của Cận Hàn Bách ở trong điện thoại vẫn là “Bảo bối”.

Xưng hô đơn giản ấu trĩ, nhưng lại lộ ra tràn đầy ngọt ngào.

Thế nhưng khiến Ôn Đình bất ngờ nhất chính là nhật ký cuộc gọi dĩ nhiên không ngừng lại ở năm năm trước. Ngoại trừ cú điện thoại gọi nhầm số kia, còn có một cuộc gọi với Cận Hàn Bách vào năm ngoái, thời gian trò chuyện mười ba phút bốn mươi hai giây.

Xem ở phía trên cũng có, hàng năm đều có.

Ôn Đình không hiểu, tiếp tục xem trong điện thoại. Chỉ là điện thoại khá mới, ghi chép cũng không nhiều.

Ôn Đình mở tin nhắn, trực tiếp nhìn nhật ký nhắn tin đã gửi với Cận Hàn Bách.

Nước mắt vẫn được ngậm trong mắt của cậu cứ như vậy không chút nào phòng bị mà rơi xuống.

Chủ nhân của chiếc điện thoại khi còn sống đúng là không hay dùng nó để nhắn tin cho Cận Hàn Bách, chỉ có hai tin được gửi vào năm năm trước.

“Anh đang họp sao? Em ở dưới lầu chờ anh nhé.”

Cận Hàn Bách trả lời ngắn gọn: “Được.”

Tin nhắn tiếp theo là vào ba năm trước, đó là năm thứ hai sau khi Kiều Nhiên qua đời.

Cận Hàn Bách gửi một tin nhắn, chỉ gồm hai chữ: “Tiểu Kiều.”

Chỉ có hai chữ này, không còn lời nhắn gì khác. Ôn Đình nhìn xuyên qua hai chữ kia, tựa như có thể nhìn thấy thời điểm Cận Hàn Bách viết chúng xuống, có bao nhiêu cô độc.

Tiếp đó là hai ngày sau, anh lại gửi một tin khác: “Ngày hôm trước anh nhìn thấy một người, trông rất

giống em, nhưng đến gần rồi lại không giống lắm. Anh thay em đi gặp giáo sư, thầy hỏi em thế nào, anh nói em hoàn toàn rất tốt.”

Nước mắt Ôn Đình có chút ngăn trở tầm mắt, cậu dùng cánh tay chùi chùi.

Tin nhắn cuối cùng là vào ba tháng trước, lúc ba giờ năm mươi sáng ngày mười chín tháng năm.

Ôn Đình nhớ rõ đó chính là ngày giỗ của Cận Trí Duy, Cận Hàn Bách uống rượu trở về. Cậu hỏi Cận Hàn Bách, Kiều Nhiên là người như thế nào?

Cận Hàn Bách suy nghĩ cực kỳ lâu, chỉ nở một nụ cười. Nụ cười kia không sâu, thế nhưng ẩn chứa rất nhiều tâm tình, Ôn Đình không thể hiểu rõ.

Sau đó Cận Hàn Bách ngồi ở dưới lầu một đêm.

Ôn Đình nhìn tin nhắn này, trong đầu có thể tưởng tượng đến hình ảnh đấy. Cận Hàn Bách ngồi trên ghế sa lông, ngồi đến thẳng người. Trên đùi anh đắp một tấm chăn, nhắm hai mắt nhớ về người anh yêu chân thành mấy năm kia.

Cuối cùng anh nhớ đến người yêu phản bội, người thân qua đời, cùng với chút tình cảm không được chết tử tế này.

Trong lòng anh rõ ràng nên có hận.

Ôn Đình từ đầu đến cuối đều cảm thấy trong lòng anh nên hận.

Thế nhưng anh chỉ cúi đầu, lấy điện thoại di động gửi một tin nhắn đến dãy số đã sớm mất đi ý nghĩa kia.

—— “Sinh nhật năm tuổi vui vẻ. Bình an, khỏe mạnh. Tiếp tục làm hoàng tử nhỏ hạnh phúc.”

Ôn Đình dùng sức lau nước mắt, làm sao cũng không thể lau xong. Ông tay áo cọ vào khoé mắt đến đỏ lên đau đớn, nhưng Ôn Đình vẫn tiếp tục lau. Cậu không thể để nước mắt ngăn trở tầm nhìn.

Cậu liên tục đọc đi đọc lại những tin nhắn này rất nhiều lần.

“Tiểu Kiều.”

“Anh nhìn thấy một người, trông rất giống em.”

“Sinh nhật năm tuổi vui vẻ.”

“Bình an, khoẻ mạnh.”

Nhớ nhưng gửi gắm trong từng con chữ quá sâu quá nặng, Ôn Đình cuối cùng gắt gao dè dặt điện thoại ở trên ngực, thất thanh bật khóc.

Tay cậu run rẩy đến nỗi không cầm được điện thoại, vội vàng muốn gửi tin nhắn nhưng gõ sai rất nhiều lần. Rất lâu sau mới rút cuộc gửi đi.

“Em muốn được ở bên cạnh anh hơn trăm năm.”

28. Chương 28

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên ôm điện thoại di động, như nâng vụn vặt của trái tim mình.

Nhớ mong của Cận Hàn Bách khiến cậu quyết định đánh cược một lần, dù thế nào cũng là đường chết, nói không chừng lại có thể có đường sống từ trong chỗ chết. Thực ra cậu căn bản không không chế được chính mình, những dấu vết mình từng tồn tại cùng tin nhắn của Cận Hàn Bách làm cho cậu mất khống chế.

Cậu đang đánh cược, đánh cược Cận Hàn Bách vẫn còn yêu mình. Để cậu có thể thừa nhận bản thân chính là Kiều Nhiên.

Tiền đặt cược chính là toàn bộ nửa cuộc đời sau này của cậu.

Bảy tiếng sau Cận Hàn Bách trở về, anh thậm chí không cởi giày, mở cửa rồi đi thẳng lên lầu. Lúc đó đã là nửa đêm, trong phòng chỉ có một mình Kiều Nhiên, tối hù không một ánh đèn.

Kiều Nhiên nghe thấy tiếng bước chân ngày càng đến gần của Cận Hàn Bách, tim đập cực nhanh. Cậu vội vã đứng lên, nhưng bởi vì hai ngày không uống nước và ngồi một tư thế quá lâu, hai chân không thể chống đỡ thân thể nên lại ngã xuống.

Hơi thở của Cận Hàn Bách dồn dập nặng nề, anh nhanh chân đi đến trước mặt Kiều Nhiên, ngồi xổm xuống, nắm thật chặt lấy cổ tay của cậu, không nói câu nào, chỉ liên tục nhìn chăm chăm vào cậu.

Kiều Nhiên lại có thể thấy rõ đôi mắt của Cận Hàn Bách trong đêm tối, ánh sáng trong mắt anh khiến cậu

muốn bật khóc thêm một lần nữa.

Kiều Nhiên có thể cảm giác được nhịp đập của Cận Hàn Bách từ lòng bàn tay anh, vừa vặn nắm lấy cổ tay của chính mình. Nhịp đập của hai người quấn vào nhau, cảm nhận sự hoà quyện của cả hai.

Cận Hàn Bách vô cùng dùng sức, thậm chí còn dùng nhiều sức lực hơn lúc thấy cậu nằm ở trên giường.

Kiều Nhiên mở miệng, không nói nên lời. Cổ họng của cậu rất khô, hơn nữa đã sớm khàn đến mất tiếng.

Cận Hàn Bách đang chờ cậu nói ra.

Kiều Nhiên cố gắng nuốt nước miếng hai lần, sau đó khàn giọng gọi: “Cận...”

Nhưng không nói thành lời được khiến cậu có chút cuống cuống, bầm bầm cổ họng của mình, gắng sức nói tiếp: “Cận Hàn Bách...”

Quá gấp gấp dẫn đến ngược lại, cậu không biết làm sao mở miệng.

Cận Hàn Bách từ đầu đến cuối theo dõi cậu, một mực chờ đợi.

“Nếu như em lấy nửa phần đời còn lại của mình bồi thường cho anh... Anh có thể tha thứ cho em được không?” Kiều Nhiên nói xong câu này, nước mắt đã rơi xuống.

Cận Hàn Bách cau mày, nhìn thấy trong ánh mắt thăm dò của anh có bi thương, nhưng cũng có rõ khát khao, điều này khiến lòng Kiều Nhiên đau xót khó chịu. Cận Hàn Bách đưa tay lau đi nước mắt chảy dài xuống cằm của cậu, dùng ngón tay xoa mặt của Kiều Nhiên, chậm rãi mở miệng: “Vậy em trước hết nói cho anh biết, em là ai?”

Nước mắt Kiều Nhiên tiếp tục rơi xuống, giọng nói khàn khàn: “... Em là Tiểu Kiều.”

Lòng ngực Cận Hàn Bách đập trùng kịch liệt, Kiều Nhiên vội vàng xoay người mở đèn ngủ bên đầu giường, như vậy cậu mới có thể càng thấy rõ khuôn mặt của Cận Hàn Bách: “Anh có thể sẽ không tin, thân thể này không phải của em, nhưng em đúng là Kiều Nhiên! Nếu như anh cần em chứng minh, em...”

—— “Anh tin.”

Cận Hàn Bách ngắt lời cậu, mở to mắt nhìn người trước mắt: “Chỉ cần em nói, anh sẽ tin.”

Kiều Nhiên ngẩn ra, sau đó nắm chặt tay Cận Hàn Bách: “Chủ nhân thân thể này tên là Ôn Đình, cũng bị

tai nạn giao thông trước em một ngày, lúc em tỉnh lại thì cậu ta đã qua đời được một hôm.”

“Em biết anh hận em, em biết mình cần phải cút đi cho thật xa, nhưng em... Em không khống chế được chính mình, em muốn được ở bên anh, dù em không phải là Kiều Nhiên.”

“Em là ai cũng được, chỉ cần có thể cho em nhìn thấy anh là tốt rồi. Em vốn cho rằng mình có thể làm được, em không tham lam không hy vọng xa vời, nhưng em đã đánh giá cao bản thân... Em không chịu được.”

“Nhiều người nhìn anh, hai mắt em đã khó chịu muốn chết, nhưng bên ngoài em phải giả bộ rộng lượng, em muốn nói cho tất cả mọi người biết anh là của em, nhưng em không có thân phận...”

Lời nói Kiều Nhiên có phần đứt quãng, thỉnh thoảng vài chữ còn không phát ra thành tiếng. Nhưng Cận Hàn Bách đều nghe rõ, anh nghe rất chăm chú. Ánh mắt của anh vẫn rơi lên khuôn mặt của Kiều Nhiên, màu sắc thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Kiều Nhiên dùng cánh tay lau mặt, hít sâu hai lần, mở miệng hỏi: “Cận Hàn Bách, em tình nguyện dùng quãng đời còn lại để bù đắp lại lỗi lầm của em, anh có thể tha thứ cho em một lần được không?”

Trên mặt cậu tràn ngập thỉnh cầu chờ mong cùng cẩn thận từng li từng tí một.

Cận Hàn Bách nhắm mắt lại, rất lâu sau anh giơ tay lên, tát một cái trên mặt cậu.

Kiều Nhiên bị đánh đến nghiêng đầu.

Đây là lần đầu tiên Cận Hàn Bách đánh cậu, dù cho khi cậu vẫn là Kiều Nhiên hay lúc cậu là Ôn Đình, Cận Hàn Bách chưa từng làm như vậy. Trong lòng Kiều Nhiên vỡ tan thành từng mảnh, cho rằng đây là tín hiệu Cận Hàn Bách từ chối tha thứ cho cậu.

Hai mắt Cận Hàn Bách một màu đỏ tươi, anh nhìn cậu, chậm chậm mở miệng: “Một, không bảo vệ tốt chính mình, để anh nhìn thấy thi thể của em, em có biết chuyện này có bao nhiêu tàn nhẫn hay không?”

...

“Hai, lâu như vậy mới trở về bên cạnh anh, còn che giấu sự thật. Kiều Nhiên, em thật nhiều nhẫn tâm?”

...

“Ba, em có phải đã là người của Cận gia anh? Kiều gia hại Cận gia, đã trúng một cái tát này, dù em làm cái gì, cha cũng sẽ tha thứ cho em.”

Mỗi một câu nói của Cận Hàn Bách rất chậm rãi, Kiều Nhiên ôm đầu gối của chính mình, khóc như một đứa bé. Cậu cúi đầu nói: “Vậy anh ít nhất phải đánh em ba lần.”

Cận Hàn Bách đặt tay trên đỉnh đầu của cậu, nhẹ nhàng xoa xoa. Nước mắt giàn giụa của Kiều Nhiên được anh dịu dàng lau đi, Cận Hàn Bách quỳ một chân trên đất, khễ cúi người, nâng mặt Kiều Nhiên lên, cho cậu một chiếc hôn vỗ về trên chỗ vừa bị tát, anh khàn khàn nói: “Anh không nữa.”

Kiều Nhiên khóc không thành tiếng, cảm giác trái tim phiêu linh của chính mình được cứu rồi.

Cận Hàn Bách ngồi dưới đất, ôm lấy cậu, để cậu ngồi trong lòng mình. Kiều Nhiên vùi mặt vào vai anh, Cận Hàn Bách nói: “Anh chỉ đánh em lần này, sau này cho dù em làm cái gì, chỉ cần em nói, anh sẽ tha thứ cho em, nhưng mà em nhất định phải sống. Nếu như em chết, anh sẽ vẫn luôn hận em.”

Kiều Nhiên vòng tay ôm chặt lấy cổ của Cận Hàn Bách, hết sức gật đầu: “Vâng, vâng.”

Cận Hàn Bách cứ ôm cậu ngồi dưới đất như vậy, ngồi gần tới một tiếng. Tay anh luôn đặt trên người Kiều Nhiên, khi thì xoa xoa sau gáy của cậu, khi thì vỗ nhẹ lên lưng của cậu. Kiều Nhiên thoải mái khóc to ở trong lòng anh.

Cuối cùng vẫn là Cận Hàn Bách không chịu nổi, anh hôn một cái lên mặt cậu, nhẹ giọng hỏi: “Còn khóc?”

Áo sơ mi của Cận Hàn Bách bị cậu khóc ướt một mảnh, mặt của Kiều Nhiên còn chôn trên vai anh, không chịu ngẩng đầu lên, thút thút nói: “Có chút... nhịn không được.”

Cận Hàn Bách vỗ cậu: “Được rồi đừng khóc, khóc nữa sẽ hư mắt.”

Kiều Nhiên gật đầu: “Vâng...”

Cận Hàn Bách đào cậu ra, đưa tay lau nước mắt trên mặt cậu. Hai ngày nay Kiều Nhiên không ăn không uống cũng không đi đâu, không thể không hốc hác. Mặt cậu thâm quầng, trên cằm râu ria mọc lổm chổm. Cận Hàn Bách nhớ lại một ngày trước, anh còn muốn đuổi cậu đi ngay tại căn phòng này, chỉ là tức giận nhất thời vì Kiều Nhiên không chịu thẳng thắn.

Cận Hàn Bách thở dài, dán sát vào mặt cậu, nhẹ giọng dỗ: “Không uỷ khuất, không khóc. Mặt còn đau không?”

Kiều Nhiên lắc đầu: “Không đau.”

Cận Hàn Bách nâng mặt cậu, lại hôn một cái: “Ngoan.”

Kiều Nhiên cố gắng bình phục tâm tình của chính mình, thở đều rồi mới cầm lấy tay Cận Hàn Bách, nói: “Cận Hàn Bách, em không có phản bội anh. Tuy là do em sai, thế nhưng em không có... Không có phản bội anh.”

“Hả?” Cận Hàn Bách kiên trì nghe cậu nói.

“Chuyện anh không phải con ruột của cha đích thật là em nói với Kiều Chấn... Dù em có xin lỗi nhiều hơn đi chăng nữa thì cũng không có ích gì,” Khổ sở và hổ thẹn tràn đầy trong mắt Kiều Nhiên, cậu nhìn vào mắt của Cận Hàn Bách, “Vào lần thứ nhất đến Cận gia, em đã hoài nghi, em cảm giác không đúng lắm khi nhìn thấy chú Hai, ngay cả ngón tay của hai người cũng giống nhau đến vậy... Em nói với Kiều Chấn vào lúc đó, để anh ta đi tra... Sau khi em ở bên anh, em chưa bao giờ kể với bọn họ những gì anh đã nói, bất cứ chuyện nào, em thật sự không có lừa dối anh.”

Đây là chuyện Kiều Nhiên cảm thấy hối hận vô số lần, lúc đó cậu chưa có ý gì với Cận Hàn Bách, sau khi Kiều Nhiên thích anh, Kiều Chấn cũng không nhắc gì đến việc này, Kiều Nhiên cho là gã ta không điều tra được gì nên cũng để sang một bên rồi quên mất.

Cái ngày tin tức bị bộc lộ, Kiều Nhiên xông về Kiều gia, đánh một trận với Kiều Chấn.

Sau khi bị Kiều Nhiên đâm hai cái, Kiều Chấn chỉ tay vào cậu hỏi: “Kiều Nhiên, mày ở đây lấy thân phận gì mà làm ầm với tao? Mày đừng quên mày họ gì! Với lại chuyện này không phải do mày nói sao? Bây giờ mày lại giả vờ, giả vờ cái mẹ gì?”

Kiều Nhiên không nghĩ tới Kiều Chấn có thể tồi tệ đến mức độ này.

Ai cũng biết chuyện sức khoẻ cha của Cận Hàn Bách khi đấy không tốt, gã ta cố ý xào lòn sự tình vào lúc đó, lòng dạ của gã cũng quá xấu xa.

Kiều Nhiên hận không thể giết chết gã.

Cũng hận không thể giết chết bản thân.

“Ban đầu em tiếp cận anh, là vì, bọn họ muốn em giữ mối quan hệ tốt với anh, để em thân cận với Cận gia. Thế nhưng sau đó anh... thích em, em biết. Anh thích em, em cũng thích anh, có thể khi đó em đã tiết lộ chuyện kia, đây là chuyện xấu nhất... Em từng làm... Em là đồ tồi, em thật sự làm chuyện tệ hại, nhưng em không có phản bội anh, em đối với tình cảm của anh, toàn bộ đều là thật lòng.”

Kiều Nhiên bất chợt khóc thút thít một chút, cậu cố gắng bình tĩnh để nói rõ, vội vàng lau nước mắt khi nó vừa chảy xuống. Cận Hàn Bách nghe cậu nói xong, nắm chặt đầu ngón tay run rẩy của cậu: “Được, anh tha thứ cho em.”

Cận Hàn Bách đứng dậy, ôm cậu lên, vừa đi vừa nói: “Cha cũng sẽ tha thứ cho em, tất cả đều đã qua rồi.”

Kiều Nhiên được Cận Hàn Bách ôm trở về phòng của anh, Cận Hàn Bách đặt cậu lên giường, vén sợi tóc rũ trên trán của cậu, nhẹ giọng nói: “Ban đầu ở bệnh viện, anh không nghe em nói xong, còn giận dữ bảo em cút đi. Đây cũng là chuyện mà anh hối hận nhất trong năm năm qua.”

Cận Hàn Bách lắc đầu, cười khe khẽ: “Không ngờ đến... Tiểu Kiêu của anh thật sự không trở về.”

Nụ cười kia của anh quá mức xót xa, khiến Kiêu Nhiên đau lòng đến nghẹt thở.

“Tại sao lại biến mình thành dáng vẻ đáng thương như thế?” Cận Hàn Bách hôn lên chóp mũi của cậu, “Đỡ hầy thế này.”

Kiều Nhiên lắc đầu, lúc này mới nhớ lại hỏi: “Không phải anh đi công tác sao?”

Cận Hàn Bách nói: “Em đã trở về, anh làm sao ngồi yên được.”

Tâm tình Kiêu Nhiên lên voi xuống chó trong một ngày, tinh thần chịu xung kích quá lớn, bây giờ có chút đau đầu, cũng mất tinh thần, có phần không mở mắt nổi.

Cận Hàn Bách xoa xoa mí mắt sưng đỏ của cậu, nhẹ giọng dỗ: “Ngủ đi, ngoan.”

Kiều Nhiên mệt mỏi nhưng không dám buông tay khỏi vạt áo của Cận Hàn Bách, Cận Hàn Bách bèn lên giường, ôm người vào trong ngực, dỗ Kiêu Nhiên ngủ, nhưng bản thân không thể chợp mắt.

Nào dám nghĩ tới người yêu đã qua đời còn có thể trở về bên cạnh anh, chợp mắt một cái cũng không yên lòng, cứ như vậy miễn cưỡng nhìn cậu cho tới hừng đông.

Đánh mất nhưng có lại được, hạnh phúc đến vô tận.

29. Chương 29

Edit: Mr.Downer

Sáu giờ sáng, bác Kỹ thức dậy, ngay lập tức đi lên lầu nhìn Kiêu Nhiên. Không thấy có người ở trong phòng, ông bèn đi tới phòng của Cận Hàn Bách.

Cửa phòng không khoá, Kiêu Nhiên đang nằm trong lòng ngực Cận Hàn Bách ngủ ngon lành.

Cận Hàn Bách làm động tác “suyt!” với ông.

Trong lòng bác Kỷ rất vui mừng, nhưng ông vẫn quyết định nên lên tiếng khi nhìn thấy gương mặt của Kiều Nhiên. Bác Kỷ nhẹ chân bước đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu gia, đã cho cậu ấy ăn cái gì rồi chứ?”

Cận Hàn Bách ngớ ra, chớp mắt hỏi: “Không có.”

“Có uống nước chứ?” Quản gia lại hỏi.

“... Không có.”

“...” Quản gia nhìn đôi môi khô khốc của Kiều Nhiên, đột nhiên không biết phải nói cái gì.

“Cậu ấy không chịu ăn gì kể từ hôm thiếu gia đi, nước cũng không uống. Đứa bé này quá cứng đầu, khuyên thế nào cũng không nghe.” Ánh mắt bác Kỷ nhìn Cận Hàn Bách ít nhiều gì cũng mang theo chút trách cứ, tính cách của Kiều Nhiên thật lễ phép, ai không thích cậu. Cận Hàn Bách cãi nhau với cậu, còn muốn đuổi cậu đi, những người khác không dám nói ra nhưng trong lòng vẫn có ý kiến.

Làm cái gì mà dữ vậy, có chuyện gì không thể từ từ nói.

Trong tâm lý Cận Hàn Bách cũng phải chịu xung kích rất lớn vào tối hôm qua, Kiều Nhiên khởi tử hoàn sinh trở về bên anh, cậu bé luôn luôn ngoan ngoãn ở bên cạnh hoá ra chính là người yêu đã mất. Cận Hàn Bách bình tĩnh trên mặt, nhưng sóng lớn mãnh liệt trong lòng, anh bỏ ra cả một đêm cũng không thể hoàn toàn tiêu hoá hết biến cố đột nhiên xảy tới này.

Hơn nữa, anh cũng không ngờ rằng cậu có thể không ăn không uống, đây chính là tuyệt thực kháng nghị với anh?

Cận Hàn Bách nói: “Bác Kỷ, phiền bác mang tới hai cốc nước ấm. Nấu cho em ấy chút cháo đi, nấu nhuyễn một chút.”

“Cháo đã được chuẩn bị xong, mới nấu vào tối hôm qua, ăn vào lúc này là vừa. Thiếu gia gọi cậu ấy dậy đi, ngày hôm qua tôi còn lo đến hoảng, sợ cậu ấy có chuyện. Nhìn đáng vẻ cổ chấp kia của cậu ấy, gọi cũng không nghe, ánh mắt cũng không hề nhúc nhích.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng.

Bác Kỷ đi vào đưa hai cốc nước, sau đó yên lặng đóng cửa đi ra ngoài. Trong lòng ông thật sự vui vẻ, nhìn bộ dạng của Cận Hàn Bách có vẻ càng quan tâm hơn so với trước lúc cãi nhau.

“Tiểu Kiều, tỉnh lại đi.” Cận Hàn Bách nhẹ vỗ cậu, “Dậy uống nước.”

Kiều Nhiên ngủ rất say, Cận Hàn Bách gọi nửa ngày cũng không thấy tỉnh. Anh nhướn lông mày, nâng Kiều Nhiên dậy, để cậu ngồi dựa vào người mình: “Bảo bối, đừng ngủ nữa.”

Kiều Nhiên lúc này mới giật giật mí mắt, chậm rãi mở mắt ra. Nhìn thấy Cận Hàn Bách, trong nháy mắt nhớ lại đã xảy ra chuyện gì trong hai ngày nay, cậu bỗng chốc không biết nên nói cái gì.

Cận Hàn Bách cầm lấy cốc nước ở bên giường, đưa tới bên mép của cậu, nhẹ giọng dụ dỗ: “Uống nước, nghe lời.”

Kiều Nhiên dĩ nhiên nghe lời, bờ môi khô khốc chạm vào nước có hơi đau. Dùng một hơi uống hết cốc nước, Kiều Nhiên một mặt ngoan ngoãn nhìn Cận Hàn Bách nói: “Muốn nữa.”

Cận Hàn Bách cười cười, cho cậu uống thêm một chút.

“Làm ầm đến không ăn không uống,” Cận Hàn Bách nhéo nhéo khuôn mặt có hơi gầy gò của cậu, “Học thói xấu này từ ai vậy? Hả?”

Kiều Nhiên cười khổ một tiếng, âm thanh khi nói chuyện vẫn khàn: “Anh không cần em nữa thì em làm gì còn tâm trạng ăn uống, ngay cả sống em cũng không muốn sống...”

Cận Hàn Bách nhướn mày, dùng thêm chút sức nhéo mặt Kiều Nhiên: “Không muốn sống?”

Kiều Nhiên biết mình nói sai, lập tức đổi giọng, lấy lòng cười nói: “Bây giờ em nghĩ lại rồi! Không ai muốn sống hơn em đâu!”

Cận Hàn Bách bật cười, cúi đầu hôn lên mặt cậu.

Cái gì cần nói cũng đã nói hết, tâm tình của Kiều Nhiên rất vui. Tâm trạng tốt sẽ không chịu được bẩn, cậu ôm cổ Cận Hàn Bách, xin anh tắm cho mình.

“Em hết sức rồi, bây giờ nói nhiều cũng muốn xỉu. Nhưng mà người em bẩn quá, nhất định phải tắm rửa cạo râu mới có thể gặp người, anh giúp em một chút nhé...” Kiều Nhiên dùng đôi mắt đẹp để kia nhìn Cận Hàn Bách chăm chú, Cận Hàn Bách đâu thể nào từ chối được.

Anh trước tiên cho Kiều Nhiên cầm tô cháo, để cậu ngồi trong bồn tắm, vừa ăn vừa ngâm mình. Kiều Nhiên thì ngọt ngào anh một thìa, em một muỗng, cười hì hì tách chân ra để Cận Hàn Bách tắm cho phần thân mềm nhũn của cậu.

Hai người đều vừa mới trải qua chấn động tinh thần rất lớn, ai cũng không có tâm tư tình dục vào lúc này. Cận Hàn Bách nhẹ nhàng chà xát vật nhỏ đang nằm trong tay, Kiều Nhiên cười híp mắt: “Sau này có phải em lại được ra yêu cầu ở trên giường đúng không? Anh cũng không biết, đó giờ lúc làm tình anh không vuốt ve em, cũng không hôn em, em muốn anh hôn em, nhưng lại không dám nói...”

Nhắc đến chuyện này, Kiều Nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, đút cho mình một thìa cháo, nhìn Cận Hàn Bách: “Em muốn nhiều hơn nữa... Em còn muốn anh hôn nhẹ, hôn chỗ này chỗ đó, nhưng em không dám.”

Cận Hàn Bách chỉ cảm thấy cái trái tim mình mềm mại nở ra. Anh thương yêu nhìn Kiều Nhiên, nghe cậu yếu ớt làm nũng với mình.

Kiều Nhiên tắm xong, cháo cũng ăn xong, nhưng lại dậy đưa không chịu đi ra ngoài. Cận Hàn Bách dùng khăn tắm bọc cậu lại, muốn ôm người ra khỏi phòng tắm.

Kiều Nhiên nói: “Chờ đã, đợi em một chút...”

“Hả?” Cận Hàn Bách cúi đầu nhìn cậu.

“Em...” Kiều Nhiên cảm thấy có chút xiu khó mở lời, nhỏ giọng nói, “Em muốn... Đi vệ sinh, nhưng em không tiểu được...”

Thật ra Kiều Nhiên rất khó chịu, mồ hôi trên trán cậu không hoàn toàn là hơi nước, còn có mồ hôi do nhịn tiểu. Hai ngày trước cậu hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không ăn không uống cũng không đi vệ sinh, vừa nãy Cận Hàn Bách xuống lầu lấy cháo, cậu cũng cố gắng cả buổi nhưng không thể đi được, lúc tắm được Cận Hàn Bách xoa nắn, càng có cảm giác muốn tiểu.

Vào lúc này vật kia đã nín đến nửa cứng ngắt, căng đến khó chịu.

Kiều Nhiên vô cùng đáng thương nhìn Cận Hàn Bách: “Làm sao bây giờ đây anh...”

“Sao em không nói sớm,” Cận Hàn Bách nhíu mày, kéo Kiều Nhiên đến trước bồn cầu, “Bao lâu không đi vệ sinh?”

“Hôm nay là ngày thứ ba...” Kiều Nhiên nói xong có chút chột dạ, không dám nhìn Cận Hàn Bách, “Em không phải cố ý, nhưng mà thật sự không nghĩ tới chuyện này... Em cũng không có uống nước, lượng nước trong cơ thể thì đều khóc ra ngoài, sáng nay mới có cảm giác muốn đi...”

Kiều Nhiên một bên lăm nhăm giải thích, một bên cố gắng muốn giải quyết. Nhưng càng gấp càng không đi được, sốt ruột đến đỏ mặt.

“Đừng gấp, từ từ, thả lỏng.” Cận Hàn Bách ngồi xổm xuống, xoa xoa hành thân của Kiều Nhiên, “Đừng

căng thẳng, đừng nghĩ nhiều.”

“Ừm...” Kiều Nhiên nỗ lực di dời sự chú ý của mình, nhìn khuôn mặt của Cận Hàn Bách. Người đàn ông kiêu ngạo như thế, vào lúc này đang ngồi xổm ở trước người mình, giúp cậu xoa xoa phân thân, còn mô phỏng tiếng nước “xì xì” cho cậu.

Trong lòng Kiều Nhiên đột nhiên bủn rủn bành trướng, cảm giác mình thật may mắn, đời trước có thể được người như vậy yêu thương, đời này lại được anh tha thứ.

Nhưng cảm động thì cảm động, vẫn không tiểu được, thấy đau hết cả người.

“Không vội, không sao.” Cận Hàn Bách lau mồ hôi trên mặt Kiều Nhiên. “Thử lại một chút, không được thì anh dắt em đi bệnh viện, đừng nôn nóng.”

“Vâng...” Kiều Nhiên vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Cận Hàn Bách bận rộn giúp Kiều Nhiên rất lâu trong phòng tắm, cuối cùng anh mở vòi, xả nước vào bồn tắm để kéo dài tiếng nước, Kiều Nhiên hít sâu thả lỏng bản thân, bấy giờ mới phóng thích nỗi buồn được.

“Hô...” Đi ra từ trong phòng tắm, Kiều Nhiên đổ nhào lên giường, cười nói, “Thật thoải mái...”

“Sau này cần phải chú ý nhiều.” Cận Hàn Bách vừa thấy hết cách với cậu, vừa thấy thương đáng vẽ đi tiểu sốt ruột hồi nãy của Kiều Nhiên, anh đi tới vỗ vỗ, “Có biết cách tự chăm sóc chính mình không?”

“Trước đây thì không,” Kiều Nhiên cười đáp, “Nhưng năm năm nay em đã học được rồi, nên sau này sẽ không như thế nữa đâu.”

Cận Hàn Bách bị cậu làm cho cười ồ, vuốt đầu của cậu nói: “Ừ.”

...

Kiều Nhiên làm Ôn Đình trong một khoảng thời gian dài như vậy, cậu luôn an tĩnh ở bên Cận Hàn Bách, không nói nhiều. Bấy giờ trở lại làm chính mình, có lúc muốn nói nhiều một chút nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Cậu cũng hỏi Cận Hàn Bách, anh thích đáng vẽ của em lúc trước hơn, hay là thích lúc em là Ôn Đình hơn?

Cận Hàn Bách không cần suy nghĩ trả lời: “Đều thích.”

Dưới cái nhìn của anh, cậu như thế nào cũng đều rất tốt. Dù là dáng vẻ nào, đó cũng là Kiều Nhiên, chỉ cần cậu ở bên cạnh anh, cậu nói cái gì làm cái gì cũng sẽ khiến anh vui vẻ.

Kỳ thực Kiều Nhiên làm Ôn Đình đã lâu, tính cách thật sự thay đổi. Cậu không phải giả bộ, người đã trải qua một chuyện, tâm thái thay đổi, tính cách cũng đổi thay theo. Cậu yên lặng rất nhiều, ngay cả khi làm nũng cũng ít hơn so với lúc trước.

Thậm chí có lúc Cận Hàn Bách chủ động tìm đề tài, Kiều Nhiên sẽ nghe theo anh, đáp lời anh, sau đó làm nũng. Cậu cố gắng điều chỉnh bản thân, để trông mình không có vẻ tẻ nhạt như vậy.

Cận Hàn Bách cũng nhìn ra được.

Vì thế anh xoa đầu Kiều Nhiên, nói với cậu: “Em không cần phải nói hòa theo anh, cứ là chính em. Em như thế nào anh đều thích, không nhớ à? Trước đây vì sao anh lại thích em.”

Kiều Nhiên đương nhiên nhớ, cậu nhớ rõ rõ rành rành.

Cận Hàn Bách hận không thể cho cậu toàn bộ thế giới, chỉ cần cậu vui vẻ. Kiều Nhiên mím môi, nhỏ giọng nói: “Cũng bởi vì nhớ rõ, nên mới muốn bản thân càng trở nên tốt hơn một chút...”

“Em rất tốt.” Cận Hàn Bách ôm cậu vào trong ngực, để cậu ngồi trên chân của mình, nhẹ giọng an ủi, “Tiểu Kiều bảo bối của anh là tốt nhất.”

Kiều Nhiên vùi mặt vào hõm vai của anh, trầm giọng nói: “Nhưng mà Cận Hàn Bách... Tại sao em lại cảm giác mình không xứng với anh?”

Bàn tay Cận Hàn Bách vuốt ve cổ của cậu: “Chỗ nào không xứng đâu?”

“Chỗ nào cũng đều không xứng.”

Cận Hàn Bách thở dài, nhẹ giọng nói: “Rất cuộc còn muốn làm cho anh thương em đến bao nhiêu.”

30. Chương 30

Edit: Mr.Downer

Cận Hàn Bách làm một kẻ cuồng công tác mấy năm, bỗng nhiên hiếm thấy nghỉ việc mấy ngày.

Anh nghĩ việc làm gì?

Anh chỉ cùng Kiều Nhiên ở nhà, hai người không làm gì cả, cho dù chỉ liếc mắt nhìn nhau cũng cảm thấy thật tốt đẹp. Cận Hàn Bách vòng tay ôm Kiều Nhiên vào trong lòng, nghe cậu kể chuyện mấy năm trước đã trải qua những gì.

Cổ họng Kiều Nhiên còn hơi khàn, cậu bình tĩnh nhỏ giọng kể. Kể về gian phòng nhỏ trong sinh hoạt của mình, về cậu con trai quái gở của nhà hàng xóm, về đôi tình nhân tối ngày cãi nhau ở đối diện. Thời điểm nhắc đến bọn họ, Kiều Nhiên chợt mỉm cười, thấp giọng nói: “Bọn họ cãi nhau rất dữ dội, nhưng vào lúc ấy em ước gì được giống như bọn họ, có thể cãi nhau, âm ỉ xong rồi lại dễ dàng làm lành.”

Cận Hàn Bách cúi đầu, hôn một cái lên gò má của cậu.

“Có thể cãi nhau thật tốt...” Kiều Nhiên mím môi, “Buổi chiều bọn họ cãi nhau, rồi buổi tối cùng nhau đi mua bia và đồ ăn, ở nhà nấu lẩu, người con trai còn mua một bó hoa.”

Lúc Kiều Nhiên nói tới đây, móng lung hiện lên trong mắt cậu, cảm giác như những việc này đã xảy ra thật lâu về trước, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì hình như chỉ mới cách đây một năm.

Cận Hàn Bách vẫn là người không nói nhiều như từ trước đến giờ, dù cho người yêu của anh một lần nữa trở về bên cạnh, dù cho cánh tay anh như đang ôm toàn bộ thế giới. Cận Hàn Bách ôm Kiều Nhiên từ đằng sau, nắm lấy bàn tay cậu xoa xoa, Kiều Nhiên hơi nghiêng đầu dựa vào người anh, vừa thoải mái vừa mãn nguyện.

Cận Hàn Bách vuốt nhẹ lòng bàn tay của cậu, hỏi: “Hoàn cảnh xa lạ như vậy, em có sợ không?”

“Đương nhiên là sợ chứ.” Kiều Nhiên cười cười, “Hơn một năm đầu, em nhiều lần cố gắng chứng minh xem những ký ức liên quan đến “Kiều Nhiên” có phải thật hay không, em còn đi tìm bác sĩ tâm lý, nghi ngờ mình bị rối loạn tinh thần, bởi vì mọi thứ thật quá hoang đường.”

Kiều Nhiên kể lại những ngày tháng vụn vặt đã trải qua bằng một vài câu nói, cậu thấp thỏm hoảng sợ cô độc bất lực, cậu nghi ngờ thần kinh cùng ký ức của chính mình mỗi ngày, cậu nhìn thấy thật nhiều những lời khó nghe trào phúng Cận Hàn Bách trong tin tức, cấu xé thân thể của anh ra làm trò cười cho thiên hạ. Mỗi đêm trước khi ngủ, trong đầu Kiều Nhiên luôn hiện lên lần cuối cùng hai người gặp nhau, cậu luôn nhớ đến đôi mắt thất vọng đến cực điểm của Cận Hàn Bách.

Cậu yêu Cận Hàn Bách như thế, bởi vì tội lỗi của chính mình mà thống khổ.

Kiều Nhiên nhắm hai mắt nói: “Sau đó tất nhiên em không còn thấy sợ nữa, thích ứng với thân phận mới, thời gian có thể thay đổi tất cả.”

Kiều Nhiên chỉ nói xong một nửa. Thời gian thần kỳ như vậy, có thể biến một tiểu thiếu gia luôn được

cứng chiều hết mực như cậu thành một người biết tự lập trong sinh hoạt, nhưng thời gian lại không thể nào làm cho cậu không ngừng nhớ tới Cận Hàn Bách.

Cậu không có một giây nào không nhớ đến anh.

Tóc Kiều Nhiên cọ vào mặt Cận Hàn Bách, rất mềm rất nhẹ. Cận Hàn Bách nhỏ giọng an ủi bên tai Kiều Nhiên, cũng không nhắc đến những năm qua của anh.

Kiều Nhiên hỏi anh: “Lúc đó anh hận em chứ?”

Cận Hàn Bách lắc đầu: “Không hận.”

“Khi đó anh rất khổ cực.” Cận thị mấy lần bị rung chuyển vào khoảng thời gian đấy, Cận Hàn Bách chạy tới chạy lui giữa trong và ngoài nước như một người sắt, những gì liên quan đến Cận Trí Duy qua đời, Kiều Nhiên mất, anh lặng thinh không đề cập đến. Kiều Nhiên biết hết những việc này, cậu xoay người ôm cổ Cận Hàn Bách, yên lặng cọ cọ.

Cận Hàn Bách sờ đầu của cậu, nhẹ giọng nói: “Không nói về những việc này nữa, đều đã qua rồi.”

“Ừm, sau này chúng ta sẽ không tách nhau ra thêm một lần nào nữa.” Kiều Nhiên khịt khịt mũi, “Không muốn lại rời xa nhau.”

“Ừ.” Cận Hàn Bách hôn thái dương của cậu.

Kiều Nhiên cảm thấy dùng gương mặt Ôn Đình nói những lời này có chút không quen, nhưng Cận Hàn Bách không cảm thấy có vấn đề gì. Kiều Nhiên bật cười nói: “Em đã quen làm tình nhân nhỏ của anh rồi, bây giờ đột nhiên đổi lại thân phận nên cứ thấy kỳ kỳ, cảm giác mình thật làm càn.”

Cận Hàn Bách bị cậu chọc cười, nhướn mày hỏi: “Vậy thế nào mới đúng?”

“Thì là...” Kiều Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh phải nên cao cao tại thượng, kim chủ mà, giàu nứt đổ vách, anh nói cái gì cũng đúng. Còn em là tình nhân nhỏ, bị bao nuôi, phải ngoan ngoãn. Như vậy mới chất.”

“Ai nói là tình nhân thì phải ngoan?” Cận Hàn Bách bật cười, hôn lên môi Kiều Nhiên, Kiều Nhiên phối hợp ôm lấy cổ của anh, chủ động duỗi đầu lưỡi ra đáp lại.

Ánh mắt Cận Hàn Bách chạm rãi tới sẫm xuống.

Đã nhiều ngày kể từ khi Kiều Nhiên nói ra thân phận của mình, Cận Hàn Bách đau lòng cho thân thể của

cậu, hai người vẫn chưa làm tình thật sự. Tựa như có nhiều thứ còn chưa nói, chuyện làm tình được gác lại sau. Nhưng bây giờ những gì nên nói đều đã nói xong, thân thể Kiều Nhiên cũng gần như bình phục, Cận Hàn Bách cũng nên thu nợ.

Hai người cúi khò bốc lửa, sau một nụ hôn liền không thể kiềm hãm được.

Kiều Nhiên trở mình dạng chân ngồi trên người Cận Hàn Bách, nhìn thấy bản thân trong đôi mắt của anh. Cậu cởi khoá quần của Cận Hàn Bách, đầu ngón út dò vào bên trong, nhẹ gãi dưới bụng của anh,

“Tiên sinh...” Đuôi mắt Kiều Nhiên mang theo mời gọi, khẽ gọi anh, “Em muốn ngài...”

Cậu nghiêng người về phía trước, đặt một nụ hôn kế tiếp lên xương quai xanh của Cận Hàn Bách: “Em muốn ngài ôm lấy em, xé rách quần áo của em... Rồi hôn em...”

Thân thể Kiều Nhiên chậm rãi đi xuống dưới, chậm chậm bỏ vạt áo của Cận Hàn Bách ra khỏi quần, hàm hồ nói: “Muốn ngài tiến vào trong em...”

Cậu dùng răng cắn vào quần lót của Cận Hàn Bách, kéo nó xích xuống một chút, vừa vặn lộ ra phân thân đang ngẩng đầu. Kiều Nhiên liếm láp bên trong lông thô dày đặc, khiến chúng dính một chút nước miếng óng ánh của cậu. Kiều Nhiên từ dưới nhìn lên Cận Hàn Bách: “... Làm em, làm cho em phát khóc.”

Hơi thở của Cận Hàn Bách nặng nề, lồng ngực đập trùng, Kiều Nhiên biết ngày hôm nay cậu sẽ không được chết tử tế, cậu tìm đường chết trên người, Cận Hàn Bách sẽ không tha cho cậu. Nhưng cậu thật sự khát vọng Cận Hàn Bách, muốn anh thô bạo làm tình cùng mình, muốn bản thân dùng thân phận Kiều Nhiên nhận lấy tất cả của anh, mà không phải là bất kỳ thân phận nào khác.

Cận Hàn Bách đè Kiều Nhiên ở dưới thân, anh hầu như không cho Kiều Nhiên cơ hội tiếp tục mở miệng, xé rách quần áo của cậu, kéo xuống từ hai bên vai. Kiều Nhiên lập tức cứng rần trong nháy mắt, cậu rất thích Cận Hàn Bách vào những lúc như thế này.

Quần áo của Kiều Nhiên còn treo trên eo cùng cánh tay, Cận Hàn Bách mạnh mẽ hôn cậu, cắn hầu kết cùng xương quai xanh của Kiều Nhiên. Ánh mắt anh như một con dã thú, tràn đầy xâm chiếm cùng ngang ngược. Kiều Nhiên khó đề xuống những rung động trong lòng, từng tiếng thở dốc từ từ phát ra từ trong cổ họng.

“Làm cho em phát khóc.” Cận Hàn Bách cắn lỗ tai của Kiều Nhiên, liếm vành tai cậu, âm thanh thô khàn ghé vào bên tai hỏi: “Muốn bắn mấy lần?”

Kiều Nhiên suy nghĩ một chút, duỗi ba ngón tay: “Muốn ba lần.”

Cận Hàn Bách cười cười, hôn ngón vô danh của cậu: “Được.”

Kiều Nhiên nhắm hai mắt, cảm thụ lấy bàn tay Cận Hàn Bách đang châm lửa trên người cậu, những nơi được bàn tay anh quét qua như bị lửa thiêu, cháy bỏng làn da khiến cậu mê muội mà khát vọng. Tay của Cận Hàn Bách lướt qua trước ngực của Kiều Nhiên, dưới bụng, rồi cuối cùng dừng lại giữa hai bắp đùi của cậu.

Ngón tay của anh vuốt nhẹ nhiều lần chỗ trũng nơi khớp đầu gối, đây là vị trí mẫn cảm nhất, khiến nửa người của Kiều Nhiên cảm thấy tê dại. Cậu rên rỉ, muốn Cận Hàn Bách xoa xoa nhiều hơn, vô thức nghiêng hợp theo bàn tay anh.

“Hôn nhẹ em có được không?” Cận Hàn Bách ôn nhu khẽ hỏi.

“Được.” Kiều Nhiên vội vã gật đầu, “Muốn.”

Một tay của Cận Hàn Bách ôm eo của cậu, để cậu hơi nhấc người khỏi giường, một tay kéo quần lót của Kiều Nhiên. Cậu nhóc hoạt bát không thể đợi chờ được nữa đã nhảy ra, khát khao được Cận Hàn Bách an ủi. Cận Hàn Bách cúi người, chậm rãi từ bụng cậu đi xuống dưới, cắn một khối thịt nhỏ mềm ở chỗ trũng trên chân của Kiều Nhiên, mút hút một hồi.

Đây là vị trí đối với đàn ông mà nói rất đặc thù, thậm chí không cần đụng vào dương vật, cũng không cần đụng tới tuyến tiền liệt trong cơ thể, chỉ cần kích thích vị trí này cũng có thể làm cho đàn ông có chút xuất tinh. Vị trí này của Kiều Nhiên đặc biệt nhạy cảm, từ trước đã thế, bây giờ cũng vậy.

Tay của Cận Hàn Bách vuốt lên vuốt xuống chân cậu, nhưng không chạm vào vật kia của Kiều Nhiên.

Trên dương vật của Kiều Nhiên rỉ ra dịch thể trong suốt, chảy dọc xuống hành thân, như đang khóc vì tủi thân. Khi Kiều Nhiên mở miệng đã mang theo tiếng khóc nức nở, âm thanh mềm nhũn kèm theo một chút yếu ớt, khe khẽ cầu xin: “Cận Hàn Bách... Anh xoa xoa em đi... Sờ sờ em.”

“Muốn khóc?” Cận Hàn Bách đáp ứng ý nguyện của cậu, nắm chặt phần hành đang khó nhịn giật giật, hôn một cái động viên trên đỉnh.

Kiều Nhiên bị kích thích đến run lên.

“Không cho khóc.” Ngón tay Cận Hàn Bách chạm vào khoé mắt của cậu, “Bây giờ còn chưa tới lúc để em khóc.”

“Ừm...” Kiều Nhiên khịt khịt mũi, “Vâng, không khóc, anh mau mau thương em.”

Kiều Nhiên đã quen làm nũng ở trên giường để Cận Hàn Bách thương cậu, cậu biết cách nói làm sao để cho Cận Hàn Bách mềm lòng. Kiều Nhiên chợt dùng tay lau hành thân của mình, đầu ngón tay dính dịch thể chảy xuống, đặt bên môi rồi dùng đầu lưỡi liếm liếm, khoé mắt ửng hồng không nói một lời, chỉ tủi thân nhìn Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách hít một hơi thật sâu, cắn răng, Kiều Nhiên nhìn anh như vậy, một trăm Cận Hàn Bách cũng không chống đỡ nổi.

Thời điểm Cận Hàn Bách thật sự ngậm lấy của cậu, Kiều Nhiên thoải mái đến mức lỗ chân lông cả người muốn nổ tung.

Người này là Cận Hàn Bách.

Người mà cậu thích cậu yêu như vậy, đã từng nghĩ rằng đời này sẽ bị anh hận, không bao giờ có thể trở lại bên cạnh anh.

Kiều Nhiên nhịn mấy lần, nhưng vẫn không nhịn được, nước mắt cứ chảy dài xuống.

Kiều Nhiên không chống đỡ được khoái cảm mãnh liệt như thế, đầu lưỡi của Cận Hàn Bách bao lấy của cậu, còn chưa chuyển động mấy lần, Kiều Nhiên đã run rẩy bắn ra. Cậu nắm chặt tấm ra giường, không chịu nổi cạ lưng, bắn ra chất lỏng không chứa một giọt, toàn bộ đều bắn ở trong miệng của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách lau nước mắt trên mặt cậu, giọng nói khàn khàn: “Một lần.”

Kiều Nhiên vừa mới bắn ra rất nhiều, bây giờ còn đang run run. Cậu gạt đầu, còn chưa làm mà cậu đã bắn một lần.

Thật ra vừa nãy Cận Hàn Bách không chạm vào cậu nhiều lắm, Kiều Nhiên bắn xong bắt đầu cảm thấy trống vắng. Phía trước thoải mái thì phía sau cũng muốn, muốn được Cận Hàn Bách mạnh mẽ lấp đầy. Cậu nháy mắt một cái, chậm rãi tách chân ra, mở rộng nhìn Cận Hàn Bách: “Bên trong thật trống trải...”

Cả người vừa mới bắn nên co lại thành khối, nhả nhẹn thẹn thùng lấy lòng anh, Cận Hàn Bách thật không biết làm sao có thể thương cậu nhiều hơn một chút.

Nhưng nhịn đi việc sắp nổ tung, Cận Hàn Bách vẫn không muốn cứ như vậy trực tiếp tiến vào.

Anh cởi sạch quần áo trên người mình, đứng trên đất bên cạnh Kiều Nhiên, phân thân đang ngẩng đầu dán lên mặt cậu, ở trên cao nhìn xuống ra lệnh: “Liếm ướm.”

Kiều Nhiên há to miệng cũng chỉ có thể ngậm lấy đỉnh đầu, cậu ra sức liếm láp, hành thân to lớn được cậu làm cho ướt át.

Cận Hàn Bách lấy dầu bôi trơn từ trong ngăn kéo, xoa ấm trên tay rồi mới bôi lên phía sau của Kiều Nhiên. Kiều Nhiên cố gắng thả lỏng để Cận Hàn Bách mở rộng cho mình.

Thời điểm có thể chứa đựng hai ngón tay, Kiều Nhiên đã gấp đến đỏ mồ hôi, dùng chân vòng lấy thắt lưng của Cận Hàn Bách, âm thanh mềm mại cầu xin: “Cận Hàn Bách, anh vào đi... Em có thể rồi.”

Thật ra Cận Hàn Bách một giây cũng không nhịn được, lâu như vậy đã đến cực hạn của anh, nếu không đau lòng Kiều Nhiên, không muốn để cậu bị thương, Cận Hàn Bách đã sớm mạnh mẽ ăn sạch người ở dưới thân. Anh rất cố gắng mới có thể đè xuống dục vọng xâm chiếm của chính mình, nhịn xuống ý nghĩ muốn làm cậu đến ra máu, khiến cậu kêu gào xin tha để chứng minh cậu thật sự tồn tại.

Thời gian mở rộng không đủ, Cận Hàn Bách không thể cắm vào toàn bộ ngay lập tức, anh chỉ có thể đi vào phần đầu. Dù Kiều Nhiên đã hết sức thả lỏng nhưng miệng huyết căng mịn vẫn không thể chứa đựng phần thân to lớn của Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách xoa xoa miệng huyết, kéo căng cơ bắp toàn thân, chậm rãi tiến vào, cho đến khi tất cả hoàn toàn đi vào cơ thể của Kiều Nhiên.

Trong cơn đau đớn của Kiều Nhiên mang theo thoả mãn, cậu cắn môi.

Cận Hàn Bách nắm lấy hai chân của Kiều Nhiên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cậu mà nói: “Tiểu Kiều bảo bối, ngày hôm nay em đừng cầu xin anh, anh không nhịn được.”

“Vâng... Được.” Kiều Nhiên thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập của anh từ vật đang chôn trong cơ thể của mình, cảm giác được lấp đầy này khiến cậu mê luyến đến nghẹt thở.

Tuy Kiều Nhiên đã đáp ứng, nhưng lúc sau cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ có thể run giọng rì rầm van xin.

Bởi vì thật sự... Cậu chịu không nổi.

Hai chân của Kiều Nhiên bị tách ra sang hai bên để Cận Hàn Bách ra vào thân thể của cậu, tràng đạo bị kích thích rỉ ra chất lỏng, trộn lẫn cùng dầu bôi trơn mà chảy ra khỏi miệng huyết, mang theo bọt trắng do ma sát nhiều lần, dâm mỹ chảy dọc theo khe mông, thấm thành một bãi dầu vết sẫm màu ở trên giường.

“A... Nhanh quá...” Kiều Nhiên bắt lấy một cánh tay của Cận Hàn Bách, nhưng mồ hôi trơn trượt khiến cậu không nắm vững được tay anh, “Chậm một chút được không... A...”

Cận Hàn Bách không hề chậm lại, anh chỉ mãnh liệt đóng vào Kiều Nhiên thông qua vị trí kết hợp giữa hai người.

“Cận Hàn Bách... Ừm...” Kiều Nhiên không có cách nào thoát ra một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể bật ra từng tiếng rên rỉ vỡ vụn, vô thức gọi tên người yêu, lặp đi lặp lại như niệm chú không ngừng, “Cận Hàn Bách...”

Cận Hàn Bách cúi người hôn cậu, ngậm lấy đầu lưỡi, liếm láp bờ môi của cậu, “Ừm... Anh đây.”

Cả người Kiều Nhiên co giật khi bắn ra, hai chân cong lên run run, từng dòng bạch trọc chảy ra từ lỗ nhỏ, vẽ ra từng chút dấu vết xuống gốc rễ.

Kiều Nhiên thở không ra hơi, trên trán đổ một lớp mồ hôi.

Cận Hàn Bách còn cắm ở trong thân thể cậu, vẫn chưa rút ra, chờ đợi Kiều Nhiên chậm rãi qua cơn khoái cảm.

Anh vuốt ve bắp đùi của Kiều Nhiên, trầm giọng nói: “Hai lần.”

Kiều Nhiên không có sức trả lời, Cận Hàn Bách quá lớn quá mạnh, cậu chịu không nổi. Cận Hàn Bách không cho cậu thời gian thích ứng, mãnh liệt tấn công, không cho cậu bất kỳ cơ hội nào để nghỉ giải lao. Kiều Nhiên từ đầu đến cuối phải chịu kích thích mãnh liệt cấp tốc, khoái cảm nhanh chóng tích lũy cho đến điểm giới hạn, sau đó vẫn duy trì ở điểm giới hạn kia, khiến cho cậu thật sự tiêu hao hết thể lực.

Nhưng cậu đã nói muốn bắn ba lần, chỉ vừa mới hai lần.

Hơn nữa cậu biết rõ trong lòng, Cận Hàn Bách sẽ không tha cho cậu dễ dàng.

Cận Hàn Bách thay đổi tư thế trước khi bắt đầu lần thứ hai, Kiều Nhiên nằm sấp ở trên giường, Cận Hàn Bách đi vào từ phía sau. Tư thế này tiến vào rất sâu, Kiều Nhiên mới vừa bị sáp bắn, cơ thể vô cùng mẫn cảm, hầu như mỗi một lần Cận Hàn Bách dùng sức thúc vào đều có thể đổi lấy một lần co giật của cậu.

Cả người Kiều Nhiên phát lạnh, mồ hôi trên trán chui hết vào ra giường.

Cận Hàn Bách một bên cắm vào, một bên hỏi cậu: “Em là ai?”

Kiều Nhiên biết anh đang hỏi cái gì, cậu giật người theo cú thúc, cắn chặt răng trả lời: “Kiều Nhiên, em là Kiều Nhiên, em là Tiểu Kiều.”

“Tiểu Kiều của anh sao?” Cận Hàn Bách giữ hai bên hông của cậu, mỗi lần đi vào thật sâu, như muốn để tất cả của mình lấp đầy thân thể cậu.

Kiều Nhiên dùng tấm ra chùi nước mắt: “Đúng, Tiểu Kiều của anh.”

“Còn đi không?” Cận Hàn Bách nắm chặt eo của Kiều Nhiên, dùng sức đâm vào, âm thanh khi thân thể va chạm vang vọng trong phòng, Cận Hàn Bách không nhìn thấy mặt cậu, cúi đầu hỏi: “Còn đi nữa hay không?”

“Không đi.” Kiều Nhiên khàn cổ họng, tiếp tục đáp, “Em sẽ không đi đâu hết.”

Cặp mắt của Cận Hàn Bách hồng lên, nhìn Kiều Nhiên bị mình chà đạp ở dưới thân đến nỗi cả người đều đỏ ửng, miệng huyết vừa mở vừa khép chờ đợi anh mỗi khi ra vào. Anh không biết làm sao mới có thể thả người này lại vào trái tim trống rỗng của bản thân.

Trái tim đã trống rỗng quá lâu, một lần nữa bất chợt được lấp kín sẽ cảm thấy không dễ chịu.

Bởi vì được phủ đầy sẽ phải đồng thời nhớ lại đau đớn thấu xương khi bị đào rỗng lúc trước.

“Cận Hàn Bách...” Kiều Nhiên đưa tay về sau, muốn chạm vào khuôn mặt của anh, nhiều lần lặp lại, “Em không đi đâu hết, sẽ luôn ở bên anh.”

Cận Hàn Bách nhắm mắt, tiếp tục những đợt tấn công khó nhin đối với Kiều Nhiên.

Kiều Nhiên bị lật người lại, đối diện với anh. Thân thể như bay lên không, tựa như bị xách lên, chỉ có đầu thỉnh thoảng chạm phải giường.

Kiều Nhiên bị đặt ở trên giường, thừa nhận dục vọng mãnh liệt của Cận Hàn Bách.

Một chân cậu được giơ lên, đè trên một bên bả vai anh, bấp dùi truyền đến cảm giác đau đớn nho nhỏ như bị xé rách, nhưng mỗi một động tác của Cận Hàn Bách đều có thể mang cậu lên đến đỉnh điểm, cảm giác muốn được chết nhanh chóng...

“Tiên sinh... Tiên sinh tha cho em đi...” Nước mắt Kiều Nhiên giàn giụa, thân thể bị đâm xuyên, mỗi một tế bào đều mẫn cảm, cho dù ngón tay của Cận Hàn Bách chạm phải bất kỳ nơi nào cũng đều có thể đổi lấy run rẩy và co giật của Kiều Nhiên.

Cậu đã sớm muốn bắn, hành thân căng trương thành màu đỏ, nhưng cậu bắn không được. Cận Hàn Bách không cho cậu bắn.

Cận Hàn Bách bắt cậu nắm chặt gốc rễ, không cho phép cậu bắn ra. Kiều Nhiên nắm thật chặt lấy gốc rễ, căng đau khó nhin, nhưng vẫn nghe lời không chút nào buông tay.

“Em, em thật sự không được... A... Xin anh...” Thanh âm của Kiều Nhiên đã khàn đến thất thanh lần thứ hai, chỉ có thể bật ra một chút âm tiết mơ hồ, “Xin anh... Đau lắm...”

Nước mắt chảy đầy mặt, tất cả khí lực của Kiều Nhiên đều tập trung vào bàn tay đang kiềm hãm của chính mình, bây giờ cậu hối hận lúc đầu mình chỉ nói ba lần. Bởi vì chỉ có ba lần, vì vậy không thể bắn, phải kiên trì đến cuối cùng.

Lúc đầu cậu nên nói năm lần tám lần mười lần, hoặc dứt khoát không nói, Cận Hàn Bách làm cho cậu bắn bao nhiêu lần thì bấy nhiêu lần.

“Tha cho em... Em sẽ chết...” Kiều Nhiên cảm giác mình sắp không giữ được, cậu rất sợ mình hơi buông tay sẽ muốn bắn ra, cậu lắc đầu, hắt nước mắt mới có thể thấy rõ Cận Hàn Bách, khóc lóc cầu xin: “Bảo bối, anh thương em... Anh không... Không thương em sao?”

Cả người Cận Hàn Bách đã lâm vào trạng thái mê loạn, anh nhìn đôi mắt của Kiều Nhiên, mỗi một lần vẫn mạnh mẽ đâm vào sâu nhất như cũ.

Người này là người anh trút hết cả linh hồn để yêu nửa cuộc đời.

Cận Hàn Bách làm sao có thể không thương cậu.

Anh cau mày, thậm chí mang theo chút thống khổ, hỏi người đang nước mắt đầy mặt ở dưới thân: “Em là ai?”

Tiếng nói Kiều Nhiên khàn khàn, dùng khí âm trả lời anh: “Tiểu Kiều, em là Tiểu Kiều... Em yêu anh...”

Cận Hàn Bách nhắm mắt, kéo bàn tay còn đang nắm chặt thân phận của Kiều Nhiên, ôm chặt cậu, hai người đồng thời bắn ra...

Kiều Nhiên có khoảng mười phút không nói nên lời.

Ngay cả khí lực để nhấc tay cũng không có, chỉ còn sót lại một ít sức để chớp mắt. Cận Hàn Bách nằm sấp trên người cậu, hơi thở nặng nề phun bên lỗ tai của Kiều Nhiên.

Trên người Kiều Nhiên không có chỗ nào không một mồi, nửa người dưới thậm chí không có cảm giác.

Nhưng nghe thấy tiếng thở bên tai cùng nhịp tim đập, đáy lòng cậu chỉ cảm thấy dễ chịu.

Cảm giác an toàn mãnh liệt cùng thân thuộc bao phủ tới, Kiều Nhiên nhắm mắt lại, nghiêng đầu, hôn vào sau tai Cận Hàn Bách.

Môi cậu dán vào vành tai anh, lặp lại một lần lời mình đã nói. Cậu dùng thanh âm rất nhẹ lặng lẽ nói với Cận Hàn Bách, chậm rãi nhưng kiên định: “Em là Tiểu Kiều, em yêu anh.”

Hô hấp của Cận Hàn Bách dừng lại hai giây, sau đó khôi phục bình thường.

Anh càng ôm chặt người trong lòng, cũng hôn lên vị trí giống như vậy ở sau vành tai Kiều Nhiên.

31. Chương 31

Edit: Mr.Downer

“Tiên sinh, chào buổi chiều.” Kiều Nhiên vừa cười vừa gọi điện, ngọt ngào chào người ở trong điện thoại.

“Chào buổi chiều,” Cận Hàn Bách thấp giọng cười đáp, “Ăn cơm trưa chưa?”

“Ăn một chút cháo rồi.”

“Ừm, đừng ăn lung tung.”

“Vâng.” Kiều Nhiên ôm gối cọ mặt, Cận Hàn Bách nói gì cậu cũng sẽ đồng ý.

Từ sau khi cậu nói ra thân phận của mình, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến nhật ký trò chuyện và tin nhắn trong điện thoại cũ. Cậu bị những hình ảnh do mình tưởng tượng ra ngược đến đau lòng, Cận Hàn Bách tự gọi điện thoại rồi lại tự mình nhận, hai chiếc điện thoại được đặt trên giường để chúng yên lặng kết nối với nhau.

Rõ ràng sau khi cậu lấy thân phận Ôn Đình vào ở trong biệt thự, chưa từng nhìn thấy Cận Hàn Bách tiến vào gian phòng này, nhưng có lẽ vào những lúc cậu không để ý, Cận Hàn Bách sẽ thỉnh thoảng đi vào.

Mỗi lần nghĩ tới những điều này, Kiều Nhiên sẽ có điểm khổ sở, vì vậy chỉ cần Cận Hàn Bách không ở nhà, chỉ ít mỗi ngày cậu sẽ dùng chiếc di động kia để gọi điện thoại cho Cận Hàn Bách.

Để dây số này sáng lên trên màn hình, như vậy cũng sẽ làm cho anh vui vẻ.

Từ ngày làm tình đến bây giờ, Kiều Nhiên chưa thể khôi phục như bình thường, mỗi ngày chỉ dám ăn chút cháo. Cận Hàn Bách bị đè nén năm năm một khi bộc phát, cường độ này không phải thân thể gầy yếu của cậu có thể chịu đựng được. Cứ như vậy thì có lẽ Cận Hàn Bách cũng nên kiềm chế, nếu không Kiều Nhiên sẽ hôn mê bất tỉnh ở trên giường.

Gần đây Cận Hàn Bách không giống như lúc trước, nhiều người trong công ty tiếp xúc với anh cũng nhìn ra được. Lệ khí trên mặt anh tiêu tán đi rất nhiều, trong ánh mắt mang theo bình tĩnh ôn hoà. Mấy vị quản lý trong công ty anh còn nói đùa, hỏi anh có phải chuyện tốt sắp tới.

Cận Hàn Bách lại không phủ nhận, chỉ mỉm cười nói: “Có lẽ vậy.”

Kiều Nhiên lái xe đến dưới lầu của công ty Cận Hàn Bách, nhìn thấy anh đi ra từ trong thang máy cùng trợ lý của mình.

Kiều Nhiên xuống xe, đứng chờ ở bên cạnh, chào Cận Hàn Bách: “Chào tiên sinh, công tác vất vả rồi.”

Cận Hàn Bách bật cười, giơ tay sờ mặt cậu một cái.

Trợ lý ở phía sau hơi kinh ngạc, vừa muốn mở miệng cũng quên mất đang tính nói chuyện gì. Cận Hàn Bách chưa từng có hành vi thân mật như vậy với ai khi đang ở bên ngoài.

Năm đó lúc Kiều thiếu gia còn sống, trợ lý vẫn chỉ là nhân viên ở tầng dưới, chưa trở thành phụ tá bên cạnh Cận Hàn Bách.

Sau khi trợ lý đi khỏi, Kiều Nhiên nói: “Vừa nãy em nói với anh Trần rồi, để anh về trước, sau này mỗi buổi tối em tới đón anh nhé, được không?”

“Ừm.” Cận Hàn Bách lên xe, nhìn cậu nói: “Ở nhà buồn chán quá thì em cứ đến.”

“Buồn hay không buồn gì em đều muốn đến, vừa nghĩ tới có thể được nhìn thấy anh sớm hơn một chút là em nhịn không được.” Thân phận Kiều Nhiên bây giờ đã được bộc lộ, nói lời tâm tình cũng không cần kiêng kỵ.

Kỳ thực trước kia Kiều Nhiên rất thích đi chơi, khi đó hoạt bát hơn rất nhiều so với bây giờ. Cận Hàn Bách không muốn cậu ở nhà buồn chán cả ngày, có ý muốn để cậu đi ra ngoài nhiều hơn một chút.

Kiều Nhiên hơi suy nghĩ, nói: “Khi đó em còn nhỏ, còn ham chơi. Bây giờ em không muốn gì cả, chỉ muốn ở cạnh anh, hai mắt được nhìn anh là tốt hơn mọi thứ rồi.”

Cận Hàn Bách nhìn khuôn mặt trẻ măng của cậu nói ra những lời già dặn, có chút buồn cười: “Bây giờ em cũng còn rất nhỏ.”

Kiều Nhiên lắc đầu: “Em chỉ nhỏ hơn anh hai tuổi. Hiện tại thân thể trông trẻ trung mà thôi, nhưng như vậy cũng tốt, nếu như em vẫn là em, khuôn mặt già nua, anh sẽ không thích.”

Cận Hàn Bách có thể là nhớ tới Kiều Nhiên lúc trước, trong mắt đầy ôn nhu, trầm thấp nói một câu: “Chỉ cần đó là em, vậy là tốt rồi.”

Chỉ cần đó là em, vậy là tốt rồi. Đối với anh mà nói, đúng là như vậy.

Chỉ cần là Kiều Nhiên, dù cậu trông như thế nào, dù cậu có thay đổi khuôn mặt, chỉ cần vẫn là cậu, Cận Hàn Bách sẽ không không thích.

Vì vậy nên cho dù có lúc Kiều Nhiên sẽ cảm thấy không quen, dùng một gương mặt xa lạ nói những chuyện

đã xảy ra trên người Kiều Nhiên, nhưng Cận Hàn Bách sẽ không cảm thấy như thế. Anh dường như lập tức tiếp nhận, tất cả tự nhiên như vậy.

Tuy Kiều Nhiên nói thế, nhưng Cận Hàn Bách vẫn muốn cậu thoải mái một ít, đừng nên quá hướng nội. Vì thế anh chủ động hẹn Phương Sính vào cuối tuần.

Phương Sính vốn rất ít khi nhàn rỗi, chỗ anh ta cực kì náo nhiệt mỗi cuối tuần. Lúc nhận điện thoại của Cận Hàn Bách, Phương Sính dùng ngữ khí vô cùng khoa trương hỏi: “Ồ kìa kìa, có chuyện gì? Muốn hẹn tôi hả?”

Cận Hàn Bách nói: “Cuối tuần này ông có sắp xếp gì không?”

“Tuần này quả thật không có chuyện gì quan trọng, ông có việc gì thì tôi dời lại, sao hả?”

“Không cần dời,” Cận Hàn Bách nói với Phương Sính, “Tôi dẫn thêm một người.”

“Ông dắt ai thế?”

“Ôn Đình.”

“Ai??” Bên trong giọng nói của Phương Sính tràn đầy kinh ngạc.

“Chính là cậu bé bên cạnh tôi, sau này ông có đi chơi thì nhớ rủ cậu ấy theo.” Cận Hàn Bách mặt bình tĩnh lúc nói câu này, nhưng Phương Sính thì mặt sừng sốt.

“Ờ ờ...” Trong lòng Phương Sính quay vòng vòng, cuối cùng chỉ có thể thốt ra hai tiếng cảm thán, sau đó nói, “Được rồi được rồi, thế nhưng bên tôi có chơi hăng quá thì tôi trông không kịp đâu đấy, nhờ đứa nhóc này bị người khác bắt nạt thì tôi cũng mặc kệ.”

“Em ấy không cần ông quan tâm.” Cận Hàn Bách không biết nhớ đến cái gì, chợt cười một tiếng.

Phương Sính cúp điện cả buổi cũng chưa hết sốc, suy nghĩ cẩn thận một lúc, cảm thấy cậu nhỏ Ôn Đình này thật lợi con mẹ nó hại.

Vốn cho rằng chỉ có một mình Kiều Nhiên tới đây, không ngờ Cận Hàn Bách cũng đi theo. Cận Hàn Bách nắm tay Kiều Nhiên cùng nhau đi đến, Phương Sính bỗng cảm thấy hai người rất hài hoà trong nháy mắt.

Kiều Nhiên cười chào hỏi anh ta: “Chào buổi sáng, Phương thiếu gia.”

“Đã bảo gọi anh Phương là được.” Phương Sính quàng vai của Kiều Nhiên, nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ của cậu là luôn muốn đưa tay chọc chọc hai cái.

“Anh lớn tuổi hơn tôi nhiều lắm, tôi cũng nên gọi bằng chú, kêu anh trai quá miễn cưỡng.” Kiều Nhiên có chút hơi ghét bỏ, đẩy tay Phương Sính ra.

“Ờ ờ, chê anh đây già à?” Phương Sính chỉ Cận Hàn Bách, “Vậy cậu gọi anh ta là gì? Chú Cận hả? Ày dà, hai người này tình thú như vậy.”

Kiều Nhiên nắm tay Cận Hàn Bách, ngón tay bóp bóp mu bàn tay của anh, cười liếc nhìn Cận Hàn Bách: “Anh có thể giống anh ấy sao? Đây là tiên sinh nhà tôi.”

“Chắc,” Phương Sính cào một bên tóc, vỗ lưng Kiều Nhiên, “Thôi vào đi, không biết ai thì để tiên sinh nhà cậu giới thiệu, cũng không phải người ngoài.”

Bọn họ đến một biệt thự nhỏ của Phương Sính, bình thường anh ta không ở đây, nhưng thích tổ chức tụ hội ở chỗ này. Lúc theo Cận Hàn Bách đi vào, Kiều Nhiên ngay lập tức nghĩ, dù có bao nhiêu năm qua đi nhưng Phương Sính một chút cũng không thay đổi.

Những người có mặt ngày hôm nay đúng là không cần Cận Hàn Bách giới thiệu, hơn một nửa Kiều Nhiên đều biết.

Kỳ thực Cận Hàn Bách vốn không thích nghi với những dịp như thế này, cho dù là bây giờ hay lúc trước. Trước đây Kiều Nhiên đều che chắn cho anh, không để anh chịu thiệt chút nào. Hiện tại mặc dù Cận Hàn Bách không nói lời nào cũng ít người dám trêu chọc anh, dù sao lúc trước chỉ toàn các thiếu gia, vẫn chưa chính chắn thiếu suy nghĩ, bây giờ với thân phận của Cận Hàn Bách, không ít người ở đây đều muốn có quan hệ hợp tác với anh.

Hai người không ngồi lâu ở dưới lầu, Kiều Nhiên đã kéo Cận Hàn Bách lên tầng trên. Tìm một phòng trống, cởi giày lên giường nằm.

“Chúng ta nằm nghỉ một chút, đến lúc ăn cơm thì xuống.” Kiều Nhiên vỗ vỗ bên cạnh, ra hiệu Cận Hàn Bách cũng nằm lên giường.

Cận Hàn Bách cười cười, đi tới ôm cậu: “Sao không xuống dưới chơi?”

Kiều Nhiên hôn một cái lên mặt Cận Hàn Bách, cười híp mắt: “Em hơi buồn ngủ, chúng ta ngủ một giấc trước đi.”

Thật ra Kiều Nhiên chỉ thương Cận Hàn Bách phải tăng ca đến hơn nửa đêm vào tối hôm qua, ngày hôm nay trời vừa sáng lại theo cậu ra ngoài.

Phương Sính đi tìm một vòng, lúc tìm tới căn phòng này, hai người đang ôm nhau ngủ say. Cận Hàn Bách dùng tư thế bảo vệ tuyệt đối ôm Kiều Nhiên vào trong lòng, Kiều Nhiên co lại thành một khối trông rất ngoan ngoãn.

Phương Sính dựa người vào cửa nhìn bọn họ, nhìn một lúc, cuối cùng tháo xuống nụ cười không hề có tiếng động bên khoe miệng, rồi đóng cửa lại.

Cả hai ngủ say sưa, khi xuống dưới lầu thì mọi thứ đã được chuẩn bị xong để dùng bữa. Kiều Nhiên ngồi bên cạnh Cận Hàn Bách, rót cho anh ly nước trái cây, sau đó ghé vào lỗ tai anh mà lặng lẽ nói gì đó.

“Chắc, còn bày đặt khoe khoang.” Phương Sính từ phía sau hai người vỗ một cái, nhú mày hỏi, “Nói cái gì mà cần phải thì thầm bên tai?”

“Không nói to được tức là không thể để người ngoài nghe, anh cũng chớ có nghe trộm.” Kiều Nhiên liếc Phương Sính một chút.

Phương Sính cười “xì xì” lên, ánh mắt không rời khỏi trên người Kiều Nhiên.

Ngày hôm nay Phương Sính cảm thấy cậu vô cùng giống như Kiều Nhiên. Trước đây cũng giống, nhưng không giống như bây giờ. Giờ tay nhắc chân, ngay cả cái chớp mắt cũng giống Kiều Nhiên.

Một người miễn cưỡng sống trong dáng vẻ của người khác, cũng không biết là tốt hay xấu đối với người đó. Rất giống người kia, Cận Hàn Bách vì vậy sẽ không bao giờ quên được Kiều Nhiên.

Phương Sính nghĩ tới đây bỗng bất chợt nở một nụ cười tự giễu.

Dù Ôn Đình không giống Kiều Nhiên, chỉ sợ Cận Hàn Bách cũng không quên được. Một tiểu thiếu gia dương quang hoạt bát như vậy, ngay cả Phương Sính cũng thỉnh thoảng nhớ tới, chứ đừng nói gì Cận Hàn Bách.

Ngày đó Phương Sính dựa vào vai Cận Hàn Bách trong vườn, hai người đứng với nhau một chút, Phương Sính ném qua một ánh mắt mập mờ, hỏi: “Động tâm hả người anh em?”

Cận Hàn Bách nhìn anh ta, không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

“Ông thay đổi có hơi nhanh đấy.” Phương Sính thật sự cảm thấy có chút kỳ quặc, rõ ràng lần trước nhìn thấy hai người không phải như thế này.

Trong lòng Cận Hàn Bách hình như có bí mật không thể nói với người khác, chỉ có anh cùng Kiều Nhiên biết. Cận Hàn Bách chỉ cười, “Con người không phải luôn thay đổi sao?”

Phương Sính cũng cười, gật đầu: “Cũng đúng.”

Động tâm dù sao cũng tốt hơn vô tâm, Phương Sính nhìn Kiều Nhiên đi tới, giơ ngón cái với cậu.

“Gì thế?” Kiều Nhiên nhú mày.

“Giỏi lắm nhóc.” Phương Sính không nói nhiều, vỗ lưng Kiều Nhiên rồi đi sang bên cạnh chơi. Đầu óc Kiều Nhiên mơ hồ, nhưng cũng lười để ý đến Phương Sính.

“Anh ta nói cái gì thế?” Kiều Nhiên hỏi Cận Hàn Bách.

Cận Hàn Bách nhẹ nhàng sờ đầu của cậu: “Anh ta hỏi có phải anh động tâm không?”

Kiều Nhiên mở to mắt nhìn anh: “Thế thì xin hỏi tiên sinh, ngài động tâm sao?”

Cận Hàn Bách chậm rãi đến gần, kề sát vào lỗ tai Kiều Nhiên, thấp giọng nói: “Về nhà sẽ nói cho em biết.”

Kiều Nhiên cười lên, ánh nắng rơi xuống bể bơi hắt vào mắt cậu, loé sáng lập loè, linh động đầy sức sống.

Editor lầm nhảm: Nếu tính theo tuổi tâm lý thì Kiều Nhiên đã hơn ba mươi rồi, gọi cậu thì có hơi kỳ, nhưng mình thấy chữ cậu hợp với tính cách của Tiểu Kiều hơn nên mình giữ nguyên nhé, (Mà thật ra thì mình lỡ để Cận Hàn Bách là anh rồi nên lười sửa, mong mọi người thông cảm, bệnh lười khó chữa...)

32. Chương 32

Edit: Mr.Downer

Kiều Nhiên rất thích sạch sẽ, không thích cảm giác chảy mồ hôi, vì vậy sẽ không muốn vận động nhiều trong mùa hè. Trong hai tháng nay, cậu gần như không ra khỏi cửa, luôn ở trong biệt thự. Ban ngày đọc sách, buổi tối ở bên cạnh Cận Hàn Bách, cũng không nói gì nhiều.

“Thiếu gia đã về?”

“Ừm.” Cận Hàn Bách đổi giày, vừa đi vừa tháo lỏng cà vạt, hỏi, “Em ấy đâu?”

Bác Kỷ cười chỉ lên lầu.

Cận Hàn Bách đi tới căn phòng của Kiều Nhiên, gõ gõ cửa.

Kiều Nhiên để chân trần chạy ra mở cửa, ngọt ngào cười: “Tiên sinh nhà em về rồi.”

Cận Hàn Bách hỏi cậu: “Anh quấy rầy em sao?”

“Không có, em chỉ đi tìm chỗ nằm một chút.” Kiều Nhiên nghiêng người để anh đi vào, “Sau này anh cứ trực tiếp đẩy cửa vào là được, không cần gõ cửa, em cũng không khoá.”

Cận Hàn Bách khoát tay lên cổ cậu xoa xoa: “Đây là không gian của em.”

“Em không cần không gian, cho dù có cần thì cũng không để phòng anh.” Kiều Nhiên trượt vào trong lồng ngực của Cận Hàn Bách, ngửi mùi thơm trên người anh, thở dài đầy thoả mãn.

Cận Hàn Bách vốn là người ít nói, bây giờ Kiều Nhiên cũng không nói nhiều, hai người bên nhau luôn luôn trầm mặc. Khi mới vừa nói ra thân phận, Kiều Nhiên vì thay đổi bầu không khí nên có lúc sẽ tìm chút đề tài, nhưng bây giờ cũng không cần, Cận Hàn Bách không nói cậu cũng không nói, mọi thứ trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết.

Mọi việc đều có thời kỳ làm lạnh, đoạn thời gian mới vừa nói ra đó, biết được người yêu vốn không hận mình, niềm vui sướng nổi lại tình cảm quá mãnh liệt, mỗi ngày Kiều Nhiên đều như bước đi trên mây, mỗi bước giống như bay.

Quan hệ của hai người từ kim chủ tình nhân nhanh chóng biến lại thành người yêu tái hợp, thậm chí không cần giai đoạn thích ứng, một buổi tối đã trở về như năm năm trước. Nhưng dù yêu nhau có bao nhiêu sâu đậm, kích động ban đầu sẽ dần dần lui xuống.

Người nào trải qua năm năm cũng phải có biến hoá.

Càng nhạy cảm, cũng càng chính chắn.

“Ngày hôm nay em làm cái gì?” Cận Hàn Bách vuốt đầu cậu hỏi.

Kiều Nhiên cầm lấy quyển sổ trên bàn, lật một trang đưa cho Cận Hàn Bách xem: “Em vẽ xong nó.”

Trang giấy được mở ra là bản vẽ hội trường lễ cưới trước đây của Kiều Nhiên, cậu dùng tiếp bốn trang, vẽ thêm vào.

“Trước đây vẫn cảm thấy tiếc, như vậy là được rồi.” Ngón tay Kiều Nhiên vuốt vuốt trang giấy, trầm thấp nói, “Lúc trước luôn muốn tổ chức thật đặc biệt, phải thật đẹp đẽ, nhưng bây giờ em cảm thấy đơn giản

mới là tốt nhất.”

Cận Hàn Bách nhận quyền sở, cẩn thận xem từng trang. Anh gật đầu: “Rất tốt.”

“Cậu ba Phương Sinh coi như là nửa ông mai của chúng ta, chúng ta có thể để cho anh ấy đứng ở đây làm phù rể, có một đoàn phù rể, khoảng mười người.” Kiều Nhiên cười lên, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên tờ giấy, “Em sẽ chôn nhẫn ở đây, khi nào anh đào lên được em mới có thể để cho anh đeo.”

“Ông nội sẽ cho em một bao lì xì đỏ, như ông nói lúc trước ấy.” Kiều Nhiên nhắm mắt lại, nằm tựa vào khuỷu tay của Cận Hàn Bách, trong đầu cậu tưởng tượng đến lễ cưới, “Ngày đó ánh mặt trời sẽ rất tuyệt, trời trong xanh rất đẹp.”

Cận Hàn Bách yên tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ lên tiếng đáp lại. Kiều Nhiên nói cái gì, trong lòng anh đều nhớ rõ. Cậu nói rất lâu, liên tục diễn giải từng chỗ trong tranh vẽ, cuối cùng nở một nụ cười.

“Nhưng mà em đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta không nên kết hôn.” Cánh tay Kiều Nhiên vòng qua thắt lưng của Cận Hàn Bách, nắm lấy áo sơ mi của anh, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Chúng ta đừng kết hôn, cứ như vậy rất tốt.”

Cận Hàn Bách dừng một chút, hỏi cậu: “Tại sao?”

Kiều Nhiên vẫn nhắm hai mắt như cũ, chậm rãi trả lời: “Em có vô số lần suy nghĩ, chúng ta... Ừm nói thế nào đây, coi như là đời trước đi, tại sao đời trước chúng ta lại có kết cục như vậy. Chúng ta rõ ràng yêu nhau như thế, tại sao lại bị tách biệt?”

Những câu hỏi này của cậu, Cận Hàn Bách cũng đã vô số lần nghĩ tới trong mấy năm qua. Nhưng anh chưa bao giờ dám ngẫm nghĩ thật sâu, tại sao như thế? Người đã mất, thiên nhân vĩnh cách, không dám nghĩ kỹ về tình cảm đã khắc cốt ghi tâm này, nghĩ về chính là lại một lần nữa khắc một đao trên xương cốt.

*Thiên nhân vĩnh cách: Người và người mãi mãi xa cách như trời với đất.

“Sau đó em cảm thấy, có thể là do chúng ta không biết khiêm tốn, không biết tiết chế.” Khoé môi Kiều Nhiên mang theo một nụ cười nhạt nhòa, cậu nhắm mắt thì thào, “Chúng ta rất khoa trương, tất cả mọi người đều biết chúng ta ở bên nhau, em với anh tỏ tình cũng phải lên tin tức. Tình cảm như vậy, vốn sẽ không tốt đẹp. Tình cảm sẽ không bền lâu...”

Khuôn mặt Kiều Nhiên cọ cọ trước ngực Cận Hàn Bách: “Sống lại một lần, thật sự cái gì em cũng không muốn, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi. Nếu tình cảm không thể thiếu một phần, vậy thì điều thấp một chút, lén lút đi, em sẽ lén lút ở bên anh.”

Cận Hàn Bách không lên tiếng, anh vuốt tóc Kiều Nhiên, mỗi lần cậu chớp mắt, lông mi chạm vào áo sơ mi của anh, mang đến những rung động vô cùng nhỏ bé, nhưng đều có thể truyền vào trong lòng Cận Hàn

Bách.

Bởi vì đã từng đánh mất, nên lần thứ hai có lại được thì càng thêm quý trọng. Kiều Nhiên ôm Cận Hàn Bách, ngửi lấy mùi vị của anh, trong lòng tham lam lưu luyến không muốn buông tay.

Cận Hàn Bách xoa xoa mặt cậu: “Không cần lén lút, tại sao phải lén lút.”

Kiều Nhiên vùi mặt vào trước ngực anh, buồn cười nói: “Em chỉ tùy tiện nói chuyện thôi, anh chăm chú như vậy làm gì...”

Thật ra Kiều Nhiên hơi buồn ngủ, sau đó ôm Cận Hàn Bách mà ngủ gật. Máy điều hoà mở có chút lạnh, Cận Hàn Bách kéo chăn đắp cho cả hai, nhẹ nhàng xoa xoa chóp mũi lạnh lạnh của Kiều Nhiên.

Bởi vì do trời nóng, số lần Kiều Nhiên đến nhà chính thăm ông nội cũng giảm bớt, người già luôn luôn trông ngóng những người mình nhớ mong. Kiều Nhiên ngại đi ra ngoài, nhưng khi ông cụ gọi một cú điện thoại lại đây, cậu đã mau mau mang trà chạy qua.

Trên mặt ông lão không vui, nhìn Kiều Nhiên một chút rồi cúi đầu. Kiều Nhiên đi tới ngồi xổm ở bên cạnh, đặt tay lên đầu gối ông, ngẩng đầu cười tươi: “Ông nội.”

“Lần trước đã nói theo ông đi trà quán, quay đầu xong không thấy đến!” Ông lén chuối hạt châu ngọc thạch trong tay, gõ gõ vang cộp cộp.

“Mấy bữa nay nóng quá, cháu cũng không tiện dẫn ông ra ngoài, nhờ đâu lại khiến ông bị say nắng thì khổ, chúng ta ở nhà nhé, cháu theo ông chơi cờ.”

“Ra ngoài hay không thì cháu cũng phải đến mới được.” Ông cụ càng lớn tuổi càng như một đứa bé.

Kiều Nhiên chỉ có thể dỗ ông, nắm chặt tay chọc ông vui cả nửa ngày, rốt cuộc mới có thể làm cho ông bật cười.

Ông cụ ăn một miếng dưa nhỏ đã được cắt gọn, nói với Kiều Nhiên: “Tiểu Ôn này, thằng hai mang về không ít thứ tốt, ông thấy có một làm bằng phỉ thủy rất hợp với cháu, lát cháu đi bảo với nó đi, treo ở trên xe cầu bình an.”

Kiều Nhiên mở to mắt nhìn, lông mi run rẩy: “Chú Hai đã về?”

“Về rồi,” Ông cụ cầm giấy ăn lau miệng, không để ý lắm nói, “Vừa về tuần trước, nhưng nó không ở nhà, ở tại Đông Viện.”

“Vâng, cháu biết rồi thưa ông.” Kiều Nhiên gật đầu, cùng ông chơi cờ, nhưng thật sự mất tập trung.

Kiều Nhiên mới chợt hiểu rõ dụng ý của ông nội gọi cậu tới đây ngày hôm nay. Người già nhưng tâm không già, quả thế.

Chú Hai trở về, lời này cần truyền đạt cho Cận Hàn Bách. Nhưng anh có muốn gặp có muốn thấy hay không, đó là chuyện của anh.

Đêm đó, Kiều Nhiên trực tiếp nói cho anh nghe, cậu nắm tay Cận Hàn Bách quơ quơ, để anh nhìn mình. Cận Hàn Bách nhướn mày, nhẹ giọng hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Kiều Nhiên mím môi nói: “Cận Hàn Bách, chú Hai đã trở về.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, nét mặt không thay đổi, Kiều Nhiên lặp lại một lần nữa: “Chú Hai đã trở về.”

Cận Hàn Bách gật đầu, ngữ khí rất bình tĩnh: “Ừ, anh biết.”

Kiều Nhiên ngạc nhiên nhìn anh, Cận Hàn Bách nhìn vào mắt cậu, cười nói: “Tại sao em kinh ngạc như thế.”

“Tuần trước anh đã biết rồi?” Kiều Nhiên vốn tưởng Cận Hàn Bách nghe được cũng sẽ có chút phản ứng, không ngờ rằng anh đã sớm biết, “Vậy tại sao anh lại không nói?”

Cận Hàn Bách quả thật biết từ tuần trước.

Cha anh qua đời được mấy năm, mẹ anh và chú Hai từ đầu đến cuối chưa từng trở về. Bọn họ không trở về không có nghĩa là Cận Hàn Bách không biết bọn họ ở đâu, trên thực tế, máy bay của chú Hai vừa đáp xuống đất, Cận Hàn Bách đã biết ngay lập tức.

Anh cũng không nói gì, bởi vì không muốn để cho Kiều Nhiên lại nghĩ về những việc kia.

Dù sao mỗi lần nhắc đến những chuyện này, Kiều Nhiên cảm thấy rất áy náy. Cậu cảm thấy cha anh mất có liên quan đến mình, cảm giác trên lưng mình đeo tội nghiệt. Đây là đề tài nhạy cảm giữa hai người, Cận Hàn Bách ngay cả nhắc đến cũng không muốn nhắc.

“Ông nội nói cho em biết?” Cận Hàn Bách hỏi cậu.

“Vâng.”

Cận Hàn Bách xoa tay Kiều Nhiên, rồi lại tiếp tục cúi đầu xem email. Kiều Nhiên cúi đầu ngồi một chút, sau đó nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Anh... Sẽ đi gặp chú ấy sao?”

“Sẽ,” Cận Hàn Bách không do dự trả lời, “Đã hẹn chi tiết giờ giấc rồi, vốn không muốn nói cho em nghe, sợ em nghĩ nhiều. Nhưng giờ em đã biết rồi, cuối tuần đi với anh không?”

Kiều Nhiên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được.”

Ngày gặp mặt đó, Kiều Nhiên mặc âu phục trắng, cầm theo quà biếu cho chú Hai, đi ra khỏi cửa cùng Cận Hàn Bách. Tưởng rằng sẽ đến một nhà hàng trang trọng, hoá ra chỉ đi tới căn nhà mà chú Hai đang ở.

Kỳ thực lúc trước Kiều Nhiên chỉ gặp chú Hai được mấy lần, trong ấn tượng của cậu, đó là một người đàn ông có phong độ nhẹ nhàng, tao nhã, tài giỏi. Mấy năm trôi qua, ông ta thay đổi không nhiều, chỉ già đi một chút.

Cận Hàn Bách dắt Kiều Nhiên vào cửa, nắm tay cậu, nói với cậu: “Gọi chú Hai.”

Kiều Nhiên ngoan ngoãn gọi: “Chú Hai.”

Cận Trí Lâm đáp lại, mỉm cười nhìn cậu: “Vị này là?”

Cận Hàn Bách trả lời: “Là người yêu của tôi.”

Cận Hàn Bách nhìn kỹ Kiều Nhiên một phen, sau đó mới gật đầu cười: “Rất tốt.”

Ngày đó, chú Hai tự tay làm bữa tối. Kiều Nhiên vốn cho rằng Cận Hàn Bách gặp mặt chú Hai sẽ có chút cứng nhắc, thậm chí mang theo chút lúng túng.

Nhưng hoàn toàn không có.

Cận Trí Lâm rất hay nói, kể cho Kiều Nhiên nghe về những hòn đảo nhỏ kia, về những động vật nhỏ hay chạy đến trước nhà gõ cửa, chúng nó có cái mũi nhạy cảm, có thể ngửi thấy mùi vị canh hải sản tươi từ thật xa.

Chú Hai nhắc đến mẹ của Cận Hàn Bách rất tự nhiên, gọi tên của bà, tựa như hai nhân vật chính trong scandal trước đây của Cận gia không phải là hai người bọn họ.

Cuối cùng sau bữa tối, Kiều Nhiên mới nghe thấy chú Hai hỏi Cận Hàn Bách: “Chàng trai nhỏ, có hận chú hay không?”

Chàng trai nhỏ, danh xưng này rất xa xưa. Từ trước đến giờ Cận Trí Lâm luôn gọi Cận Hàn Bách như vậy, ông ta vẫn rất tốt với Cận Hàn Bách, trước sau gì vẫn là một vị trưởng bối tử tế.

Cận Hàn Bách không trực tiếp trả lời câu hỏi này, Kiều Nhiên hiểu rõ anh, đúng lúc đưa ly nước qua, Cận Hàn Bách tiếp nhận, nói một tiếng “Cảm ơn” với cậu.

Cận Trí Lâm cười cười, cũng không tiếp tục hỏi.

Hận sao? Kiều Nhiên cảm thấy Cận Hàn Bách hẳn sẽ không hận ông ta, hại chết Cận Trí Duy không phải ông ta, tuy rằng ông ta làm sai, nhưng không có gì đáng để hận. Ân oán của đời trước không cần tiểu bối khoa tay múa chân.

Nhưng nếu nói không hận, Cận gia bây giờ thành như vậy, xét đến cùng ai cũng có trách nhiệm.

Ngày đó trước khi ra về, Cận Trí Lâm cho Kiều Nhiên một hộp nhỏ. Kiều Nhiên mở ra nhìn một chút, là khối ngọc phỉ thúy mà ông nội đã nói.

“Cậu cầm đi, tôi không tin những thứ này, vốn là dành cho ông cụ, nhưng ông ấy bảo tôi cho cậu. Tính để Cận Hàn Bách mang về, nhưng cậu đã đến đây rồi thì cũng tốt.”

Kiều Nhiên nhận lấy, lịch sự nói cảm ơn.

“Không cần quá khách sáo.” Cận Trí Lâm nhìn cặp mắt của Kiều Nhiên, vỗ vai cậu, thở phào một hơi nói, “Luôn cảm thấy cậu khá giống ai. Tính cách của Cận Hàn Bách rất quái gở, hi vọng hai người sẽ sống tốt.”

Kiều Nhiên gật đầu, cười nói: “Vâng, sẽ.”

Cận Hàn Bách nắm tay cậu, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

33. Chương 33

Edit: Mr.Downer

Có lúc Kiều Nhiên vừa mới tỉnh giấc, sẽ có chút hốt hoảng, cảm giác mình vẫn là Ôn Đình. Cảm giác không tỉnh táo bất chợt này sẽ kéo dài một lúc, mãi đến khi Cận Hàn Bách gọi tên cậu.

Một tia sáng xuyên qua giữa hai mảnh rèm cửa sổ, vừa vịn chiếu vào mặt Kiều Nhiên. Cậu cau mày, chậm rãi mở mắt ra, bị nắng chói nên phải nhắm mắt lại.

Kiều Nhiên vừa nằm mơ, trong mộng, cậu dùng thân phận Ôn Đình mới vừa vào ở trong biệt thự. Cậu cởi sạch chính mình đứng trước mặt Cận Hàn Bách. Nhưng anh chỉ liếc mắt nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Cậu còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy gương mặt hiện ra nét xa cách của Cận Hàn Bách, đành phải thở dài rời đi. Cậu trần trụi trở về căn phòng của mình, co người thành một khối.

Cảm giác thất lạc trong mộng có chút mãnh liệt, dẫn đến lông mày của Kiều Nhiên mãi cứ nhíu mặc dù đã thức dậy. Cậu nhìn Cận Hàn Bách, vươn ngón tay đồ lại bờ môi anh.

Cận Hàn Bách tỉnh lại khi cậu vừa chạm vào mặt anh, Kiều Nhiên đối diện với anh, trong nháy mắt còn có chút bối rối, vội vàng nhắm mắt, thấp giọng xin lỗi: “Đã quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi rồi.”

Cận Hàn Bách nhìn cậu, hắng giọng rõ ràng rồi mới lên tiếng: “Hả?”

Trên mặt Kiều Nhiên có chút áy náy: “Chỉ là em... Không kiềm lòng được, xin lỗi.”

“Không kiềm lòng được muốn làm gì?” Cận Hàn Bách cười, kéo Kiều Nhiên vào trong lồng ngực, đưa tay vuốt ve eo của cậu, “Lại muốn làm tình?”

Động tác này khiến Kiều Nhiên có chút ngây ngẫn cả người, qua mười mấy giây mới hoàn toàn tỉnh lại. Cậu lắc đầu, cảm giác mình ngớ ngẩn đến buồn cười.

Kiều Nhiên vùi mặt vào hõm vai Cận Hàn Bách, râm rì nói: “Ngủ mơ... Nằm mơ thấy anh không để ý đến em, kim chủ thật cao lãnh, tỉnh rồi cũng chưa kịp phản ứng lại.”

Cận Hàn Bách hôn đỉnh đầu của cậu một cái, nhớ đến thời điểm cậu vẫn là Ôn Đình, mỗi ngày ở bên cạnh anh, nhưng chính mình lại không chú tâm đến cậu. Ôn Đình rất ngoan, bây giờ nghĩ lại cậu ngoan đến nỗi khiến người ta thấy thương.

Kiều Nhiên có thể là bị cảm xúc ở trong mộng lây nhiễm, lúc này đột nhiên muốn hỏi Cận Hàn Bách một câu, tay cậu siết chặt thành quyền, nhỏ giọng hỏi: “Kim chủ tiên sinh, em có thể hỏi anh được không?”

“Em hỏi đi.”

“Nếu như... Nếu như em vẫn mãi là Ôn Đình, anh sẽ yêu em sao?” Kiều Nhiên kỳ thực cũng không biết vì sao mình lại hỏi câu này, cậu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Cận Hàn Bách, chờ đáp án của anh.

Cận Hàn Bách nói: “Không biết, chỉ ít bây giờ không biết.”

“VẬY anh... Ai, hỏi vấn đề này có chút kỳ quái, người kia đi theo bên cạnh anh lâu như vậy, anh sẽ thích người đó sao? Sau này sẽ thích sao?”

Cận Hàn Bách nở nụ cười, bóp bóp má Kiều Nhiên: “Em đang tự ăn giấm với chính mình à?”

“Không, em nằm mơ, vì vậy có chút muốn biết.”

Cận Hàn Bách suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Vấn đề thế này anh trả lời không được. Bây giờ chắc chắn sẽ không, nhưng chuyện tương lai không ai biết được. Có lẽ hai mươi năm, ba mươi năm trôi qua, cho dù anh không thích Ôn Đình, anh cũng đã quen bên cạnh có một người như vậy. Không có tình cảm, cũng không có tình yêu. Nhưng khẳng định là, nếu như Ôn Đình không giống em, sẽ không thể ở lại bên cạnh anh nhiều năm như vậy.”

Kiều Nhiên đột nhiên cảm thấy rất chua xót trong lòng.

Chua xót thay cho thân phận Ôn Đình của mình trước đây. Thân phận kia, nhiều nhất cũng chỉ có thể như thế này. Không có tình cảm, cũng không có tình yêu. Nhưng nếu như không tham lam, có thể ở bên cạnh anh thật lâu dài, thậm chí ngay cả được ở bên cạnh anh, cũng bởi vì giống như một người khác. Cận Hàn Bách bắt chợt cho đi một chút ôn nhu nho nhỏ, nhưng để lại dư vị rất lâu cho Ôn Đình thời điểm cô độc.

Nhưng Kiều Nhiên càng cảm thấy đau lòng hơn thay cho Cận Hàn Bách. Ôn Đình không chiếm được cái gì, không phải Cận Hàn Bách không cho, mà là anh không có. Toàn bộ trái tim anh đã an nghỉ cùng cậu ả, người bên cạnh có tốt đến đâu, liệu anh còn có thể hay biết?

Kiều Nhiên khịt khịt mũi, Cận Hàn Bách cười, ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Mới sáng sớm sao lại xoắn xuýt như thế?”

Kiều Nhiên trầm tiếng trả lời: “Em ngủ đến ngớ người thôi.”

Cận Hàn Bách ôm cậu một lúc mới buông ra: “Dậy nào, ngày hôm nay muốn dẫn em đến một nơi.”

Kiều Nhiên ngoan ngoãn phối hợp, đầu tiên bán manh một cái, muốn Cận Hàn Bách công cậu đến nhà vệ sinh. Cận Hàn Bách thả cậu xuống trước gương, bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi mới bỏ vào trong miệng cậu. Bàn chải đánh răng điện vang ong ong trong miệng, Kiều Nhiên ư ư nói: “Thành con nít rồi.”

Cận Hàn Bách cười cười, xoa đầu Kiều Nhiên, hôn lên thái dương của cậu, nói: “Tiểu Kiều vốn dĩ là con nít.”

Lúc đánh răng, Kiều Nhiên từ đầu đến cuối nhìn Cận Hàn Bách, súc miệng rồi thở dài nói: “May mắn em là Tiểu Kiều.”

Cậu vẫn còn hơi chìm đắm trong câu hỏi ban nãy, không nhận được cứ suy nghĩ, nếu như mình đúng là Ôn Đình, vậy có phải dốc hết cả một đời cũng sẽ không cách nào có được tình cảm của anh.

Vấn đề này quấy nhiễu Kiều Nhiên cả sáng, mãi đến khi ngồi vào trong xe, cậu vẫn còn suy nghĩ. Cận Hàn Bách cảm thấy Kiều Nhiên như vậy có chút đáng yêu, cũng không lên tiếng quấy rầy cậu.

Trước khi xuống xe, Kiều Nhiên rút cuộc cũng minh bạch.

Cậu đã nghĩ thông suốt, giả thiết này không thể thành lập.

Nếu như cậu không phải Kiều Nhiên, cậu sẽ không một lòng yêu Cận Hàn Bách đến tận cùng tâm khảm. Sẽ không cẩn thận chu đáo như thế, cũng sẽ không yêu anh thiết tha chân thành như vậy.

Kiều Nhiên thở phào một hơi, tiến lên kéo tay Cận Hàn Bách.

“Nghĩ rõ chưa?” Cận Hàn Bách khẽ cười hỏi cậu.

“Rõ rồi.” Kiều Nhiên nghiêng đầu, lúc này mới chú ý đến Cận Hàn Bách dẫn cậu đi đâu. Cậu có chút sững sốt trong lúc nhất thời, quay đầu nhìn xung quanh.

Nơi này cậu rất quen thuộc.

Lúc trước, khi vẫn là tiểu thiếu gia của nhà họ Kiều, cậu đã mặc âu phục trắng, mang theo bốn nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đến đây, trong lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, có chút lo lắng hỏi bọn họ: “Ánh sáng có đủ hay không? Tôi đứng chỗ này được không? Mọi người quay tôi nhìn đẹp chút xíu nhé, tôi muốn cầu hôn với người yêu của mình.”

Nhiếp ảnh gia A đề nghị cậu hái một bông hoa cầm trên tay.

Kiều Nhiên đưa tay chọn cả nửa ngày cũng không nở lòng hái xuống một đoá hoa nào, cậu có chút áy náy, gãi đầu một cái: “Những bông hoa này là dành cho người yêu của tôi, tôi không muốn hái lắm đâu.”

Nhiếp ảnh gia B nói cậu cứ đứng như thế, trông như vậy càng có vẻ chân thành.

Kiều Nhiên bình thường rất thoải mái, nhưng vào lúc này làm thế nào cũng không được tự nhiên, ngón tay của cậu lại sờ vào li quần của mình, bị nhiếp ảnh gia C nói cậu đứng quá cứng nhắc.

Kiều Nhiên khăn trương đến nổi trên trán đổ đầy mồ hôi.

Cuối cùng nhiếp ảnh gia D nói, cậu giấu một tay vào trong túi quần đi, có kích động thì nắm tay lại.

Như vậy rất ổn, rốt cuộc cũng thật sự quay ở chỗ này.

Kiều Nhiên đứng dưới ánh nắng, quay mắt về phía ống kính, ngọt ngào bày tỏ. Trái tim cậu không lớn, kỳ thực không có gì cả, chỉ có một Cận Hàn Bách.

Lúc đó cậu chỉ vào ruộng hoa này, nói với anh: “Những đoá hoa này đều dành cho anh, tất cả đều là của anh rồi.”

Lúc đó cậu mua tất cả những đoá hoa này, đưa tặng cho người yêu của cậu.

Kiều Nhiên đỏ mắt lên, cậu xoa xoa cái mũi, quay đầu nhìn Cận Hàn Bách, không nói nên lời.

Cận Hàn Bách nắm tay cậu, dắt cậu bước từng bước vào ruộng hoa.

“Họp thường niên năm ấy của công ty, lần đầu tiên anh nhìn thấy nơi này. Nhiều hoa hồng như vậy, rất đẹp.”

Cận Hàn Bách nở nụ cười, tay anh khoát lên trên bờ vai của Kiều Nhiên, ôm lấy người tiếp tục đi về phía trước: “Tiểu Kiều rất thích làm những chuyện lãng mạn, cậu ấy hoàn mỹ như vậy, ánh nắng chiếu trên người cậu ấy, anh thậm chí cảm thấy cậu ấy có thể cứ như vậy hoà tan cùng làn nắng, khiến anh có chút sợ sệt.”

“Nhiều người nghe thấy với anh, Tiểu Kiều nói có bao nhiêu yêu anh.”

Cận Hàn Bách chậm rãi nói từng câu từng chữ, từng lời từ từ tiến vào trong lòng Kiều Nhiên. Âm thanh của Cận Hàn Bách dễ nghe như vậy, làm cho Kiều Nhiên cảm giác lỗ tai mình muốn tan chảy.

“Cậu ấy hỏi anh có thể cầu hôn với cậu ấy hay không, vậy chắc cậu ấy không biết rằng mỗi ngày anh đều giấu nhẫn ở trên người, anh đã sớm mong muốn ngỏ lời cầu hôn, nhưng anh lại cảm thấy mình không xứng đáng.”

Mũi Kiều Nhiên rất cay, nhưng ngay cả hút mũi cậu cũng không muốn, chỉ muốn lắng nghe Cận Hàn Bách.

“Lần thứ hai anh đến đây, là để xem những đoá hoa này có đủ dùng trong hôn lễ của mình hay không. Các cô gái trong nhà kính trồng hoa đều biết Tiểu Kiều, hỏi anh rằng anh chàng đẹp trai kia cầu hôn thành công không.”

“Thế nhưng không đợi hôn lễ của anh được cử hành, Tiểu Kiều đã không thấy tăm hơi. Có một năm lúc

sinh nhật của cậu ấy, anh đã đến đây lần thứ ba, ngày đó anh dường như thấy được tiểu công tử của mình, đứng ở đây nói chuyện với anh. Anh mua lại nơi này, từ đây mỗi một mùa hoa, đều là của Tiểu Kiều.”

Cận Hàn Bách quay đầu lại, chỉ vào chỗ Kiều Nhiên đứng lúc đó trong video.

Nước mắt Kiều Nhiên rơi xuống, ngón tay Cận Hàn Bách lau nước mắt cho cậu, dắt cậu đi tiếp.

“Anh xưa nay không nghĩ tới có một ngày, cậu ấy sẽ dùng phương thức như thế mà rời khỏi anh. Ai mang cậu ấy đi? Anh nghĩ sẽ làm cho hắn chết đi cả một vạn lần, nhưng Tiểu Kiều của anh đã không về được rồi.”

Cận Hàn Bách nói xong câu này rồi chợt im lặng, giọng nói của anh có chút trầm thấp, có chút khàn khàn. Ngay cả ánh mắt của anh vào lúc này cũng có phần ảm đảm.

Hai người đi thật sâu vào trong ruộng hoa, Cận Hàn Bách nói: “Mấy ngày trước, anh lần thứ tư đến đây, đi tới chỗ này, vô ý giẫm lên một cành hoa.”

Cận Hàn Bách lấy tay xuống khỏi vai Kiều Nhiên, cậu khóc đến hồng cả chớp mũi. Cận Hàn Bách hôn lên mặt cậu một cái, rồi kéo cậu ngồi xổm xuống.

Anh đưa tay cào trên đất, Kiều Nhiên cũng cào cùng anh. Cậu dùng phải gì đó trong đất, cố gắng gạt sạch cát.

Cận Hàn Bách đào ra một cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong là một cặp nhẫn được ánh nắng chiếu vào đến sáng lấp lánh.

“Ngày hôm nay, anh lần thứ năm đến đây, mang theo Tiểu Kiều đã một lần nữa trở lại bên cạnh anh. Anh cảm ơn vận mệnh, cảm ơn tất cả. Mười năm trước cậu ấy khóc hỏi anh, ở bên cậu ấy có được không, khi đó cậu ấy mới hai mươi bốn tuổi, anh không biết nên làm sao để cam kết với cậu ấy cả một đời. Ngày hôm nay anh rất muốn hỏi cậu ấy một chút, không muốn kết hôn, nhưng đeo nhẫn có được không?”

Kiều Nhiên ngồi xổm trên mặt đất, khóc không thành tiếng, cậu không nói một lời, tay run run lấy ra một chiếc nhẫn, vội vàng đeo lên ngón áp út của Cận Hàn Bách. Sau đó không chờ động tác của anh, cậu đã lấy chiếc nhẫn còn lại trực tiếp đeo vào tay của mình.

Cậu khóc đến không nói nên lời, cả người run rẩy.

Cận Hàn Bách vỗ lưng Kiều Nhiên, xoa xoa vành tai của cậu, yên lặng an ủi.

Qua rất lâu sau, Kiều Nhiên mới bình tĩnh lại một chút, lau khô nước mắt trên mặt, cậu ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười ngọt ngào, cực kỳ giống với dáng vẻ trong sáng vào lần đầu tiên hai người gặp mặt.

“Hoá ra... Hoá ra là Cận thiếu gia. Em là Kiều Nhiên, cậu út của nhà họ Kiều. Anh thật đẹp trai, có thể dẫn em về nhà chứ?”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-thanh-tham-tinh>